



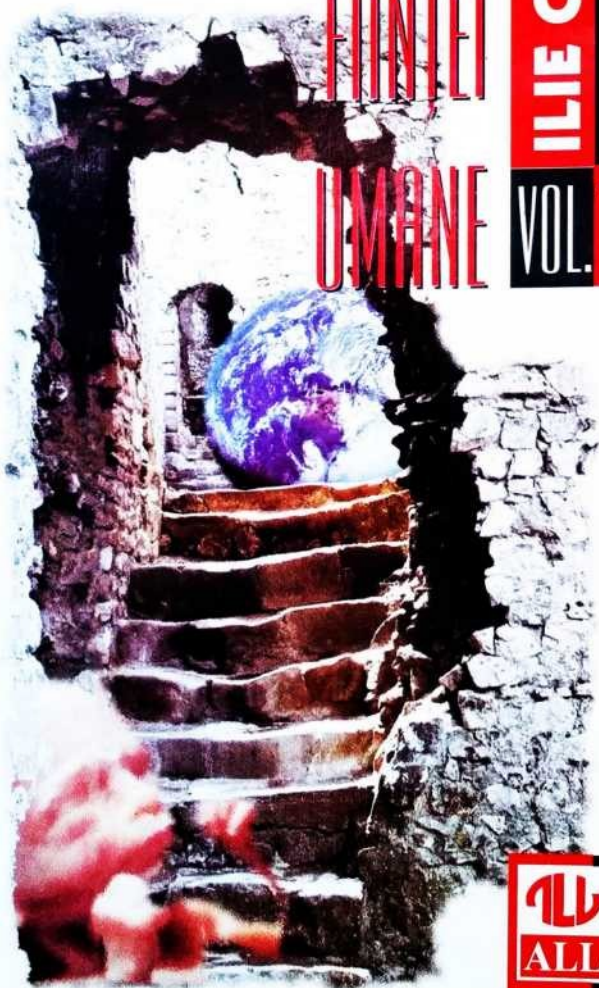
INTEGRITATEA

FIINTEI

UMANE

ILIE CIOARĂ

VOL. 1





INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE

Cartea, în întregul ei cuprins, de practică spirituală oferă cititorului infinite posibilități de autocunoaștere și totodată de depășire a tuturor problemelor de natură psihologică.

În ipostazele de unitate (corp și spirit „un Tot” perfect funcțional), practicantul dispune de capacitatea de a-și descoperi singur realitatea divină, nemuritoare a propriei ființe, urmată de determinarea benefic transformatoare, atât asupra lui cât și a întregii omeniri.

Autorul mai susține că această inestimabilă descoperire justifică și adevăratul sens al existenței omului ca ființă întrupată pe această planetă.

ILIE CIOARĂ



INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE – VOL... I
ILIE CIOARĂ
1998 BIC ALL s.r.l.

ISBN 973 - 571 - 074 - 9.973 - 571 - 075 - 7

Editura B.I.C. ALL București

Coperta: Daniel Munteanu

ILIE CIOARĂ INTEGRITATEA FIINȚEI
UMANE



ALL

În această carte, ca și în cele anterioare, ne străduim - și o vom face mereu - să demascăm structura și activitatea haotică a celui mai înverșunat dușman al ființei umane, și anume propriul „ego”.

În temele abordate 11 vom întâlni sub diverse nume, folosite de altminteri în mod frecvent și de către literatura de specialitate. Așadar, acestui „ego” i se mai spune: eu sau sine personal, minte, intelect, conștiința de suprafața sau personalitate.

Să vedem ce este el în realitate, cum a luat ființă și s-a dezvoltat, devenind cu timpul, o problemă capitală pentru întreaga existență a relațiilor individului cu el însuși, ca și cu restul lumii.

De fapt, acest „ego” nu este o entitate de sine stătătoare, ci o simplă ficțiune care nu face altceva decât să îndeplinească anumite funcțiuni determinate tempo-spațial. El: gândește, simte, imaginează, judecă, analizează, condiționează și recondiționează propriul său depozit memorial. În mod constant, nemulțunit și veșnic temător, prins în capcanele dorințelor, acumulează și păstrează memorial diverse experiențe, tradiții și crezuri în care își pune nădejdea, aspirând neîncetat la o

amăgitoare devenire.

Or, cu acest conglomerat informațional, prin natura lui vechi, perimat ca structură mintală repetitivă, nu vom putea în nicio împrejurare să întâlnim, în chip adecvat, realitatea și frumusețea viului în permanenta sa mișcare – consecvență proșteșime de la o clipă la alta.

În continuare, să vedem începutul acestui sine personal apoi, cum s-a dezvoltat și se menține împiedicându-ne să luăm contact cu realitatea existenței. Ne-am născut într-o anumită familie, clasă socială, etnie, țară etc Odată cu noua întrupare suntem ca un vas gol, în care acest sine lipsește în mod categoric. Totuși, în chip tainic, suntem marcați de anumite înclinații, drept reziduuri lăsate de către viețile noastre anterioare. Pe acest fond personal, diferit de la individ la individ, începe procesul nostru de educație de către: familie, școală, religie, societate.

Practic, suntem constrânși să ne adaptăm difertitelor scheme educațional-morale, care ne modelează potrivit tiparelor respective. Educatorii nu ne pot oferi altceva decât ceea ce ei înșiși au moștenit de la înaintașii lor. Cât privește roadele acestei educații ele se pot evalua de fiecare om care, bineînțeles, dispune de întreaga capacitate de înțelegere și concluzionate.

Disponem noi oare, de acel minim de obiectivitate, în măsură să putem vedea faptele ca fapte și nu altceva decât realitatea care singură le definește?

Să mergem mai departe, folosindu-ne de

întreaga noastră obiectivitate și bună credință și să încercăm împreună această minunată investigație, încă de la început conștientizăm că întregul nostru fond educațional poartă amprenta evidentă a egocentrismului, adică „eu și al meu”, constituie centrul de interes personal, de la care abordăm fiecare mișcare a existenței.

Dar, ce fel de relații se pot naște de la om la om și cu viața în ansamblul desfășurării acesteia cu o asemenea mentalitate? Vă las pe Fiecare să apreciați punându-vă față în față cu natura, societatea, propria familie și cu dumneavoastră înșivă. Ce rezultă din această simplă confruntare?

Observați că mișcându-ne sub umbrela dominantă a acestei minți particulare suntem și rămânem niște nefericiți? în conflict frecvent cu noi înșine și restul lumii, nu întâlnim decât rareori clipe de adevărată odihnă.

În mod obișnuit trăim și ne comportăm ca niște insistenți vânători a tot ceea ce ne satisface simțurile primare și ne gâdilă importanța psihologică. Iar atunci când nu le putem obține urmează amărăciunea, tristețea și disperarea care ne copleșesc până la disperare. Cu asemenea individualități subiective prin natura unei educații totalmente eronată, ce altceva am putea construi decât o societate pe potriva noastră a fiecăruia, adică haotică, confuză și bolnavă încă de la început. Ne lăudăm în mod nejustificat, cu această cultură de sfârșit de veac și început de mileniu și nu-i vedem sau nu ne convine să-i vedem evidenta subrezenie!

Teoriile pot fi contrazise de alte teorii;

credințele religioase, de asemenea, pot fi puse la îndoială de alte credințe; la rândul lor și crezurile politice pot fi contrazise cu ajutorul unor argumente intelectuale de către alte crezuri diametral opuse acestora etc., însă realitatea faptelor nu a fost, nu este și nici nu va putea fi vreodată contrazisă de cineva. Și asta, pentru simplul motiv că această realitate se exprimă, în chip absolut, evidentă prin ea însăși. Nouă, oamenilor, ea ne solicită un singur lucru și anume: doar să o privim în deplină simplitate, așa cum este faptic și ni se revelează ca totalitate existențială.

Adâncând încă și mai mult investigația mai putem noi cumva pune sub semnul incertitudinii afirmația de mai înainte, că întreaga educație moștenită prin tradiție, de la o generație la alta, este cu totul greșită?

Și iarăși ne întrebăm, pentru a nu lăsa afirmația fără argumentata susținătoare: care sunt efectele determinate cauzal de această educație și cultură pe ultimii cinci mii de ani de evoluție a acestei lumi? întreaga perioadă istorică de care amintim este împletită cu: crime, conflicte și mii de războaie devastatoare.

Să ne apropiem însă de lumea noastră contemporană și să vedem care este realitatea ce ne stă în față acum în această clipă a dezvăluirilor? Care sunt roadele evidente ale acestei societăți în care trăim?

Ne lăudăm, în mod exagerat, cu marile descoperiri smulse din tainele naturii și nu realizăm că o bună parte din ele degradează

sănătatea planetei și pun în pericol însăși existența vieții pe Terra. Întreaga industrie chimică, ca și experiențele atomice afectează, în mod evident, elementele de bază ale acestei planete: aerul, apa, solul. Și cu toate că știm acest lucru degradarea continuă într-o formă tot mai alarmantă.

Cine oare poartă întreaga responsabilitate a acestui început de dezastru ecologic?

Nu cumva este omul? Și văzându-i faptele îi mai putem acorda calitatea de Homo sapiens, sapiens?

Dar să nu ne rezumăm doar la simple și evidente constatări ci să adâncim încă și mai mult investigația noastră. Ce anume ar trebui să facem sau să nu facem cu această conștiință de suprafață, pe care încă de la început o incriminăm de întreaga tragedie a vieții legată de planeta Pământ?

Nimic mai simplu! Să tacă aceasta minte, pentru ca eliberați de ea să atingem minunata libertate interioară – singura în măsură să ne ofere înțelepte soluții libere de orice influențe ale trecutului posesiv și derutant.

Oare tace cumva mintea la simpla noastră dorință? Desigur că nu o face, fiindcă și dorința, face parte tot din această obsedantă minte! în acest caz ce este de întreprins pentru a o determina totuși să dispară?

Simplul contact cu mișcarea acestei minți, folosindu-ne de Atenția globală, produce un efect surpriză. Tot ce este întâmpinat în acest fel, fără să urmărim un anumit scop sau să anticipăm un

efect sau rezultat, dispare în mod spontan. Dispariția gândului, imaginii, senzației determină implicit un vid psihologic.

Concomitent cu această tăcere sau pace a sufletului ființa întreagă, liberă în mod natural, se extinde la infinit. Spațiul liber determinat de globul psihologic a constituit o veritabilă fereastră spre Eternitate.

În această clipă de transcendență din lumea finită în Nemărginire ni se revelează adevărata noastră natură definită atemporală - Divinitate manifestă „acum și aici” drept Pură Conștiință.

O astfel de trăire directă, ca Adevăr absolut, determină șubrezirea „ego”-ului și, în final, spargerea cochiliei în care trăim ca veritabili izolați de restul lumii. Deci, a asculta, a observa și a înțelege cu ajutorul Atenției globale și lucide, fără nicio altă anticipație, înseamnă și acțiune transformatoare.

În acest gol psihologic, în care se concretizează uniunea cu Nenumitul, suntem și ne manifestăm ca Iubire absolută și Inteligență creatoare. De-acum intuiția ne determină înțelegerea și îndemnul comportamental, care nu pot fi decât în armonie cu Marea Energie Cosmică.

Să mai accentuăm că numai întâlnirea noastră cu clipa prezentă, ca ființă completă: corp, psihic și spirit - în perfectă unitate, operează transformări beneficer atât a omului funcțional defectuos cât și a lumii în genera!

De asemenea, mai reliefăm că veșnicul „acum” - adică clipa prezentă - nu are nicio tangență nici cu trecutul și nici cu viitorul, El este

nepregătit, necunoscut, neașteptat, nemăsurabil și ca atare nelimitat.

Acest prezent „acum”, fiind liber de orice condiționare, ne oferă atemporalitatea în care nu mai simțim nevoia de nicio acumulare. Iar înțelegerea adevărului ni se oferă spontan, în mod firesc, pe fondul immanent al armoniei și echilibrului interior astfel instalat.

„Eu și Tatăl una suntem” - acesta era mesajul lui Iisus Christos, oferit ca lege de aur contemporanilor săi, pentru descoperirea Sublimului Adevăr, ca eliberator al tuturor insuficiențelor firii umane. Din păcate, divinul trăitor nu a fost înțeles și continuă să rămână neînțeles și în epoca pe care o străbatem.

De fapt, exemplul oferit de Iisus, drept contopire a omului cu Divinitatea, prin sacrificarea sinelui personal, a devenit pentru urmași doar o simplă lozincă! Și nu de rareori o auzim rostită cu vanitate și greșită interpretare, de către credinciosul știutor și nu trăitor al Adevărului.

Oare nu tot El a spus: „Aflați Adevărul și El vă va Elibera” sau „Fericit cel cu inima curată că acela va vedea pe Dumnezeu”?

Încearcă, oare, cât de cât creștinul să pătrundă această sfântă descoperire și să pună în practică îndemnul Marelui învățător?

Este o simplă întrebare adresată celor care, în mod serios, sunt interesați să afle în ei înșiși sublima taină a existenței lui Dumnezeu.

În mod cert, de această Sfântă Realitate, inseparabilă ca un „Tot unitar”, nu ne-am desprins

niciodată, fiindcă numai Ea există cu adevărat. Și noi suntem, în mod desăvârșit, dependenți de existența Ei. Ceea ce ne întunecă însă această viziune nu sunt decât norii întunecoși ai minții știutoare. Aceste umbre determinate de tumultul dorințelor și tirania timpului nu dispar de pe cerni conștiinței decât sub lumina razelor strălucitoare ale Atenției impersonale și atotcuprinzătoare.

Transformarea acestei lumii, plină de imperfecțiuni începe, după cum am amintit mai înainte, cu transformarea noastră a fiecăruia în parte. Pentru ducerea la bun sfârșit a acestei opere de veșnică înnoire nu avem nevoie de niciun instructor exterior. Adevăratul îndrumător se află în noi înșine. El nu ne înșală, nu ne exploatează cum de obicei o fac maeștrii exteriori – și nu ne va părăsi niciodată și în nicio împrejurare! El ni se revelează singur, când mintea condiționată conștientă de neputința ei se smerește și tace cu desăvârșire.

Doar în această ipostază Sublimul sau Adevărul Absolut ne atrage spre El, în împărăția cerurilor, aflată în noi înșine, după cum ne asigură tot Divinul Iisus.

Întreaga lucrare, prin fiecare temă, vă solicită punerea în aplicare a „Cunoașterii de a ne care, corect folosită, vă conduce la depășirea condiției umane și uniunea cu Sacralitatea.

Înțelegerea doar intelectuală nu face altceva decât să vă amplifice degradarea morală, prin importanța „egovitui, susținută de mintea orgolioasă a știutului. Așadar, nu vă mulțumiți cu înțelesul informațional, ci puneți imediat în

aplicare cu trăirea directă a semnificației aflate în spatele cuvintelor.

Practica reală, corectă vă obligă să eliminați cu desăvârșire și aprecierea ca și prezența autorului.

Încercați și iarăși încercați să descoperiți singuri ceea ce el vă arată doar ca direcție de investigație. Meritul descoperirii realității, cu efectele ei benefice, vă aparține în întregime.

Aveți încredere în dumneavoastră înșivă, fiindcă dispuneți de tot ceea ce este necesar pentru atingerea acestei opere divine.

Dacă un singur om întrupat pe această planetă, a atins starea de Iluminare sau Trezirea la realitatea divină din el, înseamnă că fiecare om are această capacitate de împlinire. Numărul acestor fericiți este desigur mult mai mare, ceea ce vă îndreptățește în plus, să nu disperați, ci să încercați mereu și mereu ca implicați în marea aventură a cunoașteri».

Înainte de încheiere încă o precizare, pe care o apreciem ca utilă minunatei călătorii spre adâncurile ființei proprii.

Să nu vă deranjeze repetarea cuvintelor de la o temă la alta. Pentru autor ele nu au altă importanță decât aceea de comunicare verbală, menită să determine o nouă trăire. Deci, trăirea experienței directe, revelatoare absoarbe întreaga importanță a întâlnirii practicantului cu el însuși. Și nimic altceva!

Nu-mi rămâne decât să vă doresc succes!
Autorul.

1. ACUM

O scânteie care-apare, stă o clipă și dispare.
Un moment din viața noastră, care de îndată
moare;

Eu sau tu, ca unitate în același veșnic mers.
Punct pornit din Infinit, galopând prin
Univers.

*

Viața-i mereu neînțeleasă, ignorând acest
„acum”.

Ce-i prezentul în mișcare, care-ajunge-ndată
scrum.

Prin el, fulger, ne mișcăm, fără de niciun
efort.

Făr-a face calea-ntoarsă, însetați după confort

*

Deci, să luăm contact direct cu ce este-n noi
și-n jun.

Gând răzleț dorință vană, imagini fără contur.

Sau multiplele aspecte ale lumii din afară:

Forme, zgomot, colorit – peisaj ce ne-
nconjoară.

*

Numai trăind prin „acum”, aflăm Sfânta
libertate.

Când dispare tot ce-a fost, făr-a fi dualitate.

De-acum ființă integrală – unitate absolută.

Prin „ego”-ul dizolvat, cuprinde rea-i infinită.

*

Mișcându-ne prin „acum” – un prezent făr-de-
ncetare.

Mai presus de orice scop, suntem ființe
creatoare.

Permanent trăire nouă și, de-asemenea,

Iubire.

Sacrul împlinindu-și rostul, după propria-i menire.

Universul este, în nemărginirea sa, o entitate vie și se manifestă ca atare printr-o eternă mobilitate. Iar noi, oamenii și toate câte există, văzute și nevăzute – ca părți componente ale acestui întreg

— Ne supunem aceleiași legi a mișcării permanente.

În această viziune, expresia „acum”, determină clipa sau momentul manifestării respective. Nașterea, trăirea și dispariția acestei fracțiuni de timp se realizează fulgerător. Și orice tentativă de a o descrie este imposibil de realizat. Fiindcă în momentul decizional, acel „acum” este un fapt deja consumat, prin succesiunea fulgerătoare a timpului în prezentul imediat își face apariția un nou „acum”, care și el va urma același destin Ineluctabil.

Încercarea de a concretiza existența acestui „acum” în contextul abordării Universalității ar putea da naștere la interpretări încâlcite sau chiar complet eronate. Cititorul neavizat va apela în primul rând la înțelegerea intelectuală, ca rezultat al unor concluzii pripite.

Împletirea logică, rațională, a unor expresii cu grijă alese, ar putea să satisfacă mintal sau să ofere fiorul estetic al expunerii. Prin aceste poezii-oglină nu urmăresc asemenea efecte superficiale, ieftine.

Atât poeziile, cât și explicarea lor, sunt în așa fel întocmite, încât să vă atragă în mod constant

spre adâncurile cele mai profunde ale ființei proprii. Căci numai pătrunzând foarte adânc veți putea descoperi singuri acea înțelegere prin trăire directă, nemijlocită și în niciun fel programată.

Dar, cum s-ar putea, oare, atinge acel „ceva” necunoscut, neimaginat, cu o minte cunoscătoare, totdeauna limitată de conținutul care o determină?

În acest context, problema pe care trebuie să o rezolvăm, în primul rând, este mintea noastră știutoare, prizonieră a propriilor înregistrări memoriale. Cu o asemenea minte, noi nu putem întâlni în nicio împrejurare, nici Necunoscutul și nici Nemărginirea.

Dacă vedem asta în mod real, așa cum ne vedem pe noi înșine în oglinda pe care o avem în față, atunci nu există altă alternativă decât tăcerea acestei minți mărginite.

Ușor de zis: taci minte gălăgioasă! Dar, ce face ea? Tace cu adevărat la porunca pe care i-o dăm? Nicidecum! Ar fi mult prea frumos și desigur atrăgător și profitabil totodată!

Unii ajung la tăcerea minții, obligând-o să se liniștească prin lupta contra gândurilor și prin eforturi neîncetate, dirijate de o voință bine antrenată. Or, asemenea instrumente, prin însăși natura lor violentă, nu pot oferi decât o liniște forțată, incapabilă să creeze condiții optime de înțelegere și de mutații benefice în structura noastră psiho-somatică.

De altminteri, tot ce inițiază omul ca „egoH, urmărind un anumit scop, interes sau ideal, el nu poate să-și depășească propriile granițe ale conștiinței personale. În această alternativă,

deseori se înregistrează stări amăgitoare, care îi dau practicantului falsa impresie de împlinire a adevărului.

Tăcerea la care ne referim aici și în fiecare temă, este o tăcere naturală, neforțată și nedorită în niciun fel. Ea apare în mod simplu, spontan, când mintea noastră particulară își vede singură incapacitatea de a cuprinde ceea ce este de necuprins. Văzându-și neputința în fața infinitului, ea, complet smerită, se oprește. Odată cu tăcerea ei, se instalează vidul psihologic. Acesta este momentul de conștiință lucidă, care desprinde întreaga noastră ființă de tarele trecutului, dându-i extensie universală. În această ipostază suntem o ființă completă, în perfectă armonie și dispunem de o Minte Universală, capabilă să abordeze mișcarea viului, prin totala integrare în „acum”. Așadar, starea de Eliberare sau Iluminare, realizată prin desprinderea noastră din sclavia „ego”-ului, se împlinește chiar din prima clipă, prin început de trăire și descoperire totodată a Adevărului Absolut.

Toate sistemele educațional-morale, de influență religioasă, filosofică sau doctrinară oferă soluții și asigurări diametral opuse. Pentru ele, atât Eliberarea, cât și întâlnirea Adevărului, sunt idealuri realizabile în timp, prin folosirea diferitelor strategii, inițiate de mintea condiționată de patina timpului. Și care sunt rezultatele?

Dacă privim harta globului pământesc și suntem perfect imparțiali – perfect cinstiți cu noi înșine – nu este greu să vedem roadele acestei

eronate abordări a evoluției spirituale a omului. Cea mai feroce vietate de pe Terra, nu este alta decât homo sapiens. Cine se pricepe mai bine decât el să mintă, să înșele și chiar să ucidă pentru împlinirea unor interese meschine sau doar din pură satisfacție personală.

Dar, să revenim la minunata cucerire pe care o poate realiza practicantul, prin Cunoașterea de sine. O dată atins vidul psihologic Sacrul, existent în fiecare om, ni se revelează ca Iubire, care purifică și transformă structura deficitară, ce funcționează prin automatismele înregistrărilor memoriale. Acest fericit început și sfârșit devine ceva constant, obligându-ne să redescoperim acest mereu proaspăt și înnoitor „acum”, impus chiar de cursul normal al existenței.

În acest mod descoperim frumusețea viului în mișcare. O clipă trăită, deci, consumată, nu mai revine niciodată. Clipele următoare, fiecare vor aduce cu ele un climat nou, cu farmecul și prospețimea respective, care fac imposibilă orice plictiseală, amărăciune sau suferință.

2. ACUMULAREA

În mișcarea sa, ego"-ul, care-i scop și interes.

Strânge-avid, în disperare, tot ce vrea în mod expres;

Dar avutul și mândria îl mențin înfeudat
Timpul impunându-și legea, prin ce-a fost acumulat

*

BJ adună bogății, cunoștințe – seci idei.

Inepi, de multe ori, fără sens, fără teme.

Și prin lipsa de-nțele, își arogă importantă

Punând pref pe lucruri moarte, în vădita-i ignoranță.

*

Acumularea în sine nu-i ceva de condamnat
Sau de lăudat anume, drept final determinat.

La un anumit nivel, o pretinde însăși viața la strictă necesitate – tehnica prin ea se-nvață – *

Când e bine dirijată, practic e folositoare
Pentru ins și pentru gloată – veșnic binefăcătoare.

Plusul de comodități științei i le datorăm.

Tot ce-au strâns înaintașii, azi cu toții profităm.

*

Bogații ce prisosesc și-nsumări de cunoștințe.

Lumii-ntregi se dăruiesc spre-mpliniri de nevoie:

Pentru bogat și savant, asta-i piatra de-ncercare
Demonstrând în chip temeinic, comportarea-nșelătoare.

*

Doar desprinși de egoism aflăm ce-i real și sfânt
Asta fiindu-ne chemarea, coborârii pe pământ;

Destrămând acumularea, calea spre Etern deschisă.

Clipa oferind prilejul Sacralității înscrisă.

În pasivitatea minții au loc sfinte transformări.

Vasul conștiinței golit cu spontane integrări.

Astfel aflăm ce-i Iubire – frumusețea infinită.

Care, faptic, este-n noi dintr-un început sădită.

O minte educată pe fond egoist, vede în împlinirea interesului personal, însăși rațiunea existenței sale de fiecare zi. Întreaga sa activitate se concentrează în mod insistent, spre a-și însuși cât mai multe și variate acumulări. De fapt, acesta este fondul educației, pe care am primit-o prin transfer de tradiție, de la generațiile anterioare.

Încă din copilărie, părinții au încercat, în mod perseverent să ne insuflă dorința de a avea, de a poseda cât mai multă bogăție, avere. Îndestularea și prisosul fiind apreciate de societate, ca etalon de prestigiu în favoarea posesorului.

Pășind în viață cu acest mod de gândire – devenii obicei comportamental, prin regândire și aplicare – individul ajunge în postura identificării cu tot ceea ce posedă. Acest fenomen este deopotrivă valabil și în cazul acumulărilor cu caracter intelectual.

Importanța exagerată pe care o acordăm acumulărilor ne îndepărtează tot mai mult de adevăratul sens al acestei vieți, și anume: eliberarea de sechelele trecutului și integrarea în Universalitate. O examinare mai atentă ne relevă că, de fapt, sufletul nostru este înrobît de tot ceea ce posedă. Nu noi posedăm cunoștințe și bunuri materiale, ci ele ne posedă pe noi, prin automatismele gândirii și diferitele aspecte ale atașamentului.

De fapt, am pierdut calitatea de „a fi” liberi, independenți, striviți fiind de importanța excesivă acordată lui „a avea”, „a poseda”.

Degradarea noastră morală constă, nu în faptul acumulărilor propriu-zise, de care

aminteam, ci de importanța psihologică pe care ne-o însușim pe temeiul acestor posesiuni.

Așadar, bogăția în sine nu este ceva de condamnat. Ea este chiar necesară, fiind impusă de viață pentru satisfacerea unor nevoi stringente, iar atunci când prisosește, ea poate constitui minunate surse de alinare a multor nefericiți ai destinului.

Iubirea va găsi întotdeauna și timpul și semenii care au cu adevărat nevoie de a fi ajutați.

Atât bogăția, cât și sărăcia, întâlnite în viață, sunt tot atâtea prilejuri» pentru fiecare în parte, de a ne descoperi adevărata valoare spirituală. Căci, cum am putea cunoaște, de pildă, ce este sărăcia, dacă nu am trăi noi înșine experimentul acestui fenomen?! Ori, cum am putea descoperi în noi calitatea compasiunii față de nevoile altuia, dacă nu am trăi ipostaza celui bogat?

În afară de aceste considerații, noi nu ne cunoaștem existențele noastre anterioare. Dacă ne-am putea întâlni cât mai des cu reacțiile automate ale memoriei noastre, altfel am întâmpina diferitele aspecte ale vieții cotidiene.

Martorul nemuritor, atotcuprinzător și indivizibil, existent în fiecare din noi, ca și în fiecare ființă umană, ne vrea fericiți prin perfecțiune. Dar, noi nu-i putem recepționa îndemnurile și sfaturile înțelepte, decât prin tăcerea minții particulare, creație specifică „ego”-ului, care ne definește ca oameni condiționați de o educație etică și morală neadecvată.

După această utilă digresiune, să revenim la solicitările impuse de vers, în continuare, și

anume! a acumulările de cunoștințe sau zestrea noastră memorială.

Pe plan fizic, viața ne pretinde să avem o minte tehnică, cât mai bine dotată. Progresul tehnic, atins de omenire, este astăzi rezultatul firesc al descoperirilor oamenilor de știință de pe urma cărora toți profităm.

Existența de zi cu zi a fiecăruia dintre noi ne obligă chiar, să cunoaștem cât mai multe lucruri, pentru a ne putea descurca cât mai bine la nenumăratele ei solicitări. Dar atunci când ne supraestimăm, pe temeiul acestor cunoașteri, devenim aroganți și privim iestul oamenilor de la o înălțime imaginară - prin natura ei - condamnabilă. Vanitatea și trufia savantului, ca și a oricărui știutor, manifestate în mod aberant, distrug calitatea sacră a relației interumană. Degradarea morală a acestora este întotdeauna însoțită de amărăciuni și suferințe. Acestea sunt roadele comportării egoiste, adevărate seminte azvârlite în jurul său de ego, ca operator unic.

Abordând ego-ul cu toată atenția și din acest unghi al acumulărilor, vom descoperi singuri, că prin demascarea comportării sale înșelătoare, acesta, smerit, tace. Prin tăcerea sa, calea spre Eternitate ne este deschisă. În acest climat, Sacrul - existent în profunzimea ființei noastre - își face apariția demonstrându-ne prin aceasta, că a fost atins adevăratul rost al reîncarnării din actuala viață.

Numai în pasivitatea minții, când vasul conștiinței este golit și funcționăm ca un întreg, ființa ne este invadată de Iubire, frumusețe,

manifestate la nivel absolut

Doar în asemenea condiții, în structura noastră psihologică, au loc mutații radicale. Minte particulară a omului obișnuit din noi, se topește și, în locul ei, apare o minte nouă, având o conștiință lucidă, pură, integrată în Marele Tot, ca Minte Universală.

3. ADAPTAREA

În ansamblul ei, viața din întregul Univers.

Pagini nesfârșite-nscrie în neconținutul ei mers.

Adaptarea fiind cerința, mînoită-n mod frecvent.

Clipa, horologiul vremii - urmărită insistent.

Practic, tot ce prinde mintea, sunt înscrisuri limitate, Omul, timpul robizat trăiri neadecvate.

Existența în „a fin - înnoiri veșnic prezente.

Corp și psihic laolaltă de trecut independente.

*

Pe plan fizic, adaptarea e fenomen natural.

Mediul corpului impune contopitul integral)...

Clima, hrană și-adăpost sunt de-a pururea legate...

Noi acestora răspundem prin înscrisuri consacrate.

Însă, psihic, adaptarea la a lumii răstăcire.

Egoism, temeri și ură, nelipsită amăgire»

Reprezintă o eroare, armonia-i compromisă
Toată frumusețea vieții dintr-un început exclusă.

*

Prinși în hora nebuniei, devenim precum e gloata:

Viața-i zbucium, disperare ce ne structurează

soarta.

Prin noi, lumea se-nrăiește, căci formăm o uniune.

Gânduri, vorbe și-mpliniri se-ntâlnesc în acțiune.

*

Cuprins haosul din noi, înțeles și integrat.

Pacea vine de la sine. Șit de lume detașat
Omul liber – bun temei – altei vieții îi dă-nceput.

Unde viața și Iubirea sunt sudate-n conținut

*

Numai prin a lui schimbare, omul schimbă lumea toată.

El, ca flacără, lumină – puritate sacrosanctă.

Ne conduce-n Necuprins, unde-i numai armonie și-mplinirea-i consfințită de-o Firească bucurie.

Din tema generală, privind adaptarea existenței dualiste – spiritmaterie – la condițiile impuse de viața pe Terra, am ales, cum era și firesc – ființa umană.

În acest context, ne vom referi la două aspecte: adaptarea structurii pe plan fizic și adaptarea ei pe plan psihologic.

Cândva, foarte de mult, cu miliarde de ani în urmă, din Eterna Lumină, o mică Scânteie, aidoma Sursei, urmând Legea Dragostei, s-a coborât în lumea materiei brute, spre a împlini un tainic destin.

După ce a parcurs cele două regnuri: mineral și vegetal, iată că ajunge în final, în regnul animal. De la cea mai elementară formă de viață se urcă din specie în specie, totdeauna aspirând spre

structuri tot mai elevate, până ce ajunge la ființa om. Acest urcuș nu se putea realiza decât prin adaptări la condițiile aspre climatice, procurarea anevoioasă a hranei și lupta contra altor forme de viață mai puțin evoluată. Vitregia acestor factori – potrivnici unei existențe liniștite – au silit structura homoidă să-și creeze mecanisme specifice de supraviețuire, Experiențele acumulate de fiecare dată, de fiecare generație, s-au transmis ereditar, dând naștere actualei ființe umane.

Actuala ființă umană, așa cum se manifestă ea astăzi, funcționează potrivit celor trei însușiri fundamentale: afectivitate, intelect și voință.

Întrebarea pe care ne-o punem este aceea de a descoperi dacă noi înșine funcționăm sau nu funcționăm logic, rațional, în concordanță, cu Adevărul Absolut, pe care ni-l impune „Binele general al întregii societăți umane”?

Dacă fiecare dintre noi apreciază ca perfect normală atitudinea egoistă a insului. În raport cu restul societății, concluzia este pe cât de dureroasă pe atât de păgubitoare. În acest nefericit caz, nu este nimic de făcut. Vom continua să ne adaptăm, în mod constant la comportamentul psihologic în care primează interesul personal, familial, de grup: etnic, politic, religios, etc.

Această adaptare psihologică ne degradează în primul rând pe noi înșine și, prin noi, întreaga colectivitate umană. Fiindcă noi și lumea suntem părți componente ale unuia și aceluiasi suflet omenesc. Și fiecare comportare a unuia dintre noi, va crea un șir de reacții, cu urmări nefaste, asupra

tuturor semenilor.

Dacă pe plan fizic, adaptarea se înscrie ca o necesitate impusă chiar de supraviețuire, pe plan psihologic, dimpotrivă, ea se vădește ca o adevărată calamitate morală. Și iată și motivația acestei afirmații

Când acordăm importanță exagerată bogăției materiale sau depozitului memorial - adică înscrisurilor intelectuale - relațiile cu semenii noștri vor fi condiționate de aceste două acumulări. Săracul invidiază pe cel bogat, iar acesta din urmă disprețuiește pe cel nevoiaș.

La fel și știutorul, fie el filosof, savant sau acel intelectual posesor de diplome și alte titluri academice, vor privi restul lumii, de undeva, de pe o înălțime imaginară. Asemenea atitudini constituie obstacole, care opresc și întârzie eliberarea din captivitatea egoului ignorant, haotic și posesiv.

După despărțirea de corpul fizic, prin așa-zisa moarte, la trecerea „dincolo”, în lumea astrală, sufletele se așază pe niveluri de evoluție, potrivit calităților lor morale și nu după cantitatea cunoștințelor acumulate sau averea lăsată în urmă moștenitorilor.

Revenim la reîncarnare pe Pământ, printr-un șir imens de vieți, tocmai datorită neînțelegerii sensului real al existenței. Venirea aici are un singur scop: Să ne descoperim acea particulă divină, aflată în noi, care acționează - prin dragoste, la demolarea conștiinței de suprafață a ego-ului. Mintea noastră particulară, prizonieră a trecutului, constituie de fapt, adevăratul obstacol,

care ne întârzie întoarcerea la Sursa Luminii, de unde, odinioară, am coborât

Dacă aceasta descriere, o înțelegem prin trăire directă, pacea sufletului vine de te șine, ca o binecuvântare. Și, ca om liber, detașat de toate deșejtaciunile acestei lumi, vom pune existenței noastre un nou temei, în care Viața și Iubirea merg împreună în climatul Veșniciei. Individul astfel realizat, prin transformarea sa radicală, influențează benefic întreaga lume.

Încă mai precizăm că această puritate sacrosanctă, care ne prilejuiește integrarea în Necuprins, o datorăm agenției spontane, lucide și atotcuprinzătoare. Practic, flacăra atenției este unicul instrument prin care Sacrul ni se revelează, operand mutații consfințite prin bucurie sau fericire acauzală.

4. ADVERSARUL

În concurs, în competiții, orișunde sunt întreceri.

Când există interese, se creează neînțelegeri.

Copii, încă de tot mici, la ales de jucării Dau adevărate lupte, cu toy ceilalți copii.

*

Ceva mai târziu, la școală, când râvnită e cununa.

Se ivește și rivalul, care stă la pândă-ntruna.

Teatru, cinema și sport, în literatură, arta.

Când dorim să fim vedetă și potrivnicul s-arată.

*

În al ei vădit hățiș - politica-i câmp imens împânzit de adversari, ce se războiesc intens:

Averi, glorie, renume, egocentric căutate.
Demagogia creându-și forme cât mai variate.

*

Chiar și frații între ei, orbiți de-a lor interese,
Declanșează-adversități, rezoivate prin procese.

Goana oarbă și nebună spre-mplinire, spre
succes Este-ntotdeauna dură, extinsă pân-la exces.

*

Pe concepte sau idei, filozofii-n confruntare.

Tot la fel și teologii pe credințe-amăgitoare.

Faptic, fiecare om, ca wego" își e dușman
Prin dorințe-arzatoare cumulate an de an.

Când Iubirea străjuiește câmpul vast de
competiții Ea, prin focul ei topește adversități și-
altercații.

Concurența e cinstită» rivalii sunt omenoși.

Se respectă reciproc, real, sunt prietenoși.

*

Doar această comportare dinlăuntrul și-n
afară Poate să ne demonstreze că omul e om – nu
fiară, în noi, Scânteia divină ne vrea buni și
fericiți.

Mai presus de egoism, prin puritate uniți.

Fiecare investigație în acest domeniu atât de
subtil al sufletului omenesc, ne solicita foarte
multă pasiune. Să-i oferim această pasiune, mai
ales că ea se împletește în chip armonios cu
sublimul interes ai evoluției noastre spirituale.

Existența noastră ca întrupat în acest corp
Fizic și locuitor al Pământului, nu reprezintă decât
un scurt popas, față de viața ce o vom petrece în
cealaltă dimensiune. Și câtă amărăciune, câte
regrete și reproșuri nu ne așteaptă la trecerea

„dincolo”, pentru că am făcut prea puțin sau aproape nimic din ceea ce trebuia să facem!

Dacă există cât de cât acest interes, dublat de pasiune, înseamnă că fiecare dintre noi are capacitatea de a descoperi singur, modul de funcționare psihologică, atunci când se pune problema concurenței, care vizează obținerea unui câștig sau avantaj. La fiecare întrecere de acest fel, există cel puțin doi concurenți ca adversari

Să vedem câteva arii, preocupări sau prilejuri, care determină întreceri, unde fiecare participant, ca oponent al celorlalți, urmărește premiul, cununa, avantajul.

În poezie am început - nu întâmplător - cu atitudinea copilului, care se confruntă cu ceilalți copii, când se pune problema câștigării de jucării, unde Fiecare râvnește pe cea mai frumoasă sau mai interesantă. Lupta este dusă în funcție de ambiția personală, insuflată copilului de către familie, care-și dorește ca odrasla sa să fie învingătoare în oricare Împrejurare și cu orice mijloace.

De fapt, comportarea omului matur nu diferă nici ea prea mult de aceea a copilului. Diferența constă doar în privința mijloacelor folosite pentru atingerea scopului. Omul care a atins o anumită vârstă știe mai multe. Experiențele lui anterioare îi dau posibilitatea să facă uz de-o întreagă suită de abilități sau viclenii, spre a-și asigura succesul.

În continuare, dacă ne aruncăm privirea în jurul nostru și apoi, ceva mai departe, descoperim că ori de câte ori se pune problema unei priorități, energiile negative egoiste ale celor interesați, se

declanșează în mod sălbatic, prin ambiții, dușmănie și ură.

În teatru, cinema, sport sau politică, întâlnim același climat mai mult sau mai puțin vizibil, de luptă tacită și sentimente dezgustătoare între adversari, care urmăresc același avantaj, unanim râvnit. Filosofii în confruntare, întocmai ca și teologii, fiecare în parte dornici să-și impună punctul său de vedere, prilejuiesc adversități cu totul improprie față de susținerile lor teoretice imaginative.

Uneori întâlnim confruntări chiar între frați - copii ai acelorași părinți - pe seama unor meschine interese legate de bunuri materiale. Procese îndelungate, însoțite de ambiții, răzbunări și ură, se înscriu printre cele mai degradante manifestări ale speciei umane.

Viața, în desfășurarea ei, ne demonstrează că, atâta vreme cât funcționăm ca Mego", noi ne suntem nouă înșine dușmani, prin dorințele arzătoare, pe care le dorim a fi neapărat realizate, indiferent de mijloacele folosite.

Conștientizarea spontană, deplină și fără să urmărească vreun scop, a acestor porniri iraționale, malefice, ne trezește la realitate. Văzând dintr-odată acest hidos conglomerat, gândirea se oprește, iar în liniștea astfel atinsă, Sacrul din noi, funcționând prin flacăra atenției, destramă întregul întuneric. Din această clipă, o nouă gândire pură, lucidă, își face apariția contopindu-ne în Universalitate.

În această deschidere spre Infinit, din profunzimea ființei noastre își face apariția

Iubirea, care vede în oponent, nu un dușman, ci un prieten de întrecere amicală.

Succesul revine aceluia care, iubind ceea ce face, cucerește prețul iubirii sale, în funcție de intensitatea și dimensiunea acesteia.

Numai însușindu-ne această atitudine demonstrăm că suntem ființe divine și nu fiare sălbatice, m-au presus de orice sălbăticiune de pe planeta Pământ

Divinitatea existentă în noi ca martor permanent – prin natura ei neschimbătoare și atotcuprinzătoare – ne vrea buni și fericiți, uniți cu semenii de pe tot cuprinsul Universului

5. AFECȚIUNEA

Când de altul ești bruscăt, într-un fel contrariat.

Ca „sine* vezi adversar, un dușman de confruntat Astfel, relația pierde și se iscă un conflict în final, zbucium, durere, ură pân-la nesfârșit

*

Dacă frământarea minții deodată e cuprinsă.

Pe loc pierde, se destramă, firea-n Necuprins extinsă.

În această conjunctură, ea-i Iubire Absolută.

Fără vreo anticipare – drept dorință-nchipuită.

*

Doar așa este-ntâlnită stare de afecțiune.

Ce dă firii largi proporții și-o reală uniune.

Fericitu-ntinde mâna – pacea se restabilește.

Fiindcă-n el este lumină, care curăță, sfințește.

*

Aria de influență este-atotcuprinzătoare:
Fără nicio diferență – om, precum viețuitoare.
Chiar natura zisă-moartă, integrate-s laolaltă
Ipostaza uniunii operând în lumea toată.

*

Când dorim afecțiunea, ființa-ngustă și
săracă.

Timpului prizonieră, deci, și surdă și opacă.
Nu se caută – dorește, nici nu se imaginează.
Toate fiind îndemnuri seci, care, faptic,
degradează.

*

Prin cunoașterea directă, ea fiind clar
descoperită.

Ne transformă-nireaga fire, cea de patimi
năvălită.

Pier ambiția, trufia, comportarea hâdă, vană.
Precum tot ce contrastează desăvârșirea
umană.

Fiecare ființă umană, care funcționează ca un
întreg fizic-psihic în perfectă uniune – se
manifestă plinar prin tandrețe, afecțiune, ca
Iubire creatoare. Ea este singura în măsură să
producă efecte binefăcătoare, atât în structura
psihosomatică a trăitorului, cât și asupra mediului
înconjurător.

Dar, când omul funcționează ca prizonier,
închis în colivia propriului său ego, atunci el
găsește nenumărate pricini – reale sau imagineare
– care-l pun în conflict cu el însuși și cu restul
lumii uneori un gest, un cuvânt, azvârlite fără
intenție răutăcioasă, dau prilejuri la altercații

interminabile. Contradicțiile și conflictele iau amploare, fiecare dintre părți găsind, în aria limitată a propriului său sine, motivații pătinoare.

Problema care ni se pune în această ipostază, este cum am putea să ieșim dintr-o asemenea încâlceală, pe care noi înșine am i determinat-o.

Nu avem decât o singură soluție și anume, întâlnirea cu reacțiile proprii imaginii frumoase, pe care o avem despre noi înșine. Fiecare gând-reacție este cuprins cu flacăra atenției, fără să facem din această întâlnire scop sau ideal. Întâlnirea este directă, spontană și atotcuprinzătoare. Un astfel de contact, realizat așa cum am amintit, conduce în mod sigur la dizolvarea reacției, fără să lase urme.

În golul psihologic, care se instalează în chip natural, mintea particulară dispare și în locul ei, o nouă minte ne cuprinde, dându-ne dimensiuni cosmice.

În această nouă stare de funcționare, primim îndemnul, prin replici intuitive, de a întinde mâna adversarului Astfel cucerim pacea, care anihilează orice adversitate sau atitudine conflictuală.

Iubirea, care ne cuprinde fără să o căutăm sau să o dorim, îmbrățișează întreaga natură – atât lumea vie, cât și natura zisămoartă. Nu deranjăm din locul ei nici măcar o piatră. Chiar simplul gest de a o lovi, dintr-un capriciu, este cu desăvârșire anihilal.

Dar, iată că ne putem afla într-o altă postură și anume, dorința ca alții să ne ofere această afecțiune.

De fapt, în această alternativă, funcționăm - în mod sigur - ca om incomplet. Ceva ne lipsește și căutăm o anumită completare - drept afecțiune - cu pretenția ca cineva să ne-o acorde.

Tot cunoașterea de sine ne scoate și din acest impas.

Această dorință descoperită, ca manifestare hibridă a gândirii obsedante - ea fiind chiar imboldul gândirii - va conduce în mod firesc la dezagregarea ei. Iar, atenția lucidă este unicul instrument pe care-l avem la îndemână pentru a duce la bun sfârșit această minunată operă de înnobluare a firii noastre incomplete, deficitare.

În funcție de roadele evidente și imediate, pe care le veți descoperi singuri, vă veți da seama, dacă ați folosit-o sau nu în mod corespunzător.

6. ALIMENTAȚIA

Hrana-i piatra de temelie, cărămidă de zidit.

Pe pământ, prin ea viața își înscrie început. De la unica celulă, prin miliarde de ani. Se clădire fără preget, sub imbold alimentar.

Organisme complicate, practic fără de egal.

Viul prin ea se-ntreține, dând imbold înnoitor.

— Toi ce mișcă și s-afirmă se dezvoltă simțitor cu transfer de energie - tot atâtea-ndemnuri vil.

Spre desăvârșirea ființei, antrenate-n bucurii.

Omul, când e subnutrit» energia sa descrește. Tonusul cu greu răspunde la solicitări frecvente. Treptat vine anemia, corpul-nireg se vlăguiește.

Tot la fel dăunătoare și alimentarea-n plus.

Ponderea - dificultate - reziduuri se-ngrămădesc, Sufocată fiind celula, pierde din firescul rost;

Circuitul dificil, cordul, la efort supus:

Și-ntr-un caz, ca și în altul, corpu-n timp se subrezește, Rezistența să-i mai mică, în pericol sănătatea.

În asemeni conjunctură, prematur survine moartea.

*

Omu-n chip necugetat și-a denaturat hrănirea.

Preț punând pe-a lui plăcere, rafinată prin gândire, Schimbând hrana naturală - organic solicitată.

Prin a lui părere strâmtă, fiindu-și chiar împotrivire, Dușman declarat al vieții, printr-o moarte programată.

*

Ce e viu, tot ce trăiește, cu viață se-ntreține.

Nu cu elemente moarte, care-s viului nocive.

Prin foc, fierbere, prăjală, dispar săruri minerale, Vitamina s-alterează, tot așa apa vitală și-n loc de hrană cu viață, cu esențe naturale, Nendopăm cu mortăciuni - reziduuri dăunătoare: Carnea și cu alcoolul, produsele rafinate.

Tabacul și cofeina, drogurile blestemate.

Ne dau multe suferințe, pregătind timpuriu moartea.

*

Socotim hrană aleasă doar consumuri cumpătate, Zarzavaturi, cereale, fructe, produse lactate.

Uleiurile vegetale, obținute prin strivire.

Zahărul înlocuit cu mierea cea de albine;

Băutura prețioasă numai apa de izvor care

curăță tot corpul - excelent depurativ.

Iar prin săruri minerale ne hrănește efectiv.

*

Corpul fie barometrul în procesul de hrănire, Fiindcă singur își cunoaște ale lui nevoi reale.

El știe când să mâncăm și cât este necesar.

Nu la ore consfințite sau rețete stabilite De mecanizarea minții, care judec-arbitrar.

Deci, atenție la corp - în tăcere ascultat Ei ne-arată ce-i lipsește - ce se cere-ndestulat la fel, ne dă și măsura împlinirii adecvate.

Lăcomia sau puținul doar așa-s eliminate.

Alimentul sau hrana este indispensabil legat de existenta oricărui organism viu. De la celula primordială, până la cele mai complicate organisme, alimentația joacă rolul de căpetenie în între-ținerea și dezvoltarea fiecărei forme de viață.

ntrucat omul ne interesează în mod deosebit, ca și în celelalte teme, ne vom referi numai la felul său de alimentație. Un corp care nu primește cele necesare potrivit nevoilor sale organice, își pierde treptat energia, se anemiează și, în final, devine pradă sigură a diverselor microorganisme, îmbolnăvinduse.

Tot la fel de dăunătoare este și supraalimentarea. Un corp nu poate prelucra decât o anumită cantitate de alimente. Restul ingerat în plus se transformă în deșeuri, pe care corpul se suăduiește să le evacueze. O parte sunt eliminate, altele însă se depozitează ca deșeuri, care incomodează buna funcționare a celulei și, prin ea, a întregului organism.

În ambele cazuri, corpul se șubrezește, îi

diminuează rezistența, progresiv periclitată sănătatea.

Omul, fie din proastă înțelegere, fie din ignoranță, și-a denaturat singur modul de nutriție. Plăcerea gustativă, rafinată prin gândire, i-a făcut să renunțe la hrana naturală și să inventeze preparate tot mai fine, deseori dăunătoare propriei sănătăți. În acest fel, el singur își programează o moarte timpurie.

Alimentele preparate cu ajutorul focului, prin prăjală și fierbere, își pierd din elementele de bază, atât de necesare corpului. Astfel, vitaminele, sărurile minerale și apa vitală din zarzavaturi, rădăcinoase și fructe, sunt în parte sau în întregime distruse. Carnea ca și alcoolul, tabacul, cofeina și drogurile sunt alte elemente nocive, care întregesc suita de erori în alimentația omului.

Ținând seama de structura corpului omenesc, în special de aparatul digestiv, ne dăm seama, fără dificultate, că omul, la începutul existenței sale, a fost vegetarian. Numai niște condiții de viață vitrege l-au determinat să consume carnea sub forme diferite, așa cum observăm că se întâmplă în lumea eschimoșilor, unde nu au altceva spre a-și satisface nevoile organice.

Și care ar fi alimentația ideală?

În primul rând se pune accentul pe consumuri cumpătate. Adică vor fi evitate orice fel de abuzuri, fie că este vorba de unul sau altul din produsele culese direct din natură». Printre acestea amintim: rădăcinoase, zarzavaturi, cereale, fructe, produse autohtone din regiunea și țara unde ne ducem existența. Se mai recomandă

uleiuri vegetale, mierea de albine și produse lactatelor, ca băutură apa de izvor, vie și hrănitoare prin sărurile minerale pe care le conține. Ea este și un excelent depurativ al întregului corp.

Foarte puțini oameni am întâlnit ca adepți ai acestui regim lacto-fructo-vegetarian.

Unii îl consideră chiar dăunător sănătății. Alții susțin că nu pot renunța la carne. Pentru aceștia, plăcerea gustativă este mai prețioasă, decât efectele pe care le produce carnea în urma procesului de asimilare. În organism, carnea îngurgitată se asimilează în urma unui proces de putrefacție, iar produsele vegetale prin fermentație.

În primul caz toxicitatea corpului este infinit mai mare, decât în al doilea caz.

În ceea ce mă privește, afirm cu toată convingerea că se poate trăi și fără carne. Am renunțat la acest aliment în urmă cu 28 de ani. Și în acest răstimp, nu am cunoscut nici măcar efectele gripei, pe care mai înainte o întâlneam primăvara și toamna. De asemenea tot de atunci nu am mai folosit niciun fel de medicamente.

Oricare ar fi sistemul de alimentare, se recomandă ca să dăm posibilitatea corpului să se pronunțe în procesul de hrănire. El are înțelepciune proprie și numai el este în măsură să ne spună când să-l hrănim și cât este de necesar să consume.

Să nu ne așezăm la masă decât atunci când ne este foame. Corpul ne avertizează! Să-i dăm toată atenția! Nu este o mare pagubă pentru

economia corpului dacă sărim peste o masă.

El ne mai spune și de ce are nevoie și cât îi trebuie, ca măsură a împlinirii adecvate.

Dacă facem asta, atunci atât lăcomia, cât și puținul sunt de la sine eliminate.

7. ALTE DEGRADĂRI

Prin timp, zidit cu migală, corpul fizic omenesc Are proprie structură și-un comportament firesc când în noi există pace - armonie absolută.

Corp și psihic laolaltă dau trăire-adevărată.

*

Omul - real univers - milioane de celule Află-n continuu mers, mențin viața prin formule.

Dând impuls de transformare celulei primordiale Spre o singură suflare a integrării totale.

*

Dar, din lipsă de-nțeleș» intervine degradarea.

Un adevărat eres îi e toată comportarea;
O hrănire defectuoasă afectează sănătatea
Și-n făptura nemântoasă, prea devreme-apare moartea.

*

Încă se mai degradează prin mediu-nconjurător.

Aerul ce-l inspirăm» frecvent mai otrăvitor
Prin gazele din motoare» zi de zi-n număr mai mare;

Corpul traumatizat cu nociva confruntare.

*

Chimicalele din sol ajung până-n cereale:

Diverse insecticide, prin a plantelor canale.

Poposesc otravă-n fructe și de-ad-n consumator, în acest context, consumul e real dăunător.

*

Prin dejecții chimicale, vegetația dispare.

Râuri, mări, ca și oceane, își pierd propria valoare;

Experiențe cu atomi înscriu alte degradări.

O vădită nebunie, confirmată de urmări

*

Acest joc distrugător omului li aparține la „ego” conducător» neștiind ce-i rău sau bine.

Gust, plăcere, interese, aroganță și trufie, înscriu maxime excese. În final, moarte – urgie.

*

Văzând gloata de erori și nefasta acțiune.

Devenim atenți, lucizi – fiind conduși de-ntăiepciune. În noi toți există Sacrul – prețios îndrumător.

Și smerenia e calea de-a ni-l face învățător.

Corpul omenesc, zidit cu multă migală printr-un îndelungat proces de evoluție, constituie un adevărat univers. El are capacitatea latentă potențială, de a răspunde în mod Inteligent oricăror stimuluri venite, fie din lumea exterioară, fie din interiorul său intim. Dar, asemenea însușire trebuie descoperită și pusă în practică în mod constant.

În lipsa acestei capacități, omul se manifestă deficitar, degradându-se prin propriile activități, care, prin repetare devin obișnuințe obsedante.

Pe lângă o alimentație necorespunzătoare, se

mai adaugă și modul inadecvat în care este nevoit să-și peueacă existența. Aerul, indispensabil oricărei vietăți, este viciat de gazele pe care le emană numărul tot m-au mare al mașinilor. Un aer otrăvit zi de zi nu va întârzia să-și pună amprenta distrugătoare» prin sistemul respirator, pe întregul organism.

De asemenea, el se mai otrăvește prin chimicalele și insecticidele din sol, care ajung în cereale și fructele pe care omul le consumă.

Râuri, lacuri și oceane sunt infectate cu diferite dejecții chimicale. Atât flora, cât și fauna, tot mai degradate. Pești, crustacee și alte animale acvatice sunt! a rândul lor, otrăvite, iar omul, hrănindu-se cu unele din ele, își otrăvește propriul corp.

Experiențele atomice, drept corolar al orgoliilor și nebuniei, vine să completeze seria atâtor degradări ale naturii în care omul este nevoit să le suporte consecințele.

Cine oare este vinovat de toate aceste degradări?

Nimeni altul decât omul de știință, savantul, care funcționează la nivel psihologic, tot la fel de egocentrist, ca orice om obișnuit!

Descoperirea pripită, insuficient verificată în privința efectelor pe care toate astea le-ar putea înregistra în timp, ne-a adus la acest final tragic.

Ce ar fi de făcut în continuare?

Mai întâi acționează mecanismele de adaptare ale fiecărui individ în parte. Unele organisme se adaptează mai ușor, altele cu mai mare greutate. Sunt însă unele, și numărul lor nu

este deloc neglijabil, care contractează diferite maladii incurabile, scurtându-le prematur viața.

Logic ar fi, ca toți acești factori nocivi, să fie de-ndată eliminați!

Dar interesele economice, politice și de apărare sunt atât de însemnate - adesea exagerate - încât pretențiile noastre, prin valoarea lor legitimă, devin irealizabile.

Cum să închizi fabricile de chimicale, de pildă, când statul sau fabricantul interesat a investit sume uriașe până la punerea lor în funcțiune?! Cum poți să obligi pe politicienii, care pregătesc agresiunea sau apărarea, să înceteze experiențele atomice?

Un început încurajator există deja: societăți și organizații cu scopuri ecologice și de apărare a mediului. Astăzi asemenea organizații sunt recunoscute pe plan mondial. Activitatea și influența lor se fac tot mai mult simțite.

În fața acestui mediu ostil și degradat, numai funcționând ca om complet, armonios interior, perfect lucid, vom putea ajuta corpul să-și declanșeze mecanismele sale de adaptare biochimice, fiziologice și organice. Iar atenția globală este singurul instrument care ne integrează în prezentul viu activ și real, unindu-ne cu Energia Cosmică.

8. ALUZIA

Vorbă, aruncată-n treacăt, spusă cu adres-anume»

Când un vorbitor, ca „sine”, direct nu-ndrăznește-a spune; Aluzia-i folosită deseori ca o momeala.

Omului se-ntinde-o cursă, prin formulă
neloială.

Uneori, făptuitorul urmărește o schimbare De
structurare mintală, exprimată-n comportare.

Alteori se urmărește chiar meschinul avantaj.
Ocolirea abordată ca formulă de sondaj.

Bătrân „eu”, încărunțit de puzderie de rele.
Poți vedea toate deodată și că ești una cu ele?
Fără scop anticipat, poți real să te-ntâlnești?
Poți realiza spontan, cât de mult te prețuiești?

*

Că în formularea hâdă la ți-aduci
amărăciune?

Că le socotești abil; a fi chiar înțelepciune?

De fapt, ești un ins debil – rob, prin timp
înlănțuit!

Prin știut și prin cuprins, structural
împătimit!

*

Prin scopul ce-l urmărești, clar ți-arat-a fi-
nțeleasă Toat-a vulpii viclenie, tu, de ea, prins ca-
ntr-o plasă.

Că-n amăgire-e clădești al Iau meschin
beteșug.

și că „Șinele”— mărești, prin acest prost
vicleșug!

*

Vezi că-n lume, răutății, lu’ prin tine-i dai
amploare.

Că, a timpului prezență e focar de
degradare?!

Văzutul pătrunzător e moment de dizolvare.

Cu desprinderea de sine*, devii forță creatoare!

*

Tot ce-i josnic - viclenie, aroganță, vanitate.

În lumina cea ivită sunt deodată spulberate.

N-avem în vedere scop, nici anume motivare.

Astfel vine pacea - activă cu Iubirea Sfințitoare.

Aluzia este o exprimare pe ocolite. Insul, care o folosește, evită, dintr-o anumită motivație, să se adreseze mai limpede și deschis. Să ne oprim asupra câtorva cauze, care determină acest comportament în relațiile umane.

— Un sentiment de jenă sau rușine, este unul dintre cele mai frecvente cazuri. Se urmărește, fie curmarea unor atitudini reprobabile, fie doar atenționarea asupra unui fapt deja consumat

— Alteori, ea este folosită ca o momeală, pentru a determina pe cineva să divulge anumite stări de fapt. Pocriția sau - exprimai metaforic - diplomația, dispune de o întreagă paletă de șiretlicuri în acest sens.

Unii folosesc aluzia cu scopul de a corecta pe cel care greșește. Așadar, are la temelie buna intenție, care, nu întotdeauna, se sfârșește în chip fericit. Binele intenționat poate să provoace ca reacție un final diametral opus.

În sfârșit, aluzia mai este folosită, vizând încă de la început, un interes meschin. Acela, care o folosește, se identifică, în mod desăvârșit, cu un scop bine determinat. Din imbold egoist sau răutăcios, se urmărește fie păgubirea, fie

compromiterea persoanei provocate.

În toate cazurile amintite, indiferent de rezultatul vizat - nobil sau josnic - ne găsim în fața unei atitudini egocentrice. De la bun început, întreaga aluzie este inițiată și pusă în aplicare de ego, care are pretenția că știe și cunoaște anticipat ceea ce este bine sau rău. Abilitatea sa este, în mod eronat, autoapreciată ca înțelepciune, conducând în acest chip, la degradarea lui morală.

Vanitatea, orgoliul și trufia cunoscătorului iau proporții nebănuite cu fiecare așa-zis succes al rezultatului urmărit

Prin repetare, aluziile meșteșugit întocmite, devin obiceiuri, care fortifică cetatea ego-ului, măbind proporțional și sclavia ființei umane.

Un asemenea comportament va determina, în mod inerent, o și mai mare deteriorare a întregii societăți. Fiindcă insul și colectă vitatea se influențează reciproc.

Cunoașterea de sine ne poate desprinde de acest comportament psihologic, arogant și viclean, folosit în mod neloial în relațiile noastre cu semenii. Și iată cum se poate atinge această înțelegere, nu numai intelectuală, ci prin experimentare directă a fenomenului respectiv.

Dacă suntem foarte atenți, Ja primul impuls al gândirii obișnuite cu aluzia, acest început se destramă instantaneu, odată cu eliminarea energiei care l-a determinat. Atenția este întocmai ca o flacără, care arde și spulberă orice început al gândirii, ca reacție a minții condiționate de timp.

În vidul psihologic, astfel creat, practicantul întâlnește gândirea pură, în care Iubirea, care ne

cucerește întreaga fire, oferă atitudini și da
răspunsuri inteligente, la fiecare problemă de
viață. Replica intuitivă ne revelează soluții
infailibile. Numai în această ipostază ni se
descoperă în ce fel ne putem ajuta semenii aflați
în dificultate.

9 AMĂGIREA

În omul cel incomplet, embrion în dezvoltare.
Unde domină gândirea, îmbibată de plăcere.
Are cuib și amăgirea, însoțită de durere.

Din ce știm, din ce nu știm, din ce-avem sau
nu avem.

Din anume-nfăptuiri, ba chiar și din
neîmplinire.

Ne arogăm importanță, copleșiți de amăgire.

*

Deseori, prin zbor de gând, ne întoarcem la
ce-a fost.

Și imaginar culegem fructul care ne-a plăcut;
Totu-i fals, complet absurd, acest învechit
trecut

*

Tot de ieri fiind posedați, ne proiectăm către
mâine.

Și, din nou, ne amăgim, în prezentul viu,
intens.

Care-i practic, ignorat și lipsit de propriul
sens.

*

În tot timpul, amăgirea are-n subredul
cuprins Amărăciuni – suferințe, care pier în mod
firesc Când „ego”-ul se destramă cu toate ce-l

însotesc.

*

Când voii, deci conștient» alte ființe amăgim.

Practic, pe noi ne-nșelăm și-i dăm „sinelui” impuls:

Mai profundă degradarea, omul din prezent e smuls.

*

Când iluzia - înșelarea - e văzută și-nțeleasă.

Trăitoru - În clipa aceea - golit de dualitate E cuprins în Necuprins, devenind Realitate.

*

Clipele de el trăite, prin contact nemijlocit.

Nu se mai înregistrează, memorate de mintal.

Spre a fi apoi reluate ca „ego” congenital.

Prin corecta întâlnire n-apar resturi din trecut.

Care să umbrească noul - nou prin orice apărut.

Totul curge de la sine, în afar-de orice vrut.

Proaspăt omul, la fel clipa, cu fiecare-ntâlnire Astfel, viața-ntâmpinată în a ei sfântă mișcare.

Ființa mereu împlinită prin atenta integrare.

Numai în omul care funcționează incomplet, sub incidența reacțiilor gândirii condiționate, se cuibărește această amăgire. De fapt, ea fiind o traumă psihologică, este structural legată de modul defectuos al trăirii la nivel intelectual.

Din cumulumul de cunoștințe sau posesiuni materiale, din anumite împliniri sau chiar din insuccese, ne arogăm importanța psihologică,

copleșiți de această amăgire.

Uneori, zburdălnicia minții se întoarce la clipele trăite cândva, pentru a gusta imaginativ tot ceea ce s-a făcut cu plăcere.

De asemenea, sub influența aceluiași trecut, acum doar imaginar, deci mort, se proiectează spre un viitor nesigur, cu unicul și același scop, de a culege roade, care delectează și satisfac simțurile.

În tot timpul, amăgirea are în subredul ei cuprins și amărăciunea. Practic, această amărăciune declanșează suferința traumatizantă, care conduce în mod fatal, la lipsa de înțelegere a vieții, în scurgerea ei normală, cuprinsă în imuabila „Lege a mișcării universale”.

Tot la fel, urmărind împlinirea unor interese meschine, ne străduim să dăm impresii eronate, identificându-ne cu rolul amăgitorului. Este o altă stare a propriei noastre degradări morale. Tentativa de a înșela pe alții are repercusiuni negative numai asupra noastră.

Asemenea impulsuri devin, prin repetare, cu trecerea timpului obișnuințe apreciate chiar ca firești, perfect raționale. Or, întregul comportament al omului stăpânit de influențele trecutului, nu poate fi decât anormal. Orice deplasare psihologică din câmpul realității prezentului, îmbracă acest înveliș iluzoriu, derutant, amăgitor.

Oare vedem și înțelegem noi aceste simple semnalări?!

Suntem noi destui de lucizi și în măsură să le cuprindem în mod global cu flacăra atenției?

Întâlnirea corectă, simplă, spontană și atotcuprinzătoare cu formele amăgirii, de care aminteam, va conduce, pe loc, la dizolvarea acestora. Nu se urmărește scop sau ideal în practicarea acestui experiment în golul psihic, creat odată cu tăcerea neforțată a gândirii, mintea devine infinită, puritate absolută, indivizibilă. În această minte se reflectă esența divină din fericitul trăitor, care transformă radical omul sclav al propriului „sine”.

Clipele astfel trăite, prin natura lor noutate absolută, reflectă integritatea ființei umane în Nemișcatul Absolut Altfel exprimat, este o topire reală a noastră în Eterna Divinitate.

10, AMBIȚIA

Un „ego” setos, năuc, ce prin timp vrea să sporească.

Prin îndemn istovitor, spre un țel să se-mplinească.

Faimă, glorie, avere de stringentă importanță, fa sunt sclavului drept hrană, îmbibată de-aroganță.

*

Furtunoasă e pornirea, crunt război orice mișcare.

Neîncetat s-afirmă ura, în final de confruntare.

Ea-i un foc pârjolitor, ce distruge totu-n cede.

Căci e sub puterea legii devenirii personale.

*

În mișcarea-i turbulentă, suntem noi ce ne-afirmăm.

Îndârjiți urmând un scop, căruia ne

conformăm.

Adevărul se exclude prin ideea urmărită Căci făptura egoistă, e făptura neîmplinită.

În ambiția sectară găsim explicări la toate.
Dar, cuprinse laolaltă, ele-s, practic, eronate.
Pedagogii o atestă c-ar fi fericit motor.
Că omul prin ea ajunge veritabil creator.

*

Politica-i câmp imens, semănat cu multe-
ambii.

Fals găsindu-și motivarea, c-ar fi-nalte
competiții; în sport, arte sau școli, își găsește locul
ei.

Aducând justificări că-i un fericit temei.

*

Comportarea-ambicioasă, când există,
izolează.

Ea distruge armonia, viața lumii degradează.
Șubrezește sănătatea și-i nefastă în relații.
Fiind pornire egoistă - dornică de satisfacții.

*

Putem noi spontan cuprinde ambiția ce-
njosește?

Cu fericita-ntâlrare, ființa noastră se-
ntregește! în această conjunctură, toat-ambii
dispare.

Și-n gol vine - înțelepciunea cu Fireasca-
nnobuare.

Această făptură cu pretenții de ființă umană
rațională, mișcându-se în interiorul închisorii, pe
care singură și-a zidit-o, nu-i altceva decât un
neînsemnat fragment plin de ambii, timorat la

fiecare pas de o viață pe care nu o poate înțelege. Teamă de necunoscut face din acest om incomplet un adevărat handicapat.

Devenirea urmărită ca ideal spiritual solicită un consum imens de energie, cu efecte dezastruoase, atât asupra corpului fizic, cât și la nivel psihologic.

Ambiția de a fi „cineva”, de care să vorbească lumea, cu respect și admirație, dă impulsuri subredului ego, de împlinirea unor idealuri haotic urmărite.

Faima, gloria, renumele, ca și acumulările de bunuri materiale sunt urmărite cu îndârjire, chiar cu prețul încălcării celor mai elementare norme de conduită morală. Ambiția, prin natura ei, prilejuiește ură împotriva a tot ceea ce se opune intereselor personale.

Lăcomia – niciodată satisfăcută, face din ambițios ce! mai sărac om dintre săracii acești lumi.

În ambiția sectară, oamenii găsesc justificări intelectuale, pe care încearcă să le acrediteze valabilitatea. Astfel, pedagogia o socotește drept mijloc de împlinire profesională și atingere a fenomenului de creație.

Oamenii antrenați în sfera preocupărilor cu caracter politic privesc ambiția ca mijloc onest și inevitabil în confruntarea diferitelor programe de aplicare, spre binele cetății, și locuitorilor săi.

În aremele sportive, ca și în practicarea diferitelor arte, întâlnim ambiția, ca element determinant al câștigării primului loc. Folosirea acestui instrument conduce ineluctabil la izolare,

egocentrism.

Și acest mod de a privi lucrurile îi aparține tot „eului” efemer sau cortștiinței de suprafață, la nivelul căreia omul funcționează deficitar, încă din capul locului, armonia interioară a ambițiosului este, practic, distrusă. Relațiile interumane compromiseânsăși sănătatea fizică este tot timpul afectată de impulsurile aberante ale acestuia.

Dacă acestea sunt efectele ambiției – fapte certe, care nu pot și contrazise – ce ar trebui să facem ca ele să nu mai aibă loc; eventual să dispară în clipa când ele intervin în mod mecanic?

Înlocuirea ambiției, prin recurgerea la o anume metodă inițiată de intelect, nu ar fi decât un alt aspect al aceleiași ambiții, operând ca dualitate. O luptă epuizantă a doua ambiții, care nu va înregistra decât un rezultat amăgitor, pe potriva și conținutul lor, totdeauna limitat.

Iar, în final, ne întrebăm; Ce-i de făcut? Ce atitudine nu degradează, nu tulbură, nu prilejuiește ură în clipa când se dă startul?

Când iubim ceea ce facem, adică ne dedicăm cu trup și suflet faptului respectiv, devine inoperantă orice ambiție. Ne vom iubi adversarii cu care ne întrecem și, în final, îl vom îmbrățișa în mod sincer pe acela care a fost mai bun decât noi.

În lipsa ego-ului și dominarea Iubirii, totul se realizează în mod firesc. Bucuria învingătorului va fi la fel simțită și exprimată și de către cel învins. Nu este nicio exagerarea! Cine a întâlnit măcar o singură dată Iubirea de care vorbim, a putut să constate singur, că, acolo unde există Ea, nimic altceva nu mai poate să fie. Plenitudinea ei ne

copleșește întreaga ființă.

11. APATIA

Corp și psihic lăncezesc, dezgustul și amărăciunea în apatic se-ntâlnesc, anulându-i prospețimea:

Cu ea, neînțeles prezentul, viu, activ și veșnic nou, Ce-și așteaptă înțelesul pe întreg parcursul său.

*

Nesimțirea, indolența 11 transformă-n obiect.

Energii ce vegetează, înscriind un prost efect, Infectează tot „ce este” prin al lor impuls netrebnic, Structurare inactivă prin al său trecut vremelnic.

*

În supremul său dezgust, apaticul - hâd - meschin, Existența să-i aridă, cu suferințe și chin.

Viața are ritmul ei, clar, precis determinat și spre înțeles pretinde întâlnitul adecvat

*

Clipa-i ritmul exprimării, unitar întreg cuprinsul. Proaspăt fiecă respir, integrat cu înțelesul;

Ea-i la fel cu o apă vie, care curge neîncetat.

Ca o dulce melodie, nîcîcînd prinsă-n repetat

*

Apatia-i apă moartă, cum e apa-ntr-o băltoacă, Stătătoare, învechită, în substanța ei opacă. Vindecarea se obține numai într-un singur fel.

Prin „Cunoașterea de sine”, de apatic - doar de el.

*

Contactul direct cu clipa îl transformă-n demiurg. Stătăturii drum deschide, prin zăgazuri ape curg; Ființa-ntreagă se extinde la dimensiuni imense, și-adevăru-i clar cuprins cu elucidări complexe.

*

Stocul de impurități de milenii adunate.

Cu momentele-ntâlnirii sunt pe loc eliminate.

Ce-a fost cândva apatie - un om static - neînțeleș.

Acum, foc și energie, într-un triumfal progres.

Apatia este o depresiune sufletească sau stare de lânzezeală sau inerție, care pune stăpânire pe un om, împ! etindu-i existența cu dezgust și-amărăciune.

O asemenea atitudine în fața realității vieții - aflată într-o permanentă mișcare - noutate absolută de la o clipă la alta - reflectă prezența unui ego deficitar energetic.

Înclinația inițială spre lene - devenită prin repetări obișnuință - face din apatic un semen greu de suportat Deseori, meschinăria și cinismul îi sunt armele preferate, prin care încearcă să-și intimideze interlocutorul, când acesta se oferă să-l ajute.

Îndrăgirea exagerată a unei vieți vegetative nu poate să-i aducă unui asemenea nefericit, decât o permanentă confuzie, țesută cu cele mai sumbre gânduri Urâțenia și dezordinea interioară se reflectă, fără dubii, și în mediul ambiant, în care apaticul își duce existența.

Viața apaticului excelează prin stagnare și inconstiență. El nu realizează nici măcar

intelectual absurditatea care-l marchează dureros tot timpul, că viața sa i-a fost acordată cu un anumit scop și o anumită rațiune a destinului propriu.

Apatia este apreciată aidoma unei boli complexe, dar perfect tratabilă. Singura terapie care o poate salva este Cunoașterea de sine. Iar medicu] curant nu poate fi altcineva decât bolnavul însuși Singurul medicament cu eficiență asigurată este doar atenția și nimic altceva!! Se pune însă o condiție. Acest handicapat să dorească aprig propria lui vindecare!

În el, ca, de altfel, în fiecare făptură umană, există aceeași flacără a Iubirii – prin natura sa divină – gata oricând să curețe orice impuritate psihologică. Să-i dăm, deci, prilejul să-și îndeplinească nobila misiune.

Practic, iată cum se concretizează acțiunea transformatoare, ferm hotărâți, vom încerca de zeci, chiar sute de ori – dacă va fi azur – să-i dăm toată atenția mișcării vieții, așa cum se manifestă a, ca noutate și surpriză pe clipe de înregistrare. Acest contact simplu, ne tranșeunde fulgerător, din dimensiunea limitată a ego-ului prostănac, într-un alt climat, unde ne descoperim ca gândire pură, nelimitată, plină de energie și bucurie fără margini. Este o stare de onștiință lucidă, care ne mulțumește în chip desăvârșit Nu mai (jorim nimic altceva. Deplinătatea funcțională a acestei conștiințe ne oferă starea de fericire, lipsită de orice motivație obiectivă.

Această clipă de trăire, întâlnire și descoperire a Adevărului Absolut, nu numai că

spulberă întreaga apatie, dar ne și revelează că una suntem cu Izvorul Vieții Veșnice. O dată descoperită Sacralitatea ființei noastre, ea singură operează transformările de rigoare ale omului, de întreaga alcătuire nefastă a tiranului ego – Incriminat de haosul și nefericirea din noi și lumea întreagă.

Așadar, numai în această conjunctură, a întâlnirii cu noi înșine, vor putea fi eliminate acele impurități, care împiedică desfășurarea normală a acelor energii benefice, transformatoare, în măsură să unifice ființa umană cu Dumnezeu.

12. APROFUNDAREA

Astăzi, omul actual, mult prea mult solicitat De lumea exterioară, este tot mai mult stresat.

Degradarea s-adâncește în mod clar, revelator.

Cu oricare-ndepărtare de-al său for interior.

*

Confuzia mai mult crește, mai puțin el se-nțelege, Ignoranța ia amploare și tot ce e rău culege.

Când trăim la suprafață, viața-i mereu agitată.

Frunză purtată de valuri pe marea cea-nvolburată.

*

Luăm din viață părticele, socotindu-le esențe.

Și-n cumplite-aversiuni se ivesc ades demente;

Urmărim numai fragmentul de plăcere programat.

Restul e confuz, haotic, neînțeles, neacceptat

*

În noi niciodată pace, în tot timpul agitați când stăpân e senzualul - prin el - complet posedati. Luând contact cu agitatea - prin cunoaștere directă, Vine-ndată liniștirea - integrarea cea perfectă.

*

Astfel se deschide calea de acces spre profunzime.

Prin ea, ființa infinită într-o strictă prospețime.

Start - Cunoașterea de sine - cale individuală»

Corp și psihic laolaltă cu ființarea integrală.

*

Omul, ca ființă completă, înțelege-n chip perfect Viața în al ei complex, prin contadin mod direct.

Astfel se produc mutații - noi cu înmea-n uniune.

Ca o binecuvântare, însoțiți de înțelepciune.

Ne-am născut în această lume, în care haosul psihologic reprezintă nota dominantă în relațiile dintre oameni. Or, în acest climat confuz și traumatizant, noi nu putem primi alt gen de educație, decât al generației respective. Prin urmare, ne-am însușit, odată cu dezvoltarea noastră în timp, aceeași mentalitate a părinților, educatorilor și, în general, a mediului economic, politic și social de coabitare.

În ultimele șapte decenii, omenirea a înregistrat pe linie tehnică, salturi spectaculoase, greu chiar de imaginat de generația anterioară.

Multe din descoperiri sunt de un real folos. În schimb, altele, degradează progresiv întreaga natură și, prin ea, structura noastră fizică.

Deosebit de aceasta, fiecare nouă descoperire ne-a atras tot mai mult spre lumea exterioară, îndepărtându-ne corespunzător de adâncurile ființei noastre. Unii, impresionați în așa măsură de lumea exterioară, au ajuns până acolo, încât să-și renege însăși existența viului, etern și neschimbător, aflat în profunzimea ființei proprii

Trăirea la suprafața conștiinței - ca minte particulară prin natura ei egoistă - nu oferă altceva decât confuzii, amărăciuni, contradicții, conflicte - traume psihologice cu efecte asupra corpului fizic. Știutorul, cu imaginea frumoasă de sine, plin de vanitate și trufie, nu poate fi decât un nefericit. Punând preț pe false valori, el se izolează în tumul său de fildeș, devenind un biet fragment, pe cât de ignorant, pe atât de nefericit

Pentru acest semen, sclav al propriei importanțe, punem această întrebare: Poate el, oare, să atingă acele străfunduri ale ființei sale și să descopere singur Sursa Inteligenței?

În mod sigur, poate, dar numai într-un singur fel, și anume când, perfect cinstit cu el însuși, își dă seama de deșertăciunea și instabilitatea mănunchiului de cunoștințe care-i limitează câmpul cunoașterii. Altfel zis, când conștientizează că este sclavul cunoștințelor pe care le posedă.

Inteligența este liberă de orice condiționare și ea își afirmă prezența prin replici intuitive, când mintea cunoscătoare, tace, smerită în fața

Necuprinsului.

Numai atingând această stare funcționăm ca ființă deplină - cu o minte nouă, pură, necontaminată de cunoașteri anterioare, putem întâlni noutatea constantă a vieții în perpetua ei mișcare. Ferici rea, la care aspiră fiecare om, nu poate fi întâlnită decât în această ipostază.

Aplicarea personală și corectă a acestui experiment vă oferă certitudini, susținute de efecte imediate.

13. ASCETISM

Fuga omului din lume, îndrăgind însingurarea Spre a lui ascensiune - țel suprem - realizarea, în această abordare, insul e centrat pe el și-n meschinul egoism, urmărește un model.

*

Pas cu pas, prin conformisme - o searbădă imitare, Urmărită cu-ndârjire și cu proprie-ngâmfare.

Cât mai des își poartă gândul spre divinu-nchipuit După deșarta-i credință - doar un produs măsluit.

*

Ascetul, urmându-și calea, pune preț pe renunțări.

Pentru el esențiale - cuplate cu-nverșunări:

Hrană, veșminte, odihnă, luptă aprigă cu sine.

Cu gândirea cea hoinară, legată de rugăciune.

*

Prin disciplinări mintale, unii - real vrăjitori:

Citesc gânduri, prevestesc, deseori

vindecători.

Ba se-nalță și în văzduh, înviază chiar și morții.

Alții, speculându-și forța, se comportă ca despoți.

Suita de fenomene – drept minuni apreciate.

Sunt în lume întâlnite din vremuri îndepărtate.

Toate, fără osebire, sunt porodusele gândirii.

Antrenată de voință, cu dârzeniile firii.

Ele devin chiar pericol – dau importanță de sine.

De „ego” infatuat – ce se crede – înțelepciune.

Realmente-ajuns pe culmi – cu divinul integral.

Totul este amăgire – un biet rob încătușat

*

Adevărul-împlinirea omului neîmplinit.

Are Loc când tot trecutul – hâdul wsinen-i amuțit.

Practic, acesta dispare când e-ntâmpinat-ce este”.

Fără lupte și eforturi, fără traume ascete.

*

Simplitatea întâlniri! e un dizolvant total.

Și-n „nimicul” ce s-așterne, omul integrat real.

De-acum, fără-dimensiune și-n perfectă puritate.

Contopii în Infinit, este Om – Divinitate.

Odinioară, viața de ascet era frecvent

întâlnită, atât în lumea creștină, cât și în alte religii între timp însă, fenomenul a fost reconsiderat, temeinicia lui fiind pusă sub semnul îndoielii eficienței practice.

Dar, împreună să încercăm a ne apropia de această temă și să vedem ce motivație stă la temelia acestui act de curaj, ieșit din comun.

Ne vom referi numai la acel om cinstit, care și-a pus în gând să și desăvârșească modul de gândire, exprimare și acțiune. Privit din acest unghi, un asemenea om merită respect și legitimă admirație, jil aspiră la desăvârșirea comportamentală a propriei ființe, la cucerirea mântuirii sau integrarea sa în divinitate. Acesta fiind idealul au, să vedem în continuare cum înțelege să și-l realizeze. El Apreciază că viețuirea în lume constituie un obstacol care întârzie) *au* chiar barează ascensiunea. Și pleacă undeva departe de lume) i se orice tentație, care l-ar putea deruta.

— Chiar de la început pune preț pe renunțări. Sumar îmbrăcat, mâncare puțină, odihnă redusă la minim, lupta aprigă cu gândurile, rugăciune neîncetată, efort mintal îndârjit, spre a se identifica Țp chip cu totul desăvârșit cu modelul pe care și l-a ales. Autodisciplinarea minții prin eforturi de voință este și rămâne preocuparea jui de seamă, având mereu privirea ațintită spre supremul ideal.

Această luptă înverșunată a practicantului cu el însuși poate Jeclanșa o seamă de fenomene de parapsihologic ca: citire de gânduri, clarviziune, vindecări spectaculoase, prevestiri etc.

Asemenea fenomene sunt cunoscute încă din antichitate, piuite din acestea erau săvârșite de persoane neimplicate în niciun fi de practici cu caracter religios.

Astăzi, fenomenul este arhicunoscut, relevant, mai ales în ceea ce privește vindecarea a o mulțime de boli, prin simpla atingere su chiar vindecări la distanță.

Toate fenomenele de care aminteam sunt opera unor energii, care se găsesc în stare latentă în fiecare om. La unii, ele se declanșează în urma unor practici, la alții în mod spontan, fără vreo anume intenție sau dorință din partea operatorului.

Ascetul care dispunea de o asemenea însușire, era apreciat de lumea înconjurătoare ca sfânt, făcător de minuni. Activitatea acestui ascet era astfel evaluată ca operă directă a divinității. În mare pericol se află însăși moralitatea acestui ascet, dacă se asocia unei asemenea păreri supraevaluându-se.

O analiză de ansamblu ne demonstrează că, întreagă activitate a unui asemenea ascet este, prin excelență, egoistă. Însăși plecarea sa din lume spre a împlini un ideal, este opea ego-ului, care se vrea deosebit de ceilalți muritori – un sfânt ca împlinire supremă.

El părăsește lumea însoțit de ego – dușmanul cel mai înverșunat al idealului său. În acest fel, tot ceea ce inițiază devine o confruntare a doua dorințe, a omului vechi, cu rădăcini adânc înfipite în structura mintală și dorința firavă, care Unde spre un model imaginar. O realizare superficială

sau iluzorie îl azvârle în capcanele vanității, degradându-l și mai mult ca înainte.

Muncă istovitoare zadarnică, sortită eșecului chiar prin actul de decizie. Toată truda, plină de încleștări violente cu un diavol imaginar, este și rămâne o simplă activitate intelectuală, inițiată și desfășurată în interiorul ariei, care definește captivitatea condiției umane.

Practica, readusă în mod permanent spre sine, unde „eu* și sufletul meu” revin în mod obsedant, se definește prin ea însăși, ca un veritabil exemplu de „egolatrie”.

Pentru descoperirea Adevărului și împlinirea omului, care funcționează defectuos, nu este deloc nevoie, nici de fugă din lume, nici de traume ascete. Dimpotrivă, trăirea în mijlocul societății, în contact cu lumea, cu neprevăzutul adus de viață, ne oferă cele mai bune condiții de a ne cunoaște, așa cum suntem, și nu cum am dori să fim.

Simplitatea întâlnirii cu manifestările propriului „ego”, fără să urmărim scop, ideal sau model de imitat, ne va demonstra pe loc, începutul demolării acestuia. În vidul psihologic, care survine după fiecare întâlnire corectă cu noi înșine, își face apariția Sacrul - existent în profunzimea ființei noastre - ca stare de Conștiință Pură, care operează prin simpla lui prezență, transformări radicale, benefice.

Omul nou, prin natura sa intimă HEsență Divină¹, numai în acest chip se statornicește ca început al descoperirii împărăției Cerului, cu reverberații evidente, atât asupra fericitului practicant, cât și a mediului ambiant

14. AȘTEPTAREA

Și-n final, ce așteptăm? „Egon dizolvat prin sine?

Sau dorim acea iubire, oferită drept minune
De un mesager ceresc – o făptură-nchipuită?!

Ori dorim o transformare, drept plocon de noi
primită.

*

De la Uimea din afară: zeu, maestru sau un
sfânt, Căroră ne-am consacrat – atașați prin
jurământ?!

În oricare așteptare, este veșnic separare.

Ființa noastră-i divizată dup-a ei infatuare:

De o parte, cel ce-așteaptă, de-alta, lucrul
așteptat Astfel, întregul „ego” e prin sine divizat.

Iar în perimetrul firii, se va isca bătălie.

Cu eforturi fără rost – risipiri de energie.

*

Va fi permanent conflict între realul vădit și
faptul ce-am vrea să fie – idealul urmărit;

Nu-i nimic de așteptat, nici nu vizăm un final.

La muncă – acum – pe loc – ne angajăm
integral

*

Nu e cale cu efort, mintea nu-i încorsetată De
dorința insistentă, ce se vrea realizată;

Gol de imagini, credințe și cu totul relaxat.

Strict se urmărește clipa cu întregul său
climat!

*

Clipa este mereu alta, este-ntotdeauna nouă.

Cum în orice dimineată aflăm pe petale rouă.
Reacția strict pătrunsă – percepută cât mai bine.

Se transformă-n claritate și devine acțiune.

*

Nu vom face analize, nici nu stabilim valoare,
în cuprins rezidă toiul, legal de orice mișcare!

Este muncă zi de zi, de om harnic și cinstit.

Realizată prin clipă, ceas de ceas, neconținut

*

Nu anticipăm nimic, strict uniți cu clipa-n
mers.

Când dispar ce-i strâmt și mic în oceanul cel
imens.

Șantr-o zi - cândva - se-ntâmplă, fără nicio
așteptare.

Acea împlinire sfântă de „Sacra Iluminare”.

În „ego”-ul fisurat, lumina ne copleșește.

Ca o binecuvântare, care curăță, sfințește;

Atenția folosită ca mijloc de împlinire.

Altă cale nu există de-a-ntâlni Marea Iubire.

În decursul mileniilor de existență ca ființă
rațională, omul a descoperit multe și minunate
taine ale naturii, adaptându-le la nevoile sale
cotidiene. Dar niciuna din aceste descoperiri, sau
cele care-și așteaptă rândul, nu poate fi comparată
cu descoperirea Sursei Sacre, aflată în
străfundurile ființei proprii. Aici este taina Vieții
Eterne și Izvorul nesecat al Fericirii fără margini,
la care aspiră, mai mult sau mai puțin conștientă,
fiecare făptură umană.

Inteligența și Iubirea creatoare din acest
focar de dragoste și bunătate ne trimit, în mod
constant, îndemnuri spre desăvârșirea noastră, ca
adevărate creații divine ce suntem.

Și noi, cum răspundem la toate aceste sfinte chemări? Ce așteptăm?

Prin educația noastră ni s-a spus că, pentru împlinirea idealului nostru spiritual, să ne rugăm! a un sfânt, maestru, învățător sau un dumnezeu imaginar. Deci, rugăciunea împletită cu permanente eforturi de voință și diverse sacrificii și mortificări, sunt elementele de bază, care ne garantează desăvârșirea.

Urmând această practică, ce constatăm? Mai întâi divizarea ființei în rugător, rugăciune și scopul sau idealul urmărit. Apoi urmează intermediarul, ca protector sau, eventual, martor, care să depună în favoarea noastră.

Dar, să mergem și mai departe, folosind rațiunea sprijinită de fapte, care nu pot fi contestate. Întregul proces, prin care urmărim sacralitatea ființei și integrarea ei în Marele Necuprins, are loc în interiorul structurii noastre limitate, adică, a ego-ului.

S-a mai acreditat conceptul existenței Harului Divin, care ne-ar oferi mântuirea, ca un dar coborât din Cer. Și în această alternativă, ne proiectăm un interes strict egoist, așteptând să ne cadă ca un plocon.

Încă de la primul pas al aplicării acestei metode, practicantul săvârșește o gravă eroare, închipuindu-și că, ajutat de conținutul conștiinței sale, poate să cuprindă Necuprinsul.

O face din ignoranță, neștiință sau din vanitate, pe fondul unor cunoașteri păstrate memorial??

O asemenea abordare o considerăm

irațională! Chiar simpla tentativă se definește singură ca fiind lipsită de cea mai elementară pietate!

Mintea particulară a omului, oricât de erudită ar fi ea, este și va rămâne neputincioasă în a cuprinde ceea ce este Infinit, Atotcuprinzător și Nemișcat

Dacă o asemenea minte își vede cu-adevărat neputința» ea singură își încetează orice fel de activitate.

De-acum, în ipostaza de smerenie, are loc o mutație spectaculoasă. Mintea devine spontan lucidă, extinsă la nivel universal și liberă de orice precunoaștere.

În acest climat de pace și armonie interioară, se reflectă ca-ntro oglindă Omul Adevărat, ca Esență Divină. El se manifestă pe clipe, prin impulsuri de Iubire și Frumusețe, care se reînnoiesc fără încetare. Flacăra atenției - calitate a Sacrului - este singurul instrument care ajută la demolarea ego-ului.

În concluzie, nu așteptăm nimic de la nimeni, nici din lumea exterioară și nici din lumea interioară.

Perfect atenți, întâmpinăm fiecare reacție a minții ca: gând, imagine, dorință, sentiment, fără să urmărim vreun anume scop sau ideal. Simplitatea acestei întâlniri spontane, directe și nemijlocite, contribuie la destrămarea omului vechi.

Astfel de întâlniri vor determina cândva, o incizie în centura de foc a ego-ului, prin care vor începe să se elimine energiile care i-au determinat

structura. Acesta este fenomenul eliberării, care apare ca surpriză. Nimeni nu-i poate prevedea, imagina sau forța. Realizarea lui în timp, depinde de râvna practicantului, ca și de grosimea fortificațiilor în care este închis omul vechi, creație a timpului și spațiului care-l condiționează.

Rămâneți singuri cu dumneavoastră înșivă! Puneți în practică, așa cum am arătat, fără să urmăriți sau să adăugați ceva și veți descoperi singuri, că roadele nu se vor lăsa așteptate. Cheia succesului se află în dumneavoastră și meritul folosirii ei vă aparține în întregime.

15. ATENȚIA

Rază sfântă de lumină, luminând ce-i nebulos.

Sprijin ce desprinde omul de-al său „ego-ntunecos, Ființa, prin ea, integrală, cuprinde orice mișcare.

Vede, ascultă și învață și-n același timp și moare.

*

Apoi, iar la fel renaște și pe toate le pătrunde.

Căci, în raza-i de lumină, nimic nu se poate-ascunde. Clar, lucid, totul cuprins, la fel, complet înțeles Excluz orice fel de dubiu, n-avem alte căi de-ales.

*

Când suntem total atenți, nu-s greșeli, nici contradicții, NU i motiv de tulburare și nu se ivesc ambiții; Ascultăm cu simplitate orice zgomot care-apare, Nicicând urmărind ceva, niciun fel de estimare.

*

Iar, în liniștea totală, nu e decât armonie.

Căci dispar conflicte, temeri, absorbite-n bucurie. Astfel de-nsușire-activă nu-i formată prin voință.

N-are scop de împlinire, conexat la vreo credință.

*

Ea apare foarte simplu, ca nefiind „ceva” dorit.

Când, spontan, clipa-i cuprinsă și „ego”-ul amuțit Văzutul și auzitul sunt atenției suport.

Așa moare tot trecutul, fără să facem efort.

*

Am putea realiza privitul instantaneu.

Făr-a pune etichete? Este oare-așa de greu?

Astfel devenim atenți, fără nicio motivare.

Viața, asta ne pretinde, să fim cu ea - ntr-o mișcare!

*

Când atenția lipsește, ființa-n mare neputință.

Aroganță, temeri, zbucium - totdeauna suferință.

Fericitul ce-o-întâlnește află reala Iubire.

Însoțită încontinuu de Suprema Fericire.

Atenția are o importanță universală în practica Cunoașterii de sine. Ea nu poate fi cultivată sau dirijată de către mintea particulară, adică de conștiința de suprafață a ego-ului. În niciun caz, nu trebuie confundată cu concentrarea, unde întâlnim voința, care urmărește un anumit scop sau ideal. Deci, în concentrație, există actul decizional, susținut, în prealabil, de intenția împlinirii unui rezultat.

La fenomenul „atențien” există, sub nicio

formă, acest dualism, adică eu și atenția, care are în vedere împlinirea unei opțiuni.

Practic, ea se declanșează spontan și direct la orice zgomot* surpriză, determinat de mișcarea permanentă a vieții. Lumea exterioară ne provoacă în fiecare clipă, prin sunete și colorit, mereu altele, într-o constantă varietate.

Tot la fel, suntem provocați și de lumea noastră interioară, prin gânduri, dorințe, imagini. Unele sunt reacții ale minții la incitațiile din afară ale ființei noastre. Altele apar din prisosul conținutului conștiinței, înmagazinat în urma experiențelor anterioare, din această existență, sau, în șirul de reîncarnări, din trecutul nostru ancestral.

Atenția este întocmai ca o rază de lumină, prin care ființa complet lucidă vede, aude, înțelege și acționează concomitent, în chip desăvârșit și tot ceea ce este conștientizat în acest mod, de-ndată și dispare, fără să lase urme.

În locul gol – vid psihologic absolut, instalat în mod natural – practicantul se integrează în Marea Energie Cosmică. Sau* altfel explicat: această clipă de liniște reprezintă o fereastră deschisă spre Infinit în această ipostază, Sacrul – existent în noi – se revelează ca fiind perfect integrat în Infinitate. Numai trăind efectiv acest moment de uniune, putem afirma: Eu și întregul: „Una”, adică, Un Tot 1 inseparabil. Mintea, inima și întreaga ființă se topesc în această unică și Infinită Energie.

Ce simțim în această uniune? În primul rând apare o stare de mulțumire deplină, în care, orice

altceva nu-și mai găsește rațiunea de a fi. O putem numi stare de fericire - existență prin ea însăși - neconexata de nicio motivație obiectivă sau subiectivă. Este o stare de existență în afară de timp și spațiu, Frumusețe, Iubire și Bunătate la nivel absolut, sunt doar niște cuvinte care exprimă în mod palid acest „a fi” cu adevărat.

După această tentativă de a reda fenomenul real al trăirii integrității ființei, ca rezultat al atenției, putem afirma că „Atenția” este însăși Sacralitatea în acțiune.

Efectele atenției nu vor întârzia să se concretizeze. Ele devin tot mai evidente, pe măsura în care structura concentrată pe sine, își pierde din autoritate, prin dispariția energiilor respective, determinate de contactul cu flacăra atenției.

Și, pentru a reveni mereu la practica întâlnirii cu noi înșine, ne punem din nou întrebarea: Oare este așa de greu să privim și să ascultăm instantaneu, fără să avem în vedere vreo motivație și fără să apreciem ceea ce întâlnim?

Acest imperativ ni-l pretinde chiar viața. Pentru a o putea înțelege cu adevărat - ea fiind mereu schimbătoare și, deci, nouă de la o clipă la alta - ne solicită să o întâmpinăm cu aceeași prospețime. Așadar să tacă smerit intelectul cu toate acumulările lui) Știutul este trăire perimată, iar reamintirea lui împiedică înțelegerea noutății absolute a clipei prezente.

Orice clipă trăită și-a consumat existența. Prin trăire, ea devine ireversibilă. Clipa următoare ne solicită, în mod indiscutabil, aceeași

prospețime. În această veșnică noutate aflăm frumusețea reală a vieții, care curge neîncetat

Mai este cazul să comentăm despre lipsa atenției la întâlnirea cu viața? Nu cred!

Amărăciunea, plictiseala, teama, zbuciumul, aroganța, pentru a nu aminti decât câteva efecte, ne demonstrează cu prisosință, la tot pasul, modul nostru eronat de funcționare, ca ființe umane incomplete.

Funcționând la nivelul ego-ului, plin de sine, ipocrit și arogant, ne împletim viața ca făpturi ignorante, încrâncenate de ambiții, în ură și dezmăț și ne creăm propriul climat al stresului autodistrugător.

Cunoștințele acumulate, ca și averea, înțelese și folosite eronat ca temelie al propriului prestigiu și renume, nu fac altceva, decât să ne degradeze moral. În acest fel, îi dăm viață și-l hrănim în continuare pe dușmanul evoluției noastre spirituale (adică ego-ul)

Iar, la trecerea „dincolo”, greșelile și păcatele săvârșite aici, vor avea, ca revers, suferințe de intensități diferite, de la simple regrete, la chinuri înfiorătoare.

Nu vă spun niște simple povești de speriat copii. În peste patru decenii de experiențe de dedublare, mi s-a îngăduit să culeg și să transmit o seamă de adevăruri privind ispășirea unor greșeli și păcate, săvârșite aici, pe pământ. Iar celui căruia i s-a dat prilejul să cunoască și totuși continuă să greșească, la trecerea în lumea astrală, suferința lui va fi infinit mai apăsătoare.

Scoateți din vocabularul d-voastră expresia

„nu pot”!

Dacă ați ajuns să citiți aceste simple atenționări, înseamnă că aveți deja capacitatea de a pune în practică imediat cunoașterea propriei ființe. Practicarea și rezultate ei vă aparțin în întregime.

16 AUSTERITATEA

Des m-am întâlnit cu tine și-n diverse-mprejurări.

Nicicum nu te-am înțeles, căci priveam doar prin păreri; Judecându-ți duritatea prin a mele-aprecieri, îmi ziceam că dai puțin, ba, că nu oferi nimic.

Drept obstacol îa-mplinire, te socoteam inamici

*

Minte de copil naiv, deseori te-am și certat.

Căci setos, doream mai mult, iar tu mai puțin mi-ai dat! Până astăzi neînțeleasă, doar ca ghimpe socotită De gândirea cea-ncâlcită, de „ego” dezlănțuită.

Care vrea mereu ce-i place, tot mai mult, mai abundent Practic, eu sunt doar trecutul, ce survine insolent și-mi întunecă prezentul viu, activ, independent.

Ce solicită-ntâlnirea prin cuprins inteligent

*

Văzând falsul din dorință, pierde fără-a noastră vrere, Ființa-ndată integrată întră-n viața austeră.

Naturală-i împlinirea, căci ființa eliberată. Se desprinde de ce-a fost – ficțiunea căutată Ce-o ținea prizonieră din vremuri îndepărtate.

*

Golul conștiinței oferă Sacra Austeritate, în al cărei vas' s așterne liniștea fără cuprins.

Astfel, omul progresează, prin mutații de structură.

Fizicul s-armonizează și-mblânzită-i firea duță.

Prin vremuri, când funcționam ca ego, bine intenționat de a înlocui omul vechi, cu altul nou, după model christic, am făcut și eu ceea ce am citit că au făcut alții, socotiți ca exemple de viață spirituală. Și astfel, zi de zi, îmbinând sarcinile de serviciu, cu practici descrise de alții și acreditate ca având putere transformatoare, m-am angajat cu toată seriozitatea spre unicul țel, „mântuirea”.

Pe pian fizic, am renunțat la viața intimă, apreciind feciona, potrivit indicaplor de veacuri ale practicii monahale. Am renunțat la consumarea anumitor alimente, socotite ca dăunătoare purificării – de pildă, carnea. Posturi severe, doar cu apă și puțină miere de albine. Cumpătarea ta mâncare și băutură, urmărită cu toată severitatea. Reprimarea cu dârzenie a unor semnale date de corp, ca necesități inerente bunei funcționări. Rezistam setei și foamei pentru a-mi stăpâni dorința, fortificând în acest fel voința.

Pe plan psihologic am dus o bătălie cruntă cu năvala gândurilor haotice. Stăpânirea de sine îmi consuma foarte multă energie, fiindcă voiam să domin și să destram sălbăticia și instinctele primare, care mă înjoseau, în pofida eforturilor neconținute de transformare.

Rugăciunea inimii a ocupat un loc însemnat în bătălia cu frământările minții mele. După câțiva

ani se rostea automat. Eram mulțumit și chiar mândru că puteam anihila încă din fașă trăiri, de odinioară, încărcate de senzualitate.

La toate acestea, și nu în ultimul rând, am pus preț pe spovedanie și împărtășanie, cât mai dese, uneori săptămânal.

Cărțile de specialitate – în domeniul respectiv – și sfaturile duhovnicului, mă asigurau că acesta este drumul mortificării și singurul în măsură să transforme, prin înnobilare, omul obișnuit, conflictual în relație cu sine și lumea înconjurătoare.

De asemenea, am practicat și cunoașterea prin examenul de conștiință, cu evaluările respective ale faptelor bune și ale celor necorecte. Cu angajamente ferme, de a nu mai repeta faptele reprobabile, săvârșite de firea mea lumească.

Or, pentru punerea în practică a acestor îndrumări, a trebuit ca, mai întâi, să le înregistrez memorial. Apoi, din acest cumul de informații, am cules ceea ce mi s-a părut mai potrivit idealului dinainte stabilit. Și, în vederea asigurării finalului, la care tindeam, mi-am impus asperitățile și privațiunile de care aminteam.

Iată-mă, deci, divizat în două ipostaze. De o parte ego-ul știutor, informat despre ceea ce este bine și rău, frumos și urât, folositor și dăunător etc. Iar, de altă parte, omul condiționat, creație a timpului și spațiului, bine înrădăcinat în structura astrală, fortificat prin nenumărate repetări, devenite obiceiuri și automatisme.

Între cele două viziuni, una imaginară și alta reală, se angajează un adevărat război, prin așa-

zisa practică spirituală. Prima nu-i altceva decât ficțiune, care, folosindu-se de efortul voinței, urmărește anihilarea celeilalte structuri, reală, existentă.

În acest fel se află în confruntare idealul pe care-l urmăresc, folosind voința ca instrument potențial de împlinire și omul vechi, bine înfipt în adâncurile psihicului meu.

După mai bine de două decenii de luptă cu mine, mi-am dat seama că lupta, de fapt, se dă în interiorul granițelor ego-ului și că, autodepășirea rămâne doar un simplu deziderat și nimic altceva.

Mai mult decât atât, unele schimbări de suprafața pot conduce ușor la stări amăgitoare, amplificând astfel vechea degradare.

În fina], am descoperit că nu activitatea minții operează transformări radicale în structura mea psihologică, ci inactivitatea ei. Mai precis explicat: simple conștientizări a reacțiilor gândirii haotice, face, ca acestea să-și descarce energia, diminuând, progresiv, dominarea ego-ului.

În golul psihologic, care se instalează spontan, apare o nouă calitate a minții, desprinsă de acumulările memoriale, în care Iubirea operează mutații radicale în structura spirituală a practicantului.

Această stare a „Nimicului psihologic” reprezintă Sacra Austeritate, concretizată prin: armonie psihosomatică, eliberare de tarele trecutului, deplinătatea funcționată a ființei și integrare eternă în Necuprins.

17. AVERSIUNEA

Zăvorâți ca-ntr-o capsulă de „ego”-ul

obsedant, Neînțeleasă-i viața întreagă, cât timp el e dominant Plăcutul și neplăcutul și-au înscris amprenta-n noi Pe întinsul multor vremi, într-un permanent război.

*

Îndrăgim tot ce ne place, dorindu-l cunverșunare și respingem ce displace, vlăguți prin încordare.

Astfel naște-aversiunea, ca repulsie - dezgust.
Care, repetată-ntruna, se va adânci mai mult

Insul, încă-n plus robit, o mai mare-ncătușare
Deopotrivă-accentuată nelipsita degradare;

Căci o minte construită pe vechi elemente
moarte Nu-nțelege actualul, rezemat numai pe fapte.

Viața-i veșnic prospețime, în permanentă
mișcare, Sensul ei - mister continuu - precum
clipa-n derulare; Clipa cea trăât-acum, fără timp,
aversiune, Demonstrează-n chip vădit ce-i reala
acțiune.

*

Ce-i și omul împlinit, integrat cu Adevărul»
Practic e! fiind Infinit Revelat întreg misterul!
Ca ființă nețarmurită, omul, spontan, e Iubire.
Și-n purtarea să-i divin, fără nicio siluire.

Atâta timp cât, homo sapiens funcționează ca
prizonier al timpului, care l-a condiționat, el nu va
putea cunoaște realitatea clipei prezente și nici
adevărata frumusețe a vieții. Dominat de o
gândire anacronică, el răspunde noutății viului -
aflat într-o eternă preschimbare - numai prin

reacții aberante, care denaturează realitatea existențială.

Experiențele anterioare, înregistrate memorial - acum simple amintiri - ne întunecă vederea și obstrucționează perfectă înțelegere. Clipele plăcute, pe care le-am trăit odinioară, prin rememorare, se transformă în mecanisme aberante, care aspiră mereu, mereu, la repetare. Așa devenim, mai mult sau mai puțin conștienți, veritabili vânători de plăceri.

Tot la fel de traumatizante sunt și acele amintiri legate de oameni, fapte și întâmplări, față de care manifestăm o totală repulsie, Uneori, aversiunea este atât de intensă, încât se transformă în ură vindicativă.

În ambele ipostaze, devenim fapte iraționale, ego-uri care ne pervertesc ființa umană, împiedicându-ne să ne urmăm cursul mereu ascendent al evoluției spirituale.

Viața, fiind un întreg 1 funcțional, în ansamblul ei, ca noutate legată de clipa, ne solicită să-i ieșim în întâmpinare, în mod corespunzător. Adică, numai o minte perfect lucidă, străină de orice înregistrări anterioare, este în măsură să întâlnească și să înțeleagă scurgerea vieții, așa cum este ea cu adevărat

Acțiunea transformatoare, numai în acest fel poate fi întâlnii! Practicantul, ca ființă integrală, trăiește în mod real, Adevărul, pe clipe de existență, în comuniune desăvârșită cu Izvorul Sacralui, din care toate purced.

Iubirea și frumusețea care-l cuprind, concomitent cu realizarea armoniei interioare, îi

dezvăluie însăși Nemurirea, ca și originea sa divină.

18. BINELE ȘI RĂUL

În omul cel incomplet, în „sinele” fragmentar.

Clar stă-nscris al său trecut, formulat ca avatar;

De când forma primitivă, prin ea încă neînțeleasă, Un îndemn plinar simți, de-a-njgheba o viaț-aleasă.

Drumu-i lung, întortocheat și-ntunecată-i cărarea Omului care-ntâlni prin închipuiri valoarea. Permanent, el adună, vrând și mai bogat să fie, Cumulard de satisfacții și dorințe să-l mângâie.

*

Din plăcut făcu măsură, statică, prin sine dură, Neplăcutul – rezistență – care-n el sădiră ură.

Prin căutări repetate, axate pe-apreciere.

Plăcerea fiindu-i povață și respins tot ce-i durere.

*

În timp, el puse temei diferitelor sisteme și, prin ele-ncătușat, eronat le prinse-n forme. Binele, la fel și răul, prinse-n legi cu părtinire, Folosind biciul – osândă – la oricare-mpotrivire.

*

Faurul nedreptei legi – insul ce și-a creat firea la „ego” – un biet fragment, care n-a-nțelea Iubirea. Când mintea dă o valoare sau fixează axiome.

E mereu părtinitoare, urmând ale sale norme.

*

Mintea-i măsura lui „bine”, ce fălos o trâmbițează, Cum și-a „răului” structură, ce sever o înfierează. Oare există climat unde nu-i măsură-n sine?

Cu siguranță există, în starea de înțe! epciune!

*

Când nu există „egoii cu bătrâna lui gândire.
Un nou climat se ivește, detașat de-nehâpuire;

Atunci cuprindem real, ce-i un bine absolut;
Nu vom greși niciodată - clar, perfect, orice văzut.

*

În clipele liniștite, dincolo de orice gând.
Binele desăvârșit se vădește rând pe rând;
Răul e total exclus, nicicând nu e săvârșit.
Fiindcă-n luminarea flintei, tot ce-a fost e depășit.

Omul, în decursul îndelungatei sale evoluții pe plan fizic și spiritual, a căutat, fără încetare, să-și îmbunătățească condițiile de via A pe ambele planuri. Întâmplările, observațiile și experiențele personale, zilnice, au constituit elementele de bază pentru întâmpinarea zilei următoare, deseori încărcată de neprevăzut.

Strâns legat, în primul rând, de interesul personal, ca ființă fragmentară, și-a formulat o seamă de valori, care-i confereau satisfacții și asigurări proprii. În acest fel, „binele” și „răul” le-a asociat cauzal cu reacțiile propriilorsim (un la contactul cu mediul, unde era nevoit să-și

petreacă existența. Tot ceea ce îi procura o plăcere sau un avantaj de moment, îl aprecia ca „bine”, căruia încerca să-i dea continuitate. Iar „răul”, indiferent de aspectul care-l definea, era categorisit ca dușman al existenței sale.

După aceste sumare considerații, să vedem ce face omul obișnuit din zilele noastre. În fond, tema o scriem pentru această epocă, cu practicile și înțelesurile el.

Binele permanent este dorit și invocat fără încetare. Pentru realizarea lui, oamenii apelează la un divin imaginar. Se oficiază slujbe religioase, unde se oferă daruri și se fac implorări adresate direct divinității însăși. Insistența depusă pentru obținerea avantajului solicitat este ieșită din comun. De pildă, se dau acatiste deodată la nouă biserici.

Și alungarea „răului” real sau imaginar urmează aceeași cale de practici și rugăciuni stăruitoare.

Urmărind cursul invenstigației noastre, iată și întrebarea: Oare știe omul ce este un adevărat „bine” și ce este un adevărat „rău”?

Când funcționăm la nivel de rego” - structură fragmentară centrată pe interes personal - nu putem cunoaște decât evaluări relative. Valoarea, pe care o acordăm astăzi unui lucru oarecare, de pildă, mâine s-ar putea ca același lucru să ne aducă o imensă pierdere. Exemplul ar putea fi și inversat. Deci, valorile și non-valorile își preschimbă însușirile prin trecerea timpului.

Și-acum, a doua întrebare: Există cumva vreo posibilitate ca omul să poată întâlni Adevărul

Absolut? Desigur! Dar simpla afirmație nu spune mare lucru

Problema de rezolvat nu este cum întâlnim Adevărul, ci să vedem care este obstacolul care ne separă de El.

Aminteam, la prima întrebare, că ipostaza ego-ului nu poate oferi decât valori relative, datorită limitelor care-l caracterizează. Deci, dacă vom reuși să eliminăm acest obstacol, problema noastră este rezolvată. Și iată cum îi demascăm neputința, punându-i o întrebare simplă și directă. Poate mintea noastră limitată să întâlnească ceea ce este Nelimitat?

Punându-ne întrebarea cu această minte, în fața Infinitului, ea își vede neputința și, smerită, tace!

Golul care s-aș teme prin tăcerea ei, îi dă minții noastre o altă calitate, de extensie cosmică. Această nouă minte funcționează ca Puiitate Absolută. Ea nu are nicio legătură cu reacțiile gândirii.

Într-o astfel de minte apare Binele Absolut", desprins de timp și spațiu. În cuprinsul lui nu există și nici nu poate exista vreo greșeală. El cuprinde în sine Eternitatea.

În concluzie, numai într-o minte perfect liniștită, ființa umană – funcționând ca unitate deplină – integrată în Universalitate, poate întâlni clipă de clipă „Binele Desăvârșit”. Iar, într-o asemenea ipostază, răul este total exclus. La acest nivel, el nici nu poate fi, în niciun fel.

19. BOGĂȚIA.

Însetat de importantă – un abis fără de fund.

Omul caută haotic să-și plinească propriul
gând Prin tot felul de soluții, programate-n sfera
minții;

Posedat de satisfacții, niciodată-ndestuiat.

El îngrămădește-ntruna, de cumul fiind
obsedat

*

Printre alte căutări, e vizată-n mod frecvent
Cumularea de avere – pentru lacomi – aliment
Astfel sunt îngrămădite: aur, obiecte, artă.

Cu valoare intrinsecă: case, domenii întinse.

Fabrici mari poroducătoare și-alte bogății
diverse.

*

Tendința de-mbogățire este ca o boală-acută.

N-are nicio limitare; fiind de sine-ntreținută.
Se vrea veșnic împlinită – niciodată-ndes tu lată.

Orbit de ea, strângătorul, în meschinul său
cuprins.

Dirijat mereu afară, focu-adâncului fiind stins.

*

Practic tot ce posedăm, tinde să ne-
nlănțuiască, Instrument-unealt-ajunge firea
noastră pământească. Bogăția sau avutul, când nu
mai dau satisfacții.

Căutăm contrariul său și-ncercăm să-l
abordăm.

Sărăcia-i prețuită și spre ea ne-ncrâncenăm.

*

Prinși de noua-nchipuiret creăm un alt ideal
De viață zis-aleasă, structurată-n chip dual;

Timbului prizonieri, tot la fel de posedați.

În meschina manevrare, doar schimbare de

valori.

Nimic sacru, nimic pur – seci acceptări și erori.

*

Prinși de noua-chipuire, părăsim averi, palate
Glorie, puteri, renume și-a lor dulce-nsemnătate.

Frecvent prețuite-n lume ca valori adevărate.

Sărăcia îndrăgită tot de-o minte adormită.

Noua viață socotită drept plinire strălucită.

*

Și-ntr-un caz, ca și în altul, nu-i decât același
„sine.

Ce se caută vremelnic prin oricare acțiune.

Averea și sărăcia n-au în e! e vreo valoare.

Insul ignorant creându-și seci valori
imaginare.

Urmând searbăda-mplinire, după chip și-
asemănare.

*

Mult râvnita transformare, nu prin căutări
survine.

Ci prin înțeles, „ego-ul – consecvent
deșertăciue, Căutându-se vremelnic prin deșarte
desfătări.

Numai desprins de trecut, prin Cunoașterea
de sine.

Omul neîncetat renaște, sfințit prin inacțiune.

În general vorbind, întregul comportament al
omului acestui sfârșit de mileniu este, prin
structura sa, egocentric. Este un rezultat firesc,
strict legat de educația pe care am primit-o
fiecare, potrivit mediului în care ne-am dezvoltat.

Încă, din copilărie, din mediul familial, ni s-a

inoculat microbul propriei importanțe. Pe parcurs, ambiția de „a fi cineva” a fost asociată cu diferite modele, pe care eram sfătuiți să le imităm, în scopul reușitei respective. Setea devenirii, o dată imprimată în sufletul copilului, va continua să se adâncească cu fiecare repetare, transformându-se cu vremea, în mod obișnuit de gândire. În acest fel, am devenit sclavii unei anumite mentalități, prin care întâmpinăm și traducem sensul vieții.

Or, viața fiind într-o continuă mișcare și, respectiv, noutate constantă de la o clipă la alta, nu poate fi niciodată înțeleasă de mintea statică – fixată pe un anume model, chiar sacru apreciat. Dar să revenim la subiectul temei noastre.

Printre alte suporturi ale importanței noastre, este și bogăția sau acumularea de bunuri materiale. Omul bogat este privit cu respect și considerație. Săracul îl privește cu sfială, atribuindu-i, în mod exagerat, însușiri morale pe care, în cele mai multe cazuri, nu le are.

Bogăția devine, în mod curent, pentru cel care o posedă, un factor de împovărare. Cu alte cuvinte, nu el posedă, ci este posedat de ceea ce are. Dorința bogatului de a avea și mai multe decât sire, este întocmai ca o boală, care-l transformă într-un nefericit sărac. Privind mereu în afara sa, la ceea ce au alții în plus față de el, nefericirea lui se amplifică tot mai mult, cu fiecare îndepărtare de infinita comoară, care stă ascunsă în profunzimea ființei proprii.

Sunt și cazuri – în India mai ales – când omul bogat renunță la viața de mai înainte și îmbracă haina modestă a săracului. Îndestularea și

prisosința, gloria și faima, oferite de mult râvnita avuție, sunt preschimbate cu nenumărate privațiuni și trăire în anonimat Același ego, mereu grijuliu cu interesul său personal, de-acum extrapolat în lumea cealaltă. Avantajele, pe care i le-a oferit această viață și de care s-a bucurat o bună bucată de vreme, le vrea în continuare „dincolo”. Nimic altceva, decât o manevră abilă, rafinată. De astă dată sunt apreciate idealul renunțării și puterea sa de sacrificiu.

În ambele cazuri, este vorba de unul și același „sine” urmărindu-și propriul interes, tot la fel de îngust, centrat pe propria sa persoană.

Nici bogăția și nici sărăcia nu au altă valoare, decât aceea pe care i-o acordă omul incomplet, fragment ignorant, incapabil să-și înțeleagă adevăratul rost al întrupării pe Terra.

Transformarea radicală a acestui inscare funcționează complet eronat – nu poate fi realizată decât eliminând structura sa superficială, fictivă, concentrată pe imaginea frumoasă a ego-ului știutor.

Prin eliminarea acestui conglomerat de cunoștințe, experiențe și întâmplări, înregistrate memorial* se deschide calea Sacrului, caret prin simpla lui prezență ne înnobilează.

Fericita ipostaza se realizează numai prin inactivitatea minții, când mișcarea ego-ului este destrămată de flacăra atenției. Așa se concretizează minunatul vid psihologic, care ne oferă: armonia interioară, deplinătatea ființei și integrarea în Eterna Energie Cosmică.

20. BUCURIA

Un izvor de apă vie, având sursa-n Necuprins.
Scump climat de desfătare, numai de Sacru
atins la impactul din afară sau impulsul din
adâncuri.

Când dispare ce-i vremelnic împovărat de
eșecuri.

*

Ea-i o muzică divină, strict prin ea
armonizată.

Cu ritmul din Univers, ca un tot sincronizată.

Bucuria-i seva vieții, ce dă omului vigoare.

Când unirea e totală, ființa nu-i decât
mișcare.

*

În această uniune, firea infinit extinsă Dincolo
de mărginire. Stare a „sinelui” exclusă cu
întreaga-i fragmentare – totdeauna mărginită Prin
scop ca și motivare – timpului, fatal, robită.

*

Ea nu-i stare explozivă de entuziasm –
plăcere.

N-are forță emotivă axată pe mângâiere;

Nu-i legată de un gând prin dorință-
nchipuire.

Toate estimări de rând prin a timpului zidire.

*

Nici nu poate fi dorită sau sădită ca o floare.

Prin idei închipuită, căutată cu fervoare.

Ea-i complet independentă, fiind desprinsă de
gândire.

O făclie immanentă, fără nicio mărginire.

*

Ea apane-n mod spontan, când în noi se

instalează Liniștea fără liman, care totul integrează;

Bucuria-nveselește tot ce este-n noi și-n jur.

Bun și tolerant e omul, fiindcă n-are un contur.

Bucuria este un fenomen straniu și de neînțeles de mintea condiționată de patina timpului, a omului obișnuit. Așadar, ea nu are niciun fel de legătură cu stările emoționale, pe care le înregistrăm în urma unor succese pe plan fizic sau intelectual. Așa fiind, ea nu poate fi nici solicitată și nici cultivată în vreun fel oarecare, pentru a ne-o apropia ca însușire.

Ea apare în mod spontan, deci în afara voinței noastre, când ego-ul dispare și practicantul a atins uniunea cu Necuprinsul. Starea de echilibru și armonie perfectă a fericitului trăitor îl pune în uniune cu Armonia Universală, făcându-l să înțeleagă nemijlocit, starea de bucurie sau fericire.

Ce am mai putea spune despre ea – desigur, numai după ce am întâlnit-o persona! și nu după descrierile altora?

Bucuria nu se manifestă exploziv, sub formă de entuziasm. De asemenea, ea nu este legată de simțuri, așa cum este, de fapt, plăcerea sau satisfacția.

În prezența ei, structura omului limitat de înscrisurile timpului, lipsește cu desăvârșire. Cine a întâlnit acea clipă de asfințit de soare, a trăit cu adevărat bucuria oferită de contopirea cu natura, în acel moment de trăire intensă, topirea sinelui gânditor se realizase spontan prin simplitatea

întâlnirii cu frumusețea fenomenului natural.

Bucuria real întâlnită influențează benefic întreaga atitudine umană. Înțelegerea, toleranța și bunătatea se revarsă ca o adevărată mană cerească asupra mediului ambiant – și nu numai atât.

De fapt, fiecare clipă de trăire a individului, în perfectă uniune cu Divinitatea, face din acest practicant un real creator. Prin trăirea sa, el pune temei unei alte lumi, în care Iubirea demonstrează că „starea de paradis” nu este o simplă ficțiune. Ea poate fi realizată aici pe Pământ, prin truda noastră de zi cu zi și clipă de clipa. „Cunoașterea de sine” vă stă la dispoziție, ca fapt realizabil. Eficacitatea ei se reflectă în mod evident, prin rezultate concrete și imediate, dacă, bineînțeles, o veți aplica în mod corespunzător.

21. COBORÂREA SPRE ADÂNCURI

De când minte ne ajută, din vremi când eram copii.

Am privit doar în afară, cât mai departe de noi.

Educați de cei mai mari, părinți, frați, învățători, întreg mediul ambiant, azi, la fel suntem ca ei.

O comună plămădeală, viața la fel zbuciumată.

Liniștea, doar o spoială, un aspect de suprafață.

Cum, spre pildă, e o mască ce ne-o aplicăm pe față;

Noi, elevii cei de ieri, prelungim ce-am învățat.

Astăzi suntem și noi dascăli și-azvârlim ce ni s-a dat;

Tot așa de mii de ani, neîncetat se-nvâрте roata, Repetând vechiul model, fără-a ști ceva mai bun.

Mai ales, ceva mai demn, pentru a ferici pe om.

*

Azi, privitul în afară cere și mai mult efort.

Și-un surplus de cunoștințe, catalogate suport.

Dar, nesiguranța crudă o-nlânim la orice pas.

Când trăi-vom fără preget același firesc impas.

Și cu cât ne-ndepărtăm de existența din noi.

Tot mai mare dezacordul, temeri, zbucium și război.

*

Văzând cursul vieții noastre și al celor dimprejur.

Am putea vedea eroarea, s-o fixăm, să-i dăm contur? Și-ncă să întrezărim că-n noi e teren virgin.

Faptic, nedescoperit, ce s-așteaptă folosit?

Și că ignoranța noastră ne dă suferință, chin?

*

Dacă singuri ați ajuns la-nțeleapta constatare.

Voi, prin voi deschis-ați drum spre suprema integrare! Se observă și s-asculță, gând, dorință, sentiment, Reacțiile din adâncuri, orice gen de stimulent.

Fără-a face comentarii, analize-nșelătoare.

Stând la pândă-n așteptare să impună un

răspuns.

*

Coborârea în străfunduri ne dă clara viziune.

Noi, prin puritatea minții, aflăm Sacra Acțiune.

Astfel, ne eliberăm de întreaga-ncătușare.

De trecutul ancestral – cu-nscrisuri deficitare.

Din punct de vedere spiritual, noi suntem rezultatul educației pe care am primit-o de la înaintașii noștri. În primul rând, familia, apoi școala, religia, cărți citite, cu un cuvânt, mediul social, economic, politic și religios în care ne-am dus existența.

Efectele le vedem și le trăim din plin cu înregistrări mai mult sau mai puțin dureroase, după intensitatea lor, ca și a sensibilității fiecăruia. Viața noastră, comparată cu a înaintașilor, are, oarecum, aceeași plămădeală. Contradicții, conflicte, ambiții, temeri, ură etc „toate împletite cu amărăciuni și suferințe, demonstrează cu prisosință același climat al minții omenești, care vine din trecut și se proiectează prin prezent, spre viitor.

Prin acesta remarcă, departe de mine gândul de a aduce cuiva vreo învinuire oarecare. Educatorii noștri ne-au oferit ceea ce și ei primiseră de la generațiile precedente.

Iar noi, ce facem astăzi? Ne străduim, tot la fel ca ei, să oferim tinerelor vlăstare, tot ceea ce apreciem ca valori, pentru ca ei să se poată realiza ca elemente utile societății respective.

Nu ne referim la o formare a individului ca minte tehnică – de o incontestabilă utilitate

progresului.

Atât în această temă, ca și în întreaga lucrare, ne interesează omul ca ființă completă, în relațiile sale cu semenii, natura, viața în totalitatea ei.

Dar, să ne oprim puțin asupra educației, pe care am moștenit-o.

Aproape toate îndrumările sfătuitoarelor noastre ne îndeamnă să privim mai mult în afara ființei noastre. Să facem comparații, analize, să dăm interpretări și să tragem concluzii. Să ne însușim prin imitare de modele și anumite eforturi, o seamă de atitudini sau stări comportamentale.

Din fiecare împlinire, reală sau imaginară, am pus temelie unei structuri fictive – drept valoare a propriei ființe. Iar cu această închipuită valoare, repetată și deci întărită cu fiecare reușită, întâmpinăm și apreciem semenii și restul lumii.

Educatorii nu ne-au spus nimic sau mult prea puțin despre adevăratul om, aflat în straturile cele mai profunde ale ființei proprii.

În schimb, ne-au aglomerat mintea cu o suită de sfaturi, obligându-ne să avem o anumită atitudine comportamentală în relațiile interumane. Și, datorită ei, ne ducem existența, în mare parte, ca niște ipocriți, mai mult sau mai puțin ascunși în spatele unor măști înșelătoare.

Oare vedem noi acest fariseism?

Fericit este acela care, singur, își descoperă această fățarnicie și se rușinează de ceea ce vede clar, precis, revelator!

În acea clipă de conștientizare, Sacrul din noi ne va da impulsul necesar, de a merge și mai

departe, demascând neîncetat pseudo-valorile înregistrate memorial, care ne-au făcut prizonieri, aserviți timpului.

Coborârea în adâncuri – efectuată tot mai des – ne va limpezi treptat mintea, dându-i valori sacre universale. Influența acestor clipe de trăire reală, va conduce în final, la demolarea ego-ului. Din acea fericită clipă, vom cunoaște direct împărăția Cerului și energia sacră a Iubirii fără limite.

22. COMUNIUNEA

Setea de comunicare naște-n prag de univers.

La izvorul de viață, antrenat în al său mers.

Un impuls, normal format din necesități acute.

Drept favor misterios peste lumile trecute.

*

Viața, în a ei esență, e mișcare neîncetată.

Și-are-n mediul ambiant, legătură consacrată, Rostu-acestei legături, prezent la orice nivel.

Un limbaj creat anume, deosebit ca model.

*

Gâzele au limba lor, perfectă-n comunicare.

Diversă oricărei clase, specifică-n exprimare; întâlnim aceeași lege la păsări și animale.

Prin multiple variante – cu impulsuri strici reale.

a

Iar, la om, comunicarea-i o complexă țesătură.

Legată de-acumulări, de-a sa limbă și cultură.

Ea-i cumul, prin timp format, care-n marșul spre nainte, însumează năzuințe, greșit socotite sfinte.

*

Legătura cea mai simplă este la nivel de vorbă.

Clar transmis de informații, nuanțate doar ca formă; Transmiterea cerebrală este mult mai complicată.

Asocieri și concluzii – o minte mai cultivată.

*

În aceste două-aspecte – șubrede și incomplete.

Știința-i propria măsură, cu-ale ei valori incerte.

Care-nscrie divergențe, de-nțeleșuri diferite, îngropând lumea în haos, prin conflicte desivite.

*

La nivel superior stă comunicarea dreaptă.

Când desprinderea de „eu” luminează orice faptă.

Văzutul și ascultatul sunt prin ele uniune;

Realiza rea-i completă în gol de deșertăciune.

*

În justa comuniune nu-i gândire – judecată.

Nu-s aprecieri – concluzii și-acțiune motivată.

Vezi, ascultă – atent, spontan – pe cel care-acum vorbește, Mintal nu-i nicio mișcare, căci reacția-amțește;

*

Stai pasiv ca și o stâncă – nu pornești în nicio parte.

Perfect însă conștient cu-a clipei realitate;

Fără-a ști sau a dori, întâlnești în gol Iubirea

Și, prin ea – înțelegi corect, căci absentă e gândirea;

*

Iar cuvintele-auzite, ce-s de partener rostite.

Prin Iubire-s integrate și-a lor sensuri depășite, înțelegi perfect wce este” – tu și el – o unitate.

Doar ce-i dincolo de gânduri e cuprins cu simplitate.

*

Când nu-s ziduri, bariere, întâlnim comuniunea.

Prin relație directă, strâns-unilă cu-acțiunea; în această ipostază au loc sacre transformări, Care-nnobilează ființa mai presus de așteptări.

Setea de comunicare apare ca o necesitate, ca un firesc determinant al viului angajat în îndelungatul proces al evoluției, în asociere cu diversele structuri ale materiei.

Viața de colectivi tale, de grup, de specie, are nevoie de sprijin și ajutor reciproc. Rostui comunicării este acela de a impulsiona în mod inteligent, saltul spre forme din ce în ce mai evolute, mai bine adaptate, în funcție de vicisitudinile mediului respectiv.

În viziunea acestei solicitări și a gradului de evoluție, există diferite forme de comunicare între indivizii aceleiași specii. Astfel, gâzele, fiecare la nivel de clasa din care face parte, au un anumit mod de comunicare, specific grupului respectiv. Aceeași comuniune o întâlnim atât la păsări, cât și la animale.

Atât unele, cât și celelalte, cred că se înțeleg între ele mult mai bine decât specia umană. La o astfel de concluzie am ajuns – poate intuitiv și

perfect rațional – ținând seama că instinctul lor nu a fost pervertit, așa cum s-a întâmplat la nivelul omului, de către mintea sa cunoscătoare.

La omul obișnuit, cea mai simplă comunicare se realizează la nivele de cuvinte simple și variate, în funcție de mesajul care se vrea înțeles de interlocutor. De exemplu: Vreau pâine, apă, pat de odihnă, etc.

Transmiterea cerebrală între două ființe umane este ceva mai complicată. Ea solicită minți cultivate, în măsură să creeze asocieri, care să conducă la concluzii logice, de înțeles universal valabil.

Ambele aspecte, prin natura lor, sunt șubrede și incomplete, în funcție de bogăția acumulărilor, ca și de valoarea culturală a fiecăruia dintre interlocutori.

Dincolo de aceste aspecte ale acumulării, întâlnim reala comunicare, în această postură, ego-ul știutor, văzându-și incapacitatea cuprinderii și înțelegerii reale, desăvârșite – smerit – tace. Este o tăcere simplă, în care nu există nici măcar o vagă tendință de așteptare a vreunui rezultat.

În aceasta perfectă pasivitate, din profunzimea ființei tâșnește spontan flacăra Iubirii, care înțelege în mod simplu seamănul din față și-l ajută în mod inteligent, corespunzător nevoilor sale reale

23. COOPERAREA

Nu-i posibil să trăim într-o lume dezvoltată Prin procesul de gândire, de timp condiționată.

Fără a fi cooperare consfințită de Iubire și mereu întreținută prin a noastră depășire.

*

Reala cooperare nu-i centrală pe „ego”.
Mintea intelectuală n-o cuprinde-n vadul său;
Niciun gen de conformisme nu-i stabilește
hotare.

Temelia e» fiind „Sacrul” – ipostază
creatoare.

Când meschinăria noastră – prin structura
conformistă.

Fixată de „eu” și-al meu, totdeauna egoistă.
E spontan focalizată prin atenția globală.
Văzutul o dezagregă și-atunci ființa-i
integrală.

*

În astfel de-mprejurare, implicit, realizăm,
înțelesul adecvat și-n mod cert cooperăm în folosul
general – om și colectivitate.

Fiecare regăsindu-și propria realitate.

*

Între națiuni și rase nu-i nicio distincțiune.
Noi și-ntreaga omenire – frați în strânsă
uniune;

Fiind uniți în Univers, în final aceeași soartă
Ne conduce iminent spre a desăvârșirii poartă.

*

Cândva – timpul nu contează – ce azi pare
neînțeles.

Va fi practic, lichidat, ca lipsit complet de
sens.

Eliberați de trecut prin Sfânta Iluminare.

Vom afla înțelepciunea cu-nscrisuri
revelatoare.

Viața, în ansamblul manifestărilor ei, solicită o permanentă relație. De fapt, nici nu se poate imagina o viață fără relație între oameni, ca și mediul ambiant, în care suntem nevoiți să ne ducem existența.

Așa Fiind, cooperarea, în înțelesul adânc al împlinirii sale reale, nu are niciun fel de tangență cu trepădușul ego - structură imaginară, derutantă, păgubitoare.

Înarmați cu flacăra atenției, vom întâmpina mișcarea acestui ego fictiv ori de câte ori va năvăli, ca apariție anacronică, împiedicându-ne astfel a înțelege noutatea și prospețimea viului în mișcare.

O astfel de întâmpinare, corect realizată, conduce în mod spontan și nemijlocit, la dezagregarea pe moment a acestei structuri psihice, născută și susținută doar pe amintirea unor vechi trăiri, acum perimate. Odată cu dispariția acestei Ficțiuni, întâlnim ipostaza înțelegerii, împlinită ca fapt real, nedeformată de nicio precunoaștere.

În această stare de conștiință lucidă, putem percepe și realiza, fără nicio dificultate, cooperarea dintre noi, ca indivizi, și colectivitate. Între națiuni, etnii și rase diferite, nu există niciun fel de separație sau diferență. Noi ne socotim frați cu toate făpturile umane, câte există pe întregul cuprins al Terrei.

Desigur că începuturile acestei înțelegeri complete sunt greu de realizat, dar nu imposibile, Stăruința, râvna neîncetată, ca și corecta aplicare a Cunoașterii de sine, nu va întârzia să-și reveleze

fericitul rezultat. i întrucât provenim din aceeași Sursă Divină, un destin comun, inevitabil, ne și dirijează spre același ideal suprem. Toți, fără nicio excepție, avem capacitatea înăscută de a ne putea depăși starea de condiționare prin fenomenul Iluminării. Și, ca ființe umane, libere și inteligente, să putem lucra împreună în folosul real, atât al nostru, particular, cât și al colectivității, în general.

24. CREAȚIA

N-are copie, egal – totdeauna-i noutate.

Smulsă-ntr-un context de viață, din prag de Imtensitate. Timpul scurs nu-i e părinte, gândirea n-o formulează.

Ea fiind mai presus de minte, în tipar nu se ncadrează.

*

Creația e surpriză, explozivă-n afirmare.

Analiza n-o cuprinde, nu suportă comparare.

Fiindcă nu o recunoaște, mintea deseori o neagă.

O defaimă, o bârfește, căci nu poate s-o nțeleagă.

*

De fapt, nicicând mărginirea nu-i capabilă să prindă Ce nu-i ea – Infinitatea – din tipar să se extindă.

Fiind prin ele lumi distincte, ce se exclud reciproc.

Nu prilejuiesc conflicte prin motive prinse-n joc.

*

Creația motivată, privind glorie, avere»

Deși bine exprimată, e o fals-apreciere.

Căci de timp e posedată. „Sinele” prezent în toate.

Prin canalele gândirii transmite doar fapte moarte.

*

Impulsul viu, creativ, se ivește-n mod spontan.

Vădita unicitate, depășind orice liman.

Ea-i flacăra ce topește orice fel de-ncătușare.

Fericitul ce-o-ntâlnește devine rază de soare.

*

O putem numi Iubire și-armonie-nnoitoare.

Omul, prin a lui simțire – fulgerare creatoare.

Ființa-ntreagă, prin trăire, este foc ce mistuiește:

Vrajbă, ură, nebunie, toate câte-o pervertește.

*

Priviți-vă insistent și fără de niciun gând.

Ce-ntâlniți e fapt concret – totul rezolvat creând;

Noi creăm o lume nouă, prin Iubire și-armonie.

Care, unite amândouă, nasc fireasca omenie.

Ne este foarte greu să dăm creației o definiție, care să satisfacă în mod plinar. O asemenea tentativă s-ar solda cu o descriere palidă, incompletă și deci, mult prea puțin edificatoare. Din acest motiv, vom încerca să scoatem în evidență însușirile actului de creație, așa cum rezultă din oglindirea versului.

Creația nu este o copiere după un anumit

model. Nimic nu o poate egala, ea fiind o noutate absolută, universală.

Mintea omului, modelată după înregistrările timpului scurs, activă prin reacțiile automate ale gândirii, nu are niciun fel de amestec în actul creației.

Totdeauna ea apare ca surpriză fulgerătoare și nu suportă niciun fel de comparație. De aceea, ego-ul, plin de aroganță, cu mintea lui mărginită, nu numai că nu este în măsură să o înțeleagă, ci, pur și simplu, o neagă sau chiar denigrează.

Acest fenomen de negare și respingere are o justificare logică, rațională, cu totul îndreptățită. Căci, cum ar putea o minte limitată de granițele cunoașterii, să cuprindă și să înțeleagă ceea ce oferă Mintea Universală?! Și acest adevăr este la fel de valabil atât pe planul creației artistice, cât și pe plan spiritual

Universul își descoperă tainele și frumusețea numai acelor ființe umane, care, prin trăirea lor directă, își cunosc cu adevărat neputința și au învățat să folosească cheia tăcerii necondiționate.

Dacă mintea, fie ea cât de elevată, încearcă să inițieze ceva care s-ar dori a fi creație, nu este și nu poate fi așa ceva, întrucât nu întrunește unicitatea creației.

De fapt, acolo unde există o motivație a creării, nu-i altceva decât o concretizare a ceva dinainte cunoscut. De pildă, un pictor, impulsionat de un interes personal, încearcă să picteze ceva deosebit de lucrările sale anterioare. Și același pictor, într-o stare de perfectă uitare de sine, așterne pe carton sau pânză un portret sau

peisaj într-o manieră cu totul excepțională. Pictura respectivă este mult mai mult decât o redare tehnică. Este cu totul deosebită de tot ceea ce făcuse mai înainte.

Pe plan spiritual, creația se întâlnește în același climat al absenței ego-ului. În această clipă de perfectă armonie suntem Energie pură, Iubire, frumusețe, inteligență și bunătate la nivel absolut. Această stare de „a fi” se reflectă singură în oglinda conștiinței noastre.

Cu aceste însușiri se creează omul nou, care va schimba radical structura psihologică și comportarea omului actual.

Fiecare dintre noi, prin propria trăire, atingând valorile Iubirii Adevărate, transformându-ne pe noi, contribuim la transformarea lumii întregi

25. CUTREMURUL

Crunt se clatină pământul, zdruncinat din temelii.

Vuiet urcă din adâncuri, groaznic urlet de stihii.

Conexat cu suprafața, de zgomot asurzitor.

Naște un tumult drăcesc, un vacarm îngrozitori

*

Acum tu, făptură-om, vanitoasă mai-nainte.

La fel vezi asigurări, prin a ta făloasă minte?

Crezi că știința te salvează în momentul crucial.

Căutând a ta scăpare în postura de dual?

*

Poți să iei contact direct cu întreaga

clătinare.

Fără gând anticipat și să fii numai mișcare?

Când funcțiunea lui „eu” în pericol nuncetează.

De temeri omul e prins și greșit acționează;

*

E! încearcă să salveze: bunuri, pe el sau persoane.

Gându-l rupe de cutremur și-ale lui mișcări spontane.

Toate-s porniri turbulente, cu greșeli însămânțate.

Teama, panica sau groaza fiind senzații dereglante.

*

Gândirea, prin timp formată, dă soluții perimate.

Ce rup omul din prezent prin formule neadecvate.

Când ești una cu seismul, nu există centrul „eu”.

Deci, dispare conformismul, și cu el, climatul său.

*

Ființa-n pace absolută, cert devine „un prezent”;

Ce-i dictează conduita spre folos inteligent.

Doar, în liniștea completă, într-o clipă noi aflăm.

Care-i acțiunea bună, și-astfel viața ne-o salvam.

*

El, cutremurul ne-arată ce anume să-

ntreprindem la mișcare salvatoare, rău! prin ea să-l excludem.

Râvnita securitate se-ntâlnește-n mod frecvent.

Doar când „ego” se topește în prezentul evident

În anii care s-au scurs, ai existenței mele, am întâlnit trei seisme mai puternice. Așa că și această temă o tratez - ca și toate celelalte - ca fenomen întâlnit și experimentat în mod direct

Zgomotul înăbușit, misterios, care urcă din măruntaiele pământului, clătinarea de suprafață, care antrenează mobila și obiectele într-un dans diabolic, determină un climat de groază, atât pentru om, cât și pentru celelalte vietăți.

Întrucât pe noi ne interesează omul, să încercăm a-i descifra atât atitudinea haotică în fața seismului, cât și atitudinea corectă sau ce ar trebui să o adopte pentru a evita și depăși riscurile inerente.

Un om obișnuit să întâmpine mișcarea vieții cu mintea sa vanitoasă, plină de importanța știutorului, în mod automat va întâmpina cutremurul cu această minte. Concomitent cu surpriza fenomenului, apare și tulburarea, care se transformă în panică. Iar reacțiile gândirii îi vor dirija acțiunea în mod specific egoist. El va încerca să salveze fie lucruri, sau persoane, de care este cel mai mult atașat, fie propria persoană. Așadar, fiecare inițiativă a sa va fi eronat dirijată.

Iată și câteva exemple, real întâmplute. Cineva sare pe fereastră, uitând că se află la un etaj superior. Altul, s-a repezit pe scara, care s-a

prăbușit; un altul, părăsind în fugă locuința, i-a căzut în cap o cărămidă desprinsă din coșul casei.

În toate aceste cazuri» persoanele respective, dacă nu-și părăseau locuința, supraviețuiau cutremurului.

Orice gândire, care se sprijină pe cunoștințe obișnuite și înregistrate memorial, din experiențe anterioare, sau învechite, perimate, dau soluții pe potriva lor. În acest fel, omul este desprins de prezent și proiectat în trecut, repetând imaginativ o experiență desuetă.

Utilizarea unei asemenea gândiri, face imposibilă înțelegerea ț clipei prezente, adică a vieții active, aflată într-o permanentă mișcare, ca noutate absolută.

Seismul, ca fenomen de surpriză și intensitate acută, reprezintă un minunat prilej de integrare în prezent.

A O „una” cu mișcarea cutremurului, înseamnă, în primul rând desprinderea de mintea conformistă, creație a trecutului, și mie* grarea perfectă în realitatea prezentului.

În această ipostază de neclintire, Sacrul din profunzime, prin replici intuitive înțelepte, ne sugerează ce urmează să facem pentru a ne salva viața noastră și a altora, cât și restul bunurilor.

26. DECEPTIA

Cât de confuză și-absurdă este mintea nematură.

Când în trecut ea s-afundă, o reală aventură.

Cochetând cu-a ei plăcere, prin tot soiul de-mpliniri, întreaga-i activitate e-mpletită cu-amăgiii

*

Prin succese, mângâiere, în mișcarea ei
sectară, Egocentrică din fire – înăuntru și-n afară,
își clădește mii de vise din trăiri imaginare.

Și, prin repetări frecvente, amăgirea ia
amploare.

*

Însoțit de-adânci decepții – ce-n profund
cresc consecvent, Omul, prins în a lor cursă, mai
legat, mai dependent;

Și, deodată-apare șocul – impactul realizat
între faptul clar, concret și lucrul imaginat

*

Întâlnirea de contraste, aprig tulbură-
nvrăjbește.

Copleșind a lui făptură – totdeauna
chinuiește.

Și-n nespusa lui orbire, ura să-i nemărginită.

Fiindcă rațiunea piere și-armoniai nimicită.

*

Prins de-a lui dezamăgire, insul blestemă,
acuză, în disprețul a ce este", comportarea să-i
obtuze Toate câte-i stau în cale, par împotriviri
reale.

Faptic, toate-s ficțiune – reziduuri memoriale.

*

Noi, în totul vinovați de iluziile aprinse, în
cădelnița gândirii, pe parcursul vieții strânse Din
ignoranță și teamă, deseori infatuare.

Spre dezamăgirea firii și-a propriei
degradare.

*

Nicicând omul înțelept nu ajunge la decepții.

Fiindcă nu-și face probleme sprijinite pe

proiecții.

EI, cu viața și prezentul fiind o unică mișcare.
Trăiește realitatea faptelor prin Integrare.

O minte superficială, haotică, dominată de egoism, prin tot ce gândește și face, complică existența individului, împletind-o cu tot felul de amărăciuni.

Ea aleargă în trecut și culege imaginativ satisfacții ale plăcutului - hrănindu-se în mod artificial, încercând, totodată, să le transfere într-un viitor tot la fel de imaginar. Prin dese repetări ale acestor roade fictive, dependența sa de ele, ia proporții, se amplifică subjugându-l tot mai categoric.

Dar, cum fiecare om înregistrează și deschideri spre Infinit, prin tăcerea gândirii, iată că, prin întâlnirea unui asemenea moment clar și direct, apare șocul psihologic, care-l zguduie din temelie irealitatea atât de insistent alimentată.

Impresionat de-acum, de impactul survenit între cele două contraste, decepționatul se tulbură în așa măsură, încât își pierde chiar și uzul rațiunii. El blestemă, acuză soarta, oameni și întâmplări pe simplul motiv că, succesul pe care singur și-i dorea atât de mult, nu are nicio șansă de realizare.

Impedimentele, tot de el inventate și înregistrate memorial, nu sunt altceva decât reziduuri ale acestor reamintiri, care năvălesc în prezent ca reacții mecanice ale gândirii.

I

Un om inteligent nu cunoaște Influențele nefaste ale decepției. Pentru simplul motiv, că

mintea sa nu-și complică existența prin creații imaginare. El nu se rupe de realitatea faptelor, care apar și dispar pe clipe de existență, într-o constantă mobilitate.

Integrat în actualitate, ca ființa completă, nedivizată de aspirații ideale, el trăiește deplin bucuria nemărginită în simplitatea lui „a fi”, a exista „acum” și „aici”.

Dar, ce ar putea să facă semenul prizonier al propriului ego cu înclinațiile sale imaginative, expansioniste și derutante?

În primul rând, i se cere foarte multă seriozitate. Or, acolo unde apare fenomenul dualității: dorință – doritor, ideal idealist nu poate fi vorba de nicio seriozitate.

Dacă acordăm toată atenta mișcării gândirii noastre, descoperim că noi suntem gândul ca: dorință, ideal, scop etc. Tot ce apare în plus, ca: gânditor, idealist, este doar o ficțiune. Descoperirea acestui adevăr pune capăt, încă din fașă, oricărei tendințe de a construi imaginar împliniri amăgitoare.

În acest fel, eliminând aspirațiile fictive, nu-și mai găsesc rostul nici decepțiile.

27. DEDUBLAREA

O prefigurare-a morții, corp și psihic se despart.

Ca structuri complet distincte și, la fel, independente;

De o parte zace corpul – haina planetar-a ființei.

Din țesut – materii brute – în urzeala neputinței;

De-altă parte - chintesența - de un alt corp îmbrăcată.

Mai mic, dar, ca chip, la fel, cu energii impregnată.

La nivel superior, într-o veșnică mișcare.

Forma nouă, detașată - un cumul de puncte vii.

Libere și luminoase - tot atâtea energii.

Care, totuși, sunt atrase de „ceva” misterios.

Ce clădește, ca prin farmec, noul corp, clar, luminos. „Ego”-ul aici rezidă cu întreaga lui conștiință Mult mai clară, mai precisă, controlată de voință.

*

În noua dimensiune, gândul ferm, clar dirijai, Se-mpletește-n acțiune, drept final realizat.

Aproape instantaneu, apreciat ca miracol.

Materia-n forma-i *brută* mi constituie obstacol Deplasării îndrăgite în contextul dedublării;

Treci prin ziduri, uși închise, medii sumbre - luminoase, Totul e ușor pătruns, doar prin simplul gând - impuls Din adâncuri comandat, ca scop hotărât de-atins.

*

În schimb, substanța astrală sieși poate fângrădire, Urmând strict aceeași lege, ca-n lumea materială.

Prin această deplasare, întâlnirea e reală.

Fie cu această lume, fie cu lumea astrală.

Cei ce părăsit-au Terra, acolo-și duc existența Pe niveluri diferite, dup-a lor mentalitate.

Lung proces evolutiv de-nsușiri acumulate.

Cu cât omul e mai bun, mai cinstit și mai

moral, și-nvelișul său astral, mai subtil, mai diafan.

Ce-l plasează tot mai sus, spre Imensul Necuprins. Progresiv, mai multă pace și mai multă armonie, Ascendența se înscrie prin prisos de bucurie.

*

Potrivit cu așezarea, fiecare-și duce viața După-a lui preocupare. Practic, insulin astral își toarce-n continuare finii vieții prin mintal;

Tot ce semeni și sădești persistent în lumea asta.

Rodul sigur îl găsește mai târziu în acea lume Fiindcă-n noi înregistruat stă trecutul însumat și, mecanic, se afirmă, după cum e provocat

*

Gândirea-n astral creează, ca o lege operează:

Tot ce vrei se și-plinește, gândul simplu construiește, Când ai o conștiință trează, nicidecum nu le dorești, Fiindcă sunt deșertăciuni, ce procur-amărăciuni.

Curajul, la fel blândețea, prin ele-s transformatoare, Toate ce-ntâlnești în cale devin binefăcătoare, Dușmanii devin prieteni – călăuze-ajutătoare;

Iar cei buni te sfătuiesc cu-ndrumări surprinzătoare, Din a lor înțelepciune afli calea cea reală.

La fel, sfânta acțiune, unde nu-i nici o-ndo\ a\ a.

*

Dacă mintea ți-e curată, despuiată de meschin.

Făptura eliberată și luminată deplin.

Poți să urci încă mai sus, în sfere neînchipuite.

Unde-i numai armonie și-adevăruri infinite.

Veșnicia este-n tine, prin clipele întâlnite.

Infinit îți e climatul* bunătatea n-are margini.

Faptele sunt simple fapte - detașate de imagini.

*

Când omul, prin despuiere, se contopește-n divin.

Aici toate-s în lumină, fără durere, suspin;

Fericirea fără umbre, fără scop determinat.

O aflăm în puritate ca un „Tor realizat.

Nedorit, neînchipt, neformulat prin gândire.

*

Deși vreau, în mod expres, a rămâne-n acel plan, Răspunsul vine deodată, prins de-ntreaga mea simțire.

Că, prin actul dedublării, aduc doar mesaj spre știre.

Că viul nicicând nu piere, Sufletu-i nemuritor, N-are-nceput, nici sfârșit! Iată Sacrul Adevări

Am cunoscut fenomenul dedublării prin declanșare spontană, ca surpriză absolută. Mai înainte nici nu bănuiam posibilitatea unei asemenea performanțe.

Este o prefigurare a morții. Prin dedublare, sufletul, însoțit de intelect, sentiment și voință, se desprinde de corpul fizic care rămâne inert, întocmai ca o haină pe care o dezbraci

Sufletul, sau corpul astral, este aidoma corpului fizic, ceva mai mic, format din punctișoare luminoase, interdependente, intx-o permanentă mișcare, atrase de ceva misterios, din interior, care le menține potrivit tiparului.

La acest nivel – de extracorporalitate – judec, apreciez și mă comport, în general, la fel ca omul din planul fizic al existenței.

O dată desprins de corpul fizic, mă deplasez potrivit cu intensitatea gândului, atât pe plan fizic, ca și astral. Obstacolele fizice nu prezintă nicio piedică. Trec prin ziduri, uși închise, numai prin simple impulsuri ale gândirii dirijate din adâncurile ființei mele.

În schimb, materia astrală, dirijată de entitățile din acea lume, poate constitui element de îngrădire potrivit deplasării. De pildă, o dată am fost imobilizat de o plasă ca aceea pescărească, pe care o entitate invizibilă a azvârlit-o asupra mea. Altă dată, am fost închis într-o cameră fără ușă sau fereastră. În ambele cazuri, m-am eliberat prin simpla invocare; Doamne ajută-mă!

Aici, în planul astral, își duc existența în continuare aceia care au părăsit viața de pe pământ prin așa-zisa moarte. Așezarea lor în acea dimensiune este determinată de gradul de evoluție morală al fiecăruia.

Corpul astral individual este sediul dorințelor, atașamentelor și senzațiilor. Cu cât cineva este mai legat de cele pământești, cu atât și nivelul său de evoluție și așezare astrală va fi mai jos, mai aproape de lumea pe care a părăsit-o.

Sufletul, după ce părăsește definitiv corpul fizic, se va așeza în lumea astrală numai în funcție de greutatea specifică a materiei sale astrale, lată câteva elemente care-l atrag și-l mențin o bună bucată de vreme în climatul josnic al planului respectiv, egoism, orgoliu, ambiție, ură, senzualitate. În funcție de intensitatea acestor factori, care-i determină stadiul său de evoluție, individul, fără voia sa, se va așeza! a nivelul calităților și defectelor sale.

Cu cât omul este, prin străduința lui psihologică mai bun, mai cinstit, mai îngăduitor față de semenii săi mai puțin evoluți, smerit și cu preocupări deosebite de spiritualitate, cu atât nivelul de așezare este mai sus. Pacea, armonia, în final fericirea, se înscriu în funcție de aceste teste, atinse în permanent urcuș spre Sursa Sacră, din care cu toții am purce cu milioane de ani în urmă. Omul, după ce părăsește pământul, este atras ca de un magnet - așa cum am amintit - pe pianul și locul pe care-l merită în lumea de „dincolo”. Aici, în mod mintal, își re trăiește cursul ultimei sale vieți Este o reluare inversă a filmului care i-a înregistrat întreaga sa activitate în asociere cu corpul fizic.

Pe plan astral, tot ce dorești în mod expres - de la simple obiecte până la casă - se și realizează. Dar, după o vreme, îți dai seama de inutilitatea lor.

Curajul, blândețea și smerenia, în lumea astrală, determină influențe cu efecte extraordinare. Entitățile puțin evolute, ostile prin firea lor, devin prietenoase, gata să te ajute,

potrivit solicitării pe care le-o adresezi.

Spiritele evaluate, din planurile superioare, oferă la cerere sau din propriul îndemn, sprijin și dau sfaturi și îndemnuri de înaltă conduită morală.

Cu cât mintea este mai liberă, mai curată, total desprinsă de meschinăria acestei lumi, cu atât mai ușor poți să te ridici în planuri superioare, căci aici totul este armonie și faptele sunt simple fapte. Totul este perfect înțeles, fiindcă tu însuși ești integrat în Veșnicie.

Fericirea fără margini, acauzală - neformulată în niciun fel de gândire - este întâlnită odată cu integrarea ființei noastre în Necuprinsul Tot.

Am dorit, în nenumărate rânduri, să rămân definitiv în acea lume, atât de mult îndrăgită de mine, prin șirul imens de experiențe, care acoperă o perioadă de 42 de ani de existență însumată pe Terra. De fiecare dată însă, mi s-a refuzat acest favor.

În procesul dedublării am fost ajutat în mod tainic, spre a vă aduce! a cunoștință că sunteți nemuritori, că tot ce este viu nu pierde niciodată. Viața nu are nici început și nici sfârșit.

De asemenea, mi s-a mai revelat că omul este creatorul propriului său destin. Că numai și numai de noi depinde eliberarea din cătușele ego-ului ignorant și deficitar construit.

28. DEGRADAREA PSIHICĂ

Se pierde ce-i prețios - factorul esențial și se iscă perturbări în suportul corporal.

Omul - ca făptur-aleasă, se cuvine a fi-nleasă Totdeauna integrată în gândire, vorbă,

faptă.

*

Singuri noi făurim mintea, care toate săvârșește:

Fapta prinsă cu gândirea - viața-ntreagă pervertește.

Când ego-ul ne domină, este haos, tulburare.

Egoismul înflorește, răutatea ia amploare.

*

Dorința fiind călăuză, caută cu disperare în mișcarea ei confuză, tot ce este delectare.

Aur, glorie, renume, tot ce-i socotit putere.

Toate-atraciile egoiste, ce nasc atașări mizere.

*

Minciuna-i apreciată - abilă diplomație.

Iar zgârcenia privită - rost firesc și avuție;

Dezmăjul etalonat ca blazon, de lume mare.

Orgoliul considerat frumusețe și grandoare.

Cu oricare exprimare, în noi degradarea crește.

Fiindc-a timpului mișcare, noul vieții-l pervertește.

Când impulsurile firii sunt pătrunse-n mod frecvent, întâlnirea le dizolvă, omu-atent, independent

*

Astfel omul se transformă dizolvând al *său* trecut.

Psihicul mereu se schimbă prin al *său smerit văzul* și Iubirea-și află rostul ca-înțelept Conducător.

Ce ne dirijează pașii spre ce-i sfânt - înălțător.

Suntem noi în măsură să întrevădem cât de cât, ce este un om adevărat, adică o ființă umană completă - fizic-psihic - ca unitate în perfectă armonie, integrată în realitatea faptelor, în care Inteligența operează prin Legea Iubirii?

Dacă încercăm să ne vedem, cât mai des, modul nostru de funcționare în raport cu această simplă enunțare, ce constatăm? Oare este o utopie o asemenea realizare? Sau este ceva perfect realizabil și la îndemâna fiecăruia?!

Convingerea mea este că fiecare om poate atinge acești parametri funcționali, pentru că în noi toți există Izvorul Perfecțiunii, adică Scânteia Divină! Ea nu ne-a părăsit niciodată în urcușul acestei existențe și nici nu ne va părăsi vreodată. Omul adevărat, real, autentic, este chiar această părticică, aflată în uniune perfectă cu Atotcuprinzătorul Dumnezeu. Iar atunci când oamenii vor atinge acest nivel al înțelegerii, pe Terra se va instala adevăratul Paradis.

Dar în ce fel s-ar putea realiza un asemenea om?

Numai prin simplitatea „Cunoașterii de sine”, însoțită tot timpul de curajul și onestitatea de a demasca omul condiționat, care ne ține prizonieri ai timpului, prin mecanicitatea minții.

Dacă ne uităm mai atenți spre lăuntrul ființei noastre, vom descoperi că, cu cât suntem mai mult atrași spre lumea exterioară, cu atât devenim tot mai mult roboți și tot mai puțin ființe umane libere și independente.

Disponem de o minte educată pe valoarea subiectivă exagerată a sinelui care, prin

nenumărate repetări a devenit mecanică, deci incapabilă să înțeleagă realitatea vieții, nouă, proaspătă de la o clipă la alta.

Cu o asemenea minte, al cărei constructor suntem noi înșine, prin educația eronată, primită de la generațiile anterioare, nu putem funcționa ca oameni adevărați. În relațiile interumane, de cele mai multe ori, ne ascundem în spatele unor măști, pe care le schimbăm în funcție de interese. Iporcizia, fariseismul, reaua credință sunt atât de generalizate în comportamentul uman, încât cu foarte mare dificultate putem descoperi un om cu adevărat cinstit, onest, sincer.

Iar degradarea capătă aspecte și mai urâte, când aceste caricaturi de oameni găsesc justificări eufemistice. De pildă, minciuna este apreciată ca abilitate diplomatică, zgârcenia, ca un firesc rost al cumpătării, pentru asigurarea zilei de mâine, orgoliul, ca frumusețe și grandoare.

Or, pentru transformarea acestui om, așa cum aminteam la început, nu există decât o singură modalitate, și anume: întâlnirea cu noi înșine, așa cum suntem de fapt. Acest contact spontan, perfect lucid, cu reacțiile gândirii, realizează pe loc dizolvarea acestor impulsuri psihologice.

Pe măsura practicării acestei simplități, cetatea ego-ului își pierde treptat energia și, în final, vasul conștiinței se sparge, eliberându-ne de sub dominația acestui tiran.

Odată cu această operație apare o nouă mentalitate, un om cu totul nou, în care iubirea îi dirijează întreaga activitate.

29. DEMONUL

Un simbol al vicleniei, al urii, al răutăți.

Stoc de nedreptăți ascunse - dușman al integrității;

A lui aură bălțată vibrează prin mișelii Ce-s adânc încorporate, adunate mii și mii.

Căutându-și sens prin sine sub blazonul arogantei.

Prin străfulgerări de groază, de crimă și de urgii.

*

Oare demonul există, ca ființă sau ca făptură?
Are existență clară, ca oricare creatură?

*

Unii susțin că ar fi, distinct cum e orice ființă.

Bazându-și lot afirmatul, doar pe simpla lor credință, Fără-anume să-ntâlnească o asemeni pocitură.

Să-i confirme existența prin fireasca-nvestitură.

*

Alții spun că l-au văzut, apărând sub multe chipuri și că simpla lui prezență excelează-n șiretlicuri.

Fără preget, comportarea-i e țesută-n perfidii.

Haos răspândind în juru-i prin mulțimi de nebunii.

f De divinul Christ se spune că, inflamânzind prin post, în pustiu, de necuratul fu-ncercat c-un mârșav rost;

Apoi, tot evangheliștii, prin înscrisuri povestesc Cum c-ar exista temeinic un asemenea smintit;

Se dau chiar și amănunte, c-ar fi legiuni

întregi.

Care, părăsind un om, grabnic au intrat în porci.

*

Spurcatul dat de religii - instrument care-ngrozește, Credincioșii ce n-ascultă pastorul ce-i sfătuiește.

Calea zisă ideală către veșnicul divin.

Drept revers, născând ispita cu amărăciuni și chin.

*

Tabloul terifiant descrie și un infern.

În care bătu-l-ar toaca" ar trona stăpân etern.

Încă-n plus se mai afirmă și-ntr-un chip prezumțios că închrâncenatul demon n-ar fi decât Ficțiune.

Un produs al ignoranței - semn de om neputincios.

Care vede, prin neștiință, vagi închipuiri diforme.

*

Observând această lume, ca și cea de după moarte.

Din prisos am înțeles că dracul nu-i ființ-aparte De făptura zisă-om, socotită și-nțeleaptă.

Și centrată pe-al său „sine” - ca structură deformată.

*

Când „ego”-ul se afirmă ca dezmăț sau ca trufie.

Prin infecta-i comportare, iadului e temelie și-n jur totul infectează, Universul poluează»

Binele e alterat - răul mai mult progresează.

*

Noi, ca iritare - diavoli - în oricare-mprejurare, Demoni chiar, prin simplul gând de a deflora fecioare. Prin al nostru egoism, mulți flămânzi ai lumii mor, Avariția adună, preț argintul trădător.

Hâd orgoliul, prin iluzii, e cărare spre abis.

Iar cu denigrarea noastră, semenul real, ucis.

Tot satana-om - prin ura - e cumul de ineptii.

El măceluri pregătește între frați, părinți, copii.

Hâd suport în orice timp, cu el nu-i chip de tocmeală.

Strict văzut și înțeles, chiar în clipa când apare.

Fără lupte, sublimări, fără nicio condamnare.

Atitudinea pasiva e, prin ea, transformatoare.

În „nimicul” psihologic, fința infinit extinsă.

Dă prilej ca, din adâncuri, negativul să dispară.

Cu el, diavolul din om, instalat prin timp - gândire;

Nici eforturi, nici credințe, niciun fel de devenire.

Fiindcă-n liniștea deplină, „sinele” complet lipsește.

Iar viul, prezent în noi, în Etern ne contopește.

Starea de Sacralitate se impune-n mod firesc.

Infinitul ne e Tată* și-n El toate se-implinesc.

Diavolul este considerat ca simbol al vicleniei și al răutății care se manifestă prin nedreptăți, trădări, minciună, aroganță, trufie și ură, cu

reverberații malefice asupra întregii activități omenești.

Oare există cu adevărat o asemenea entitate, așa cum este orice creatură?

Unii afirmă că ar exista o asemenea creatură, bazându-se numai pe credință, fără să o fi întâlnit în realitate.

Alții spun că l-au și văzut luându-și înfățișări diferite, folosindu-se în manifestările lui prin variate șiretlicuri.

Despre Mântuitorul Iisus Christos ni se spune că în timpul postului a fost ispitit în mai multe rânduri de către necuratul diavol. Și evangheliștii ne relatează că ar fi chiar legiuni întregi, dându-ne și cazul îndrăcitului, din care Iisus a scos o ceată de diavoli, pe care a trimis-o într-o turmă de porci.

Ni se mai spune că ar exista și un Infern, în care demonul arii stăpân absolut, îndeplinind rolul de chinuitor al sufletelor pentru păcatele pe care le-am săvârșit în existența noastră de pe pământ.

În urma observațiilor făcute pe planul fizic al acestei lumi, ca și din descoperirile la care am avut acces în lumea astrală, ara constatat că diavolul nu este o entitate aparte de ființa om.

Omul, care trăiește și se comportă ca ego în relațiile sale cu semenii și natura, în general, prin întreaga sa atitudine pune temei și întreține climatul Iadului aici pe pământ. De la simple vorbe, gânduri necinstite, până la dezmaț, zgârcenie, ură și ucidere de oameni, suntem, în mod neîndoielnic, diavoli ascunși sub chipuri înșelătoare și derutante de ființe umane.

Un astfel de om, tot ca diavol a inventai

această ficțiune, asupra căreia aruncă toată vina faptelor sale reprobabile, ca scuză a ispitirii venită din afara ființei sale.

Cum poate cineva să se elibereze dintr-o asemenea încătușare cu implicații și la trecerea „dincolo”. Un ins, profund atașat de deșertăciunile acestei vieți, ajuns în lumea astrală le dorește în continuare. Și iată ce facel Un bețiv, de pildă, coboară pe pământ și se atașează de un om posedat de viciul beției și-l îndeamnă să bea – el hrănindu-se cu senzația pe care o simte victima. La fel procedează și un desfrânat, speculând senzualitatea pământeanului.

În cazuri mai rare au loc fenomene de totală posedare. Un destrupat, într-o împrejurare oarecare, profitând de somnul unei ființe înclinată vidului respectiv, îi ocupă acesteia corpul. Multe cazuri de alienare mintală sunt determinate de asemenea posesiuni. Posedatul stă în preajma corpului său, iar cel care i-a ocupat locul, nu-și poate afirma identitatea din lipsă de concordanță între corp astral și corp fizic.

După aceste completări, să vedem cum ne putem elibera de acest demon sau ego, implicat în tragedia vieții noastre și a altora. Cu el nu intrăm în conflict, nu-l condamnăm, nu încercăm să-i dăm o altă înfățișare. Nu ar fi altceva, decât tot el, în postura dualității!

Numai pasivitatea minții este în măsură să-i demoleze întreaga structură și să-i împrăstie energiile malefice care-l caracterizează, în acest sens¹ folosindu-ne de atenția lucidă, vom întâmpina orice reacții ale minții condiționate,

prin care el își anunță prezenta. Iar ceea ce este contactat în mod direct, simplu și nemijlocit, dispare în mod instantaneu, odată cu energia care-l susține. În golul psihic astfel instalat, dispunem de o nouă minte, de extensie universală, în care Iubirea curăță și transformă orice impuritate.

Fenomenul eliberării prin spargerea carcasei ego-ului se realizează în timp, în funcție atât de frecvența întâlnirilor cu acest diavol, cât și de consistenta energiilor care-l susțin.

Prin această fericită împlinire, Viul din noi își demonstrează propria Sacralitate, dezvăluindu-ne că Infinitul ne este Tată și că numai prin El se împlinesc cele sfîntitoare.

30. DESTIN

Lege dreaptă - echitate - imuabil împlinit.

Fapt predestinat anume, ce-are-n sine un sfârșit;

Un efect precis legat de fapta inițială.

Consecință naturală, fără pic de îndoială

Azvârlirea unei pietre, care va urma să cadă.

Fiind fireasc-a ei cădere - precum apa-ntr-o cascadă, Prins în Tocul suferinței, omul ignorant cârtește:

Dar, de unde-acest destin, pe el cine-l măsluiește?

*

Deseori acest final este aspru înfierat.

Prin cuvinte cât mai grele, e adesea blestemat.

Că s-ar împlini, de fapt, printr-un șir de

nedreptăți: Unii - clar avantajați, alții - prea persecutați

*

Unii-n bucurii din plin - altora le-ar da doar chin.

Și-n final, răspunzător de fiecare suspini
Oare, chiar așa să fie? Nu susținem o eroare.

Fiind încătușați de timp și miopi prin
tulburare?!

*

Când nu-i armonie-n noi, totul este deformat,
Se-ncropesc justificări și formule de urmat în
liniștea integrală se dezleagă lot misterul.

Omul țese-al său destin. Acesta-i toi Adevărul!

Noi, prin gând, vorbă sau faptă, singuri
făurim destin, Câte astăzi semănăm - rod concret
mâine din plin E la fel cu-n bumerang azvârlit în
Univers.

Care, cândva, se va-ntoarce, prin lovire - ca
revers.

*

Ei, prin repetări intense, prinde forme de
gigant.

Iar a vieții frumusețe se destramă în neant
Replica la provocare, spune clar, tot ce-am sădit.

Sâdâtul e azi destinul, care-acum e împlinii.

Când replica e-nțeleasă, ea îndată amuțește.

Și-n același timp cu ea, tot destinul se
topește.

Iar în claritatea minții este numai armonie și
tot ce ne-aduce viața e primit cu bucurie.

*

În această conjunctură, alt destin nu se mai naște.

Fiindcă-n liniștea deplină, doar Iubirea înflorește.

Ea destramă tot ce-a fost - energii înrobitoare.

Ce ne țin prizonieri prin a noastră ignorare.

Unii oameni privesc viața ca un conglomerat de simple întâmplări. Se entuziasmează de evenimentele care le procură plăceri și satisfacții și se întristează de moarte când acestea îi dezavantajează.

Alții o socotesc ca destin, ca un „datum oferit de o forță divină, după bunul ei plac, și se străduiesc, pe cât posibil, să-l accepte așa cum este. În această categorie se încorporează toți așa-zișii credincioși.

Într-o altă categorie, întâlnim pe aceia care nici măcar nu-și găsesc timp să reflecteze asupra acestei teme. Acești oameni nu au altă preocupare, decât aceea de a-și petrece viața cât mai agreabil, evitând, pe cât le este cu putință, stările conflictuale.

În afară de acest mod simplist de a privi, să încercăm împreună descifrarea acestei taine.

Astăzi, toată lumea este de acord că tot ce se întâmplă în Univers este dirijat de Legea imuabilă a cauzalității. Și noi, care facem parte integrantă din Univers, în mod inevitabil, logic, ne supunem aceleiași legi.

Nimic din toate câte ni se întâmplă în cursul acestei vieți nu este un joc al hazardului.

De asemenea, toate câte ni le aduce viața în mișcarea ei perpetuă, nu ne sunt oferite sau impuse de vreo entitate din afara ființei noastre.

Ceea ce culegem astăzi, ca avantaje sau pagube, nu sunt altceva decât roadele a ceea ce am semănat într-un trecut meu puțin sau mai mult îndepărtat. Noi, și nimeni altcineva, am determinat destinul pe care-l întâlnim acum. Efectele, bune sau rele, cu care ne întâlnim în această viață, sunt rezultatul cauzelor al căror autor am fost cândva.

Faptele bune pe care le-am făcut ieri, se reflectă azi, în avantaje, pe măsura cauzelor respective. Iar în cazul faptelor incriminate fenomenul este invers.

În vremea grelelor încercări, când omul funcționează ca prizonier în cutia ego-ului, acesta intră de-ndată în tulburare. Minte se întunecă și începe să acuze, sau chiar să blesteme oameni, întâmplări, viața, sau chiar pe Dumnezeu.

Cum ieșim din acest impas?

Într-un singur fel. Prin cuprinderea atentă, globală, spontană, simplă și dezinteresată a mișcării întregului ego. Această conștientizare lucidă, fără urmărirea vreunui scop, spulberă deodată toate manifestările acestei ficțiuni.

În liniștea astfel instalată, complet desprinși de mintea condiționată, întâlnim perfectă înțelegere care ne arată că noi suntem cauza destinului. Odată cu înțelegerea prin trăire, a clipei respective, se destramă orice cauză de destin și alt destin nu se mai creează.

Mai descoperim că destinul este creat de

gânduri, vorbe și fapte. În consecință, toată atenția trebuie acordată acestor triple canale de manifestare.

La fel, mai conștientizăm că efectele de astăzi ale cauzelor din trecut, dacă nu sunt consumate cu flacăra atenției, se transformă în cauze. Și așa la infinit...

Pentru a evita orice dubiu, mai reliefăm că, în reacțiile minjâi se reflectă omul condiționat de noi prin cauzele anterioare, al căror autor moral și real suntem noi și nimeni altcineva.

31. DEȘERTĂCIUNEA

O licoare ce ne-mbată, cu cât o gustăm mai mult.

Cu-atât firea însetată și din ea face un cult.

Plăcerea cea lipicioasă, pânda-i țese fir cu fir.

Cu durerea fiind legată, precum ritmul din respir.

*

Sunt deșertăciuni: averea, gloria, banii, puterea, Structural înlănțuite cu teama și cu durerea.

Zarva lumii mărginite, totdeauna-nșelătoare.

Dă speranțe, false crezuri, pururea-amăgitoare.

*

Încă e deșertăciune: tot plăcutul din gândire.

Ca: ambiție, mândrie, dorința de devenire;

La fel tot trecutul mort, ce-l imaginăm spre mâine.

Lan] imens de-amărăciune și de veșnice suspine.

*

Când omul nu-i înțelept, lacom le caută-ntruna.

Deși ele-n suferințe cu spini îi tocnesc cununa.

De-i văzut așa cum este - ca simpă deșertăciune.

Cu vederea integrală, clar se-nscrie o minune.

*

Ce-i văzut e și-nțeleș și de-ndată și dispare.

Nu se urmărește scop - el fiind „ego” În mișcare.

Prin această detașare, în om - pace - mulțumire.

Sacrosancta împlinire, mai presus de-nchipuire.

*

Omul prins de plăcerea lipicioasă a deșertăciunii nu este deloc conștient de capcanele care-l țin prizonier. Dimpotrivă, efectul de moment pe care-l procură motivația respectivă, este socotit ca ceva normal, inerent legat de cursul normal al existenței.

Cu trecerea vremii însă, oricare dintre plăceri, îndată ce este atinsă la nivelul ei cel mai înalt, își pierde din importanță. Atracția se risipește, uneori devine plictiseală și însetatul caută altceva și în altă parte, spre a-și împlini setea, mereu nesatisfăcută a simțurilor primare. Dorința de a avea, de a poseda ceea ce procură plăcere, nu are margini. Cu cât avem mai mult, cu atât dorim să avem și maimul L

În umbra oricărei dorințe veghează tot timpul teama. Există teama determinată de incertitudinea

împlinirii dorinței. Iar în cazul când dorința a fost realizată, apare teama de a pierde avantajele împlinirii.

Iar acum întrebarea, dacă fiecare dintre noi poate să descopere singur cele mai de seamă deșertăciuni ale acestei vieți?

Suștinem cu toată convingerea, că fiecare om, în depline facultăți mintale, are această capacitate. Unii o vor face cu multă ușurință, alții, foarte greu! Și iată de ce! Un om în plina glorie, îmbătat de importanța succesului, cu o imagine de sine nespus de frumoasă, sesizează cu greu capcana emoțională, care-l ține prizonier, Neputința lui este și mai mare, dacă anturajul li hrănește orgoliul prin repetate elogii, cu sau fără merite.

Și-acum, din lunga listă a deșertăciunilor, să extragem câteva:

- Averea, cântărită în monedă sunătoare, obiecte, case, fabrici, mașini;

- Renumele de savant, cercetător de mare prestigiu prin descoperiri excepționale;

- Celebritatea unor scriitori, sculptori, pictori sau artiști;

- Cartea universală a recordurilor, a realizărilor celebre, este, prin excelență, plină de tot felul de împliniri deșarte;

- Puterea de conducere, la care aspiră cu atâta asiduitate, politicienii, este țesută cu nenumărate deșertăciuni, adesea ipocrit justificate, ca atitudini de dăruire pentru satisfacerea nevoilor colectivității naționale;

- Ambiția, mândria, orgoliul ca și dorința de

devenire;

— Căutarea și îndrăgirea fenomenului de parapsihologic;

— La fel, socotim deșertăciune orice tentativă de a extrage din memorie amintirea experiențelor adunate și a încerca să le reținem în prezent, sau să le proiectăm spre mâine.

Toate aceste opțiuni, căutări, aspirații, idealuri sunt manifestări cu caracter egocentric. Cu fiecare din ele, omul, prizonier al timpului, se droghează fără încetare.

La trecerea sa „dincolo”, pe plan astral, oamenii, socotiți aici genii și savanți, se vor așeza, potrivit nivelului respectiv de evoluție morală și nu după operele și știința lăsată în urma lor.

Dacă toate aceste semnalări ne sunt clare, bine pătrunse și bine înțelese, nu ne rămâne altceva, decât să punem în aplicare, în mod corect întâlnirea noastră cu fiecare impuls al deșertăciunilor, ori de câte ori s-ar manifesta ca reacție a minții, care-și arogă importanța psihologică.

Fiecare întâlnire, perfect realizată, conduce instantaneu la dizolvarea întregului ego.

În vidul psihologic apare flacăra Iubirii, care ne oferă acea stare de mulțumire deplină, numită fericire. Fericirea este acauzală, ea există în mod real - în fiecare ființă umană - și se menține prin ea însăși.

32. DEZORDINEA

Ea nu-i fala nimănui, tuturor a des stăpână.

Pe parcursul unei vieți, degradări mereu s-adună;

În cumplitul ei hățiș, împânzit de bălării.

Au loc lupte sângeroase, deseori mari mișelii.
O-ntâlnim sub două forme: mediul lumii din afară
și-al nostru interior, ca ecou devastator:

*

Locul muncii e adesea un cumal de-anomalii.

Fiecare deversând ale sale ineptii;

Strada, locuri de-agrement, natura pe-ntinsul
ei, Poart-al omului stigmat de „ego” dezordonat
Frecvent, încă, e-ntâlnită și în spațiul habital.

Haosul, prezent în toate: gospodina,
gospodarul Zvârle toate la-ntâmplare – complet
irațional.

*

Câtă trudă inutilă, ce consum de energie.

Generate de conflicte, sunt înscrise de-
anarhie!

Când dezordinea dispare, dispar și-ale ei
urmări: Munca e mult mai ușoară, frunțile se
descrețesc.

Mai des oamenii zâmbesc, toate ușor se-
mplinesc.

Mult mai greu de înțeles, de văzut și rezolvat
E dezordinea internă – insul de ea posedat Ea-i
creată de gândire: grijă, teamă, lăcomie.

Ambiție, vanitate, violență și trufie.

Care-amplificate-n timp – fac din om o
jucărie, Practic, degradându-i viața și, prin ea, tot
Universul când gândirea vrea s-o schimbe prin
metode sau credințe.

Nu îi pune decât mască – în profund ea se
menține și, prin timp poate să crească, fiindcă „eul

M o-ntreține.

*

Întâlnită precum este, fără scop și așteptare,
Integrată-n simplitate, în mod natural dispare.

În „vidul” ce s-a creat – gândirea-i complet
pasivă.

Ordinea, firesc plinită, ființa ca Iubire-activă.

Care curăță, destramă tot ce este nebulos.

Altceva n-avem în lume, mai de preț, mai de
folos.

Dezordinea apare ca o atitudine
comportamentală, întâlnită în perimetrul de
activitate al ego-ului. Ea nu este dorită sau
cultivată cu vreo anumită intenție, ca în cazul
celorlalte activități umane.

Se manifestă pe două planuri: lumea
exterioară și lumea interioară.

Lipsa ordinii pe plan fizic o întâlnim atât în
spațiul habital, locul muncii, pe stradă, în locuri de
agrement și, în general, pe întreaga întindere a
naturii, accesibilă omului.

Gospodina și gospodarul, certați cu ordinea,
aruncă totul la întâmplare. Încâlceala și mizeria le
sunt atât de obișnuite încât nici măcar nu le mai
sesizează, decât în cazuri impuse de o anumită
necesitate. Câtă alergătură, consum de energie și
altercații inutile nu prilejuiesc, de pildă, căutarea
unui obiect oarecare, și care a fost aruncat
neglijent pe undeva, și necesar în acel moment de
urgență.

Omul certat cu ordinea, lasă urme pe oriunde
trece. Aceasta îi este cartea sa de vizită. În unele
țări civilizate, se iau măsuri severe împotriva

acestor poluanți, care-și aruncă deșeurile pretutindeni pe unde trec zilnic sau ocazional.

Accidentele de muncă, precum și randamentul scăzut sunt determinate tot de această defecțiune a omului.

Acolo unde ordinea și disciplina sunt respectate cu sfințenie, munca este mai ușoară, mai spornică, relațiile între colaboratori relaxante, destinse, binevoitoare.

Mult mai greu de înțeles, ca și de rezolvat este dezordinea psihologică, interioară. Ea este creația gândirii, care, la nivelul egoului, funcționează haotic. Un ins ambițios, lacom, vanitos, violent, trufaș și temător, prizonier al imaginii frumoase pe care o are despre sine, nu poate funcționa altfel, decât ca o jalnică făptura umană, care se autodistruge în mod constanți. Iar propria lui dezordine o împrăștie – conștient sau inconștient – în întregul Univers. El, prin dezordinea gândurilor pe care le emite, este un poluant psihic, mult mai dăunător, decât corespondentul său de pe planul fizic.

Ce s-ar putea întreprinde în această situație, atât de precară, în care bietul om își este dușman lui și, la fel, semenilor?

Tot ce inițiază practicantul, folosind gândirea cunoscătoare de metode, credințe, analize, rostire de formule etc „nu poate să realizeze altceva, decât schimbări cosmetice, de suprafață și își adaugă în acest fel o altă formă de degradare, și anume: ipocrizia. Sub masca aparentă se ascunde același om vechi, cu perspective de viitor și mai sumbre.

Dar, ce se întâmplă în mod real, dacă întâlnim degradarea noastră, așa cum vine ea, prin reacțiile automate ale gândirii, fără să așteptăm ceva sau să urmărim vreo anume realizare?

Încercați singuri, fără să faceți din aceste îndemnuri vreo teorie, care ar trebui pusă în aplicare, spre a obține rezultate. Cunoașterea de sine nu este nici teorie, nici metodă și nici credință sau altceva.

Veți constata cu surprindere, că simplitatea întâlnirii cu dezordinea o face să dispară pe loc. În acea clipă, ego-ul a primit un șoc care-i subrezește rezistența.

Iar, în vidul creat în mod firesc, prin tăcerea gândirii, își face apariția Iubirea Creatoare – prin natura ei activă – care destramă întreaga dezordine din sufletul practicantului.

Mai remarcăm că, acolo unde există ordine interioară, aceasta atrage după sine aceeași ordine și pe plan fizic.

Dar, acest fenomen nu se produce și invers. Sunt ființe umane, care fac din ordinea exterioară o adevărată manie, fără ca aceasta să opereze în mod similar și pe plan psihic și spiritual. Pornirea lor maniacă este tot o boală a sufletului.

33. DISTRACȚIA

Când omul e incomplet – părticică, biet fragment, E-nsetat în mod continuu și flămând după soluții.

Care să-i plinească „golul”, neînțeles în mod corect De-a lui minte încâlcită de imense contradicții.

Și, pornit spre ndestulare, caută mereu distracții.

Dup-a lui acumulare, abordând tot ce-i convine în a „euP-ul plinire, deseori chiar aberații.

Ce-i dau alte degradări, printr-o falsă acțiune.

*

Unii-nee arc-a-și umple lipsa în alcool sau în droguri.

Alți-n cinema sau teatru, ori concerte sau în sport.

Pătimași, alții prin muncă, vizând diferite lipsuri.

Prin căutări persistente, însoțite de efort.

Și-n sfârșit, exista încă distracția ideală.

Când „ego”-ul pune preț pe credințe-nșelătoare.

În ele văzând salvarea și un loc mai bun sub soare.

Fie-n lumea actuală, fie-n lumea vuloare.

*

Neînțeleasa-i viețuirea, truda-ntreagă-i amăgeală 1 Ea-i de fragment comandată, din subconștientul său, Eronat văzând, ca „sine”, a lui umplere, reală.

Și-n confuzie și temeri, vrea să fugă de ce-i rău.

*

Prin oricare căutare este „ego” ce s-afirmă După cum! e măsura și întreaga structurare Programată de trecut, azi – adevărată cârmă.

Ce-i dă țel spre viitor, prin formule-amăgitoare.

*

Acel „gol” misterios, ca-ntindere e imens.

Deci nu poate fi umplut prin distracții, niciodată. Dimpotrivă, tot efortul, oricât ar fi de intens.

Face viața mai săracă, zi de zi mai tulburată.

Când ne integrăm în „gol”, pătrundem al său mister.

El e binecuvântare, armonia-n noi perfectă.

Căci unirea laolaltă dă completul adevăr;

Singur el ne-ndestulează, când unirea e corectă.

*

În unitate cu Vidur stă ființarea Creatoare.

Care curăță, transformă ce-i urât, dizgrațios;

Doar în astfel de climat trăim Sacra Integrare.

Și-n a ei Iluminare, devenit-am maiestuos.

Când omul devine victimă a gândirii sale haotice, purtat pe a* riple imaginației, fie într-un trecut consumat, fie spre un viitor fictiv, el este, de fapt, nu un om întreg, ci un biet fragment El se simte ca o structură seaca, goală și incompletă. Nemulțumit de ceea ce simte și vede, el încearcă să umple această lipsă, care-l deranjează, îl plictisește și - irită totodată.

Pentru îndestularea sa, se orientează spre acele soiujii, de la care speră că va culege satisfacții și plăceri.

Unii se îndreaptă spre alcool și droguri și devin îndată pătimiși incurabili.

Alții caută distracții vizuale și auditive și,

pentru a-și le satisface, frecventează cinematografe, teatre, săli de concerte, televizor, manifestări sportive etc

Pentru alții, munca devine pasiune, în care își sacrifică timpul de odihnă, punându-și în pericol sănătatea.

Și, în sfârșit, întâlnim distracția ideală! în acest caz, ego-ul - grijuliu și atent față de interesul său spiritual - pune preț pe credințe religioase sau alte practici, de la care speră să-i aducă mulțumire, fie în lumea actuală, fie în cea viitoare.

Toate aceste soluții sunt la fel de superficiale și ineficiente, ca și mintea fragmentară, care le-a inițiat. Satisfacțiile de moment sunt doar simple amăgiri, care, prin natura lor, dau proporții ignoranței și, implicit, dezordinii.

De asemenea, fiecare soluție în parte, se definește ca formulă de evadare din fața vieții, a cărei integritate, omul fragment este incapabil să o întâlnească și să o înțeleagă în mod corespunzător.

Golul psihologic, pe care-l simte căutătorul de distracții, nu poate fi umplut niciodată, în acest fel. Dimpotrivă, dorința, urmată de eforturile intense ale voinței de a umple acest gol, nu face decât să mărească și mai mult sărăcia sufletului.

Dar, să vedem ce se întâmplă dacă ne integrăm în acest gol?

Când noi și golul suntem o perfectă unitate, apare în mod natural armonia și echilibrul psihic interior. În acest fel, uniunea spontană ne scoate din timp, oferindu-ne o stare de Conștiință Pură, acauzală.

În asemenea binecuvântate clipe, ni se revelează Adevărul Absolut, ca Iubire activă, care curăță și transformă întregul climat impur, determinat de componența psihologică a omului vechi în concluzie, ori de câte ori ne vom afla în fața golului psihic, sub formă de plictiseală, amărăciune, monotonie, stare de urât etc „vom recurge la integrare în acest vid. Înarmați cu flacăra atenției - noi înșine fiind această flăcără - pătrundem, aidoma unui fulger, în mijlocul acestui gol.

Dacă întâlnirea este corectă, veți descoperi singuri că simpla integrare ne oferă Iluminarea minții, însoțită de o stare de bucurie, în care nu mai dorim nimic altceva.

Individul, care funcționează ca un „*Tot indivizibil*” privește distracțiile, de care aminteam, ca manifestări superficiale. Nu le dorește niciodată, iar când împrejurările li impun prezența, nu le condamnă, ci le ia așa cum sunt ele.

34. DIVIZIUNEA

Diviziunea se-nscrie printr-un gând care s-afirmă Drept „ego” ce se frământă într-o veșnică derivă.

Ne vom diviza mereu, când prin noi apreciem.

Mintea oarba fiind măsura ce ne-ndeamnă să vedem.

*

Când relația lipsește, spațiul dintre noi se umple.

Orișice se cântărește prin tot soiul de formule:

Eu, deosebit de tine, unul hâd, altul frumos.
Este rău și este bine, sau pagubă ori folos.

Încă spunem: mic sau mare, important sau
fără rost.

Prin timp, minte călătoare, care-apreciază
prost.

Când este diviziune nu putem privi real.
De noi ruptă-i legătura, ca un fenomen fatal.

*

Ce-i văzut, e cântărit, măsurat și estimai, în
raport cu ce-a fost ieri, acum fapt imaginat când
privim și ascultăm, neprogramați de trecut.

Cu faptul ne integrăm, „sinele” - complet
tăcut.

*

Psihic, nemaifiind distanță, nu e nici
diviziune.

Și nu dăm nici importanță, prin a noastră
opțiune.

Noi și viața-n uniune, fără nicio oscilare,
întâlni-vom Adevărul, în a lui nemăsurare.

*

În relații stă misterul – ferestre spre Infinit.

O sublimă împlinire – insul real depășit.

Alt om și-o alta gândire – distinctă
mentalitate Demonstrând prin Necuprins, sfânta
lui divinitate.

Viața, în complexitatea manifestărilor ei, se
afirmă, de la o clipă la alta, ca un întreg indivizibil
și, pentru a putea fi înțeleasă cu adevărat, ne cere
să-i ieșim în întâmpinare în mod corespunzător,
adică oameni funcționând ca ființe întregi, corp și

psihic în uniune deplină, „acum” și, faici!

Deocamdată, aceasta nu este altceva decât o simplă enunțare, pentru a putea aborda și înțelege mai ușor diviziunea omului obișnuit, care funcționează eronat

Noi suntem și ne manifestăm din punct de vedere intelectual și emoțional, ca structuri educațional-morale, un rezultat al educației primite de la generațiile anterioare. Avem deci o minte condiționată, care privește, judecă și evaluează în funcție de acumulările înregistrate memorial.

Această minte perimată - învechită prin folosire - constituie ego-ut - structură inadecvată la întâlnirea prezentului. El ne scindează ființa cu fiecare intervenție a sa ca: apreciere, evaluare, concluzie etc. Binele și răul, frumosul și urâtul, mic și mare, sunt doar câteva din aceste evaluări cu totul subiective.

Aceasta este mintea mărginită a eului, care aleargă fără încetare pe cărările bătătorite de odinioară, sau pe altele imaginate de același trecut și proiectate spre un mâine închipuit și nesigur.

Dacă privim și ascultăm ceea ce ne aduce prezentul prin constanța sa mobilitate, fără nicio intervenție din partea trecutului, realizăm acea uniune cu viața, de care aminteam la început în această ipoteză întâlnim Adevărul în realitatea sa nemăsurabilă. Relația corectă cu viața, face să se deschidă o adevărată fereastră spre Infinit iar, în această sublimă deschidere, se materializează depășirea condiției umane a practicantului.

În Jocul vechii sale gândiri, o altă gândire, complet nouă, străină de reacțiile memoriei, li conferă o altă mentalitate, distinctă, în deplină concordanță cu originea sa divină.

Iubirea adimensională și a cauzală nu se poate afirma și întreține prin ea însăși, decât în postura deplinătății funcționale a individului. Numai un om întreg este capabil să întâlnească ceea ce este viu și nemuritor și-ntr-un constant prezent – ca iubire și să se înfrupte din plin de roadele fericirii fără margini.

35 J>RUMUL VIETII

Nu-i un drum bătătorit prin timp de înaintași și-n tipar încremenit – suport pentru nevoiași.

Nu-i nici cale-nchipuită – ideal de urmărit
Pentru pruncul neîmplinit – agitat, nemulțumit

Nu-i model de imitat, nici credințe de urmat.

Nu-i nici mers pe drum pufos, cu plăcutu-ngemănat; Nu se caută un sprijin în lumea cea din afară, Fiindcă-ntregui Univers doar în noi se desfășoară.

Calea e anevoioasă, nu înaintăm ca „sine”.

Și gândirea nu-i făloasă, urmărindu-și propriul „bine”; Fiind cumplit împovărați de cumulul milenar, Suntem robi prin moștenire a parcursului hoinar.

*

Tot ce dorim e gândire conexată la trecut.

Ce ne programează calea pe făgașul cunoscut.

Prin vremi, multe-am adunat și cu multă

lăcomie, Azi tezaur important, văduvit de bucurie.

*

Cândva, când celula vie, printr-o mișcare greșită Deveni pe loc semeață - hâdă formă-nchipuită, Sfredelind în mod spontan umbra ei întunecime, Sie-și-asumă de-ndaia, sfânt imbold de acțiune.

*

Și, prin timp, acest impuls eronat de preamărire.

Șir imens de mii de pagini, i-a mărit a lui gândire.

El făcu din om un zeu, iar întregul Univers Limitat înscris în „eu”, ca oricare fapt divers.

De-acum orișice mișcare, ca gând, vorbă sau ca faptă, Fără nicio excepție, către centru) său se-ndreaptă, O asemenea trăire este, de fapt, izolare, Care generează zbucium, teamă, frică, chiar teroare.

*

Iar rela (ia normală totdeauna-i compromisă.

Drept urmare, armonia este-n mod fataJ distrusă.

Când, orbifir urmăm îndemnul „sinelui” dizgrațios.

Totul este suferință, pe fundal întunecos.

*

Numai ca desprinși de „ego” aflăm drum spre libertate.

Când întâlnim armonia - imensa seninătate.

Grabnic se ajunge-acolo, fără drum condus de scop.

Ci văzând orice mișcare a acestui „eu” miop.

Drumul vieții nu-i un drum bătătorit de înaintași, pe înscrisuri în tipare, din care să-l culegem și prin imitare să-l punem în practică, urmărindu-ne propriul interes spiritual.

El nu este nicio cale închipuită, care să ne conducă și să ne îndrumeze spre un final, ca ideal promițător. De asemenea, nu este nici urmărirea vreunei credințe sau model, pe care să-l urmărim; ori un sprijin din lumea exterioară, în care să ne punem toată nădejdea mântuirii noastre.

Toate aceste respingeri își justifică oportunitatea prin aceea că în noi se află întregul univers și, ca atare, nu are niciun rost părăsirea ființei proprii.

Calea este foarte simplă, dar și foarte anevoioasă. Eul știutor lipsește cu desăvârșire, fiindcă tot ce știe el, este învechit și derutant, cu totul anacronic, la întâlnirea cu eterna prospețime a vieții.

Tiparele vechi ale gândirii ne țin prizonieri în închisorile trecutului, împiedicându-ne astfel să luăm contact cu viața care curge pe lângă noi, fără măcar să o putem sesiza.

Și iată cum, omul singur, parcurgând îndelungatul său proces de evoluție, a reușit să se degradeze, îndepărtându-se progresiv de la acea viață de paradis, când trăia în contact direct cu Divinitatea.

La începuturile sale de existență, într-un moment de luciditate, viul a conștientizat lumina. Și, datorită unei mișcări eronate a intelectului, s-a pus temelia celui mai aprig dușman al ființei

umane, ego-ul. Cu trecerea timpului, la primul impuls al propriei sale importanțe s-au adăugat și alte noi și false valori. Cu vremea, ego-ul să autoapreciat zeu și întregul univers l-a limitat, înscriindu-l în sine, ca fapt divers.

Din acea clipă urmărindu-și cu lăcomie, viclenie și violență propriul ideal, de malefică trufie, gândul, vorba și acțiunea le-a îndrep, tat numai spre centrul sau de interes pur personal. Așa a ajuns omul să se izoleze, urirtărindu-și cu lăcomie, viclenie și violență propriul ideal, – pur egoist –, în totalitatea manifestărilor sale. Odată cu construirea acestui centru de interese, el își asumă și inevitabilele riscuri și traume ca: temeri, amărăciuni, zbucium, în final i suferințe.

La acest nivel de existență relativă, morala este compromisă, armonia dispare și suferința degradează insul și-i macină și sănăia* tea fizică.

Acum, după milenii de rătăcirii, în care omul s-a manifestat prin ură, crime, măceluri și războaie sângeroase, ca cea mai cradă, sângeroasă și sălbatică creatură din câte exista pe Terra, ni se oferă un nou mod de a aborda viața.

Nu-l refuzați înainte de a încerca să-l puneți în practică! Faceri și veți descoperi singuri că transformându-vă pe dumneavoastră, veți transforma întreaga societatea umană.

Redresarea morală a omenirii, nu poate fi realizată, decât demolând, realitatea sumbră, care definește omul condiționat și, prâi el, actuala societate.

Numai ca desprinși de ego ni se deschide perspectiva libertăți și iluminării. Și, odată cu

acestea, seninătatea, prin care drumul vieții nu ne este pavat doar cu intenții bune, ci și cu fapte benefice, transformatoare.

Și, ca să fim în consens cu poetul. Susținem cu justificată te meinicie că, la fericita ipostază se ajunge ușor, numai conștientizând mișcarea haotică a acestui eu, miop și ignorant, fără să facem din aceasta un ideal sau scop de urmărit.

36. EVENIMENTUL

Un fapt dependent prin sine, căruia îi dăm amploare.

După cum ni-i interesul, strâns de-a noastră-acumulare, Natura din plin oferă șiruri de evenimente:

Eclipse de Lună, Soare, cataclisme abundente.

Ale Teri ei frământări, furtuni și alte stihii.

Sau războaie sângeroase – ale lumii nebunii.

Știința încă ne oferă o seamă de fapteaparte.

Ce se-nscriu prin inedit, de om bine remarcate;

*

La fel sunt înregistrări și în viața personală.

Faptele mai însemnate, de importanță vitală.

Unele, gravate-n psihic, devin, uneori, nocive.

Prin trecutul ce revine, făcându-le mai active.

*

Ca oricare repetare e un plus de dereglare.

Căci ruperea de prezent dă-n final șocuri amare.

Evenimentul mai proaspăt, vechiului i se impune Subminându-i existența prin recenta

acțiune.

Când, spontan, el e cuprins, înțeles și integrat.

Rămâne doar simplu fapt, cerebral înregistrat
Fără de emoții, stresuri, dereglări la nivel psihic.

Cu urmări vătămătoare și-n suportul nostru fizic.

*

Cheia marelui succes stă-n „Cunoașterea de sine”.

Atenția folosită la-nvățări, cuprinse bine.

Pacea, liniștea profundă fiind climat revelator.

Ce-i dă Sacralului din noi, rolul de conducător.

Evenimentul este un fapt dependent prin sine și fiecare individ îi dă importanță după propria lui condiționare. Să înșirăm câteva evenimente: eclipsă de Lună, de Soare, cataclisme, furtuni-distrugătoare, războaie sângeroase – nebulie a lui Homo sapiens. De a* asemenea, știința ne oferă diferite descoperiri, ca surprize de interes mondial

Tot la fel, socotim drept evenimente, o seamă de întâmplări din viața noastră personală, care ne-au afectat în mod deosebit. Dintre acestea, unele, în funcție de importanța pe care le-am dat-o, prin repetare s-au adâncit, devenind adevărate obsesii, care ne posedă, măcinându-ne sănătatea. De-acum, acestea revenind fără voia noastră, ne desprind de noutatea și prospețimea vieții, obligându-ne să reținem memorial întâmplări de mult consumate, acum, simple ficțiuni.

Cu trecerea vremii apar evenimente noi, care scot din circuit vechiul eveniment și tot așa, Fiecare eveniment își are propria durată, mai

lungă sau mai scurtă, în funcție de importanța celui nou, adus de scurgerea fără sfârșit a fluviului vieții.

Oricare eveniment, care ne marchează existența, dacă este cuprins cu simplitatea atenției, este în mod spontan înțeles și integrat și nimic altceva! Fiindcă gândirea nu a mers mai departe cu evaluările ei egoiste, nu se mai produc stări emoționale, stresuri, temeri, dereglări cu caracter nociv și în suportul fizic. Un asemenea eveniment rămâne doar ca simplu fapt, înregistrat memorial. Și atât numai!

Cheia marelui succes la întâmpinarea evenimentelor fără ca acestea să lase urme traumatizante, nu o putem avea decât în „Cunoașterea de sine”.

Iar instrumentul folosit în această practică, este atenția simplă, globală și directă. Ea este, de fapt, calitate a Sacrului, care tot ce întâlnește dizolvă, destramă, spulberă, fără să lase urme.

far în liniștea care se instalează, ca semn al aplicării corecți Sacrul devine minunatul conducător al întregii noastre ființe, care operează mutații benefice prin replici intuitive, înțelepte, transformatoare.

37. EVOLUȚIA

Evoluția se-nscrie ca o lege imanentă.

Ea-i o veșnică mișcare, mai rapidă sau mai lentă.

Ce e mic, mereu se-naltă tot mai sus, mereu mai sus. Vizând teluri mai subtile pe întregul său parcurs.

În glod, bobul de nisip, firul ierbii vegetale și

de-asemenea în om - în structurile-animale.

Operează aceeași lege, lentă-n mers sau chiar spontană.

Să-ncercăm în tema noastră alternativă umană.

Psihic, să-l urmărim drumul omului prin timp creat.

Să-i vedem mentalitatea, cum anume s-a format Prin mintal - memorizare - el ajuns gânditor.

Calitate ce-l impuse a toate conducător.

Posedat de-acumulare, se-nvârtește-n jurul său.

Drept conștiință egoistă ce se caută mereu.

Atunci când află că „este”, pe suportul rațiunii Puse „sinelui” temei, cu-ngâmfarea acțiunii.

Și de-atunci mereu adună mii și mii de informații, Unele folositoare, multe simple aberații.

Ce-i măriră orizontul, dându-i astfel pe măsură și sindromul aroganței - al valorii, ca structură, Progresiv accentuată, deveni hâdă trufie.

Un adevărat blestem - pururea dizarmonie.

*

Evoluție există în structura corporală.

Homoidul de-akă dată crea ființa actuală.

Tot la fel și intelectul își înscrie-al său progres Prin acumulări ca știință conservată-n mod expres Spre a lui bună folosință, la nivel material.

Legând știut de știut spre anume ideal.

*

Și-n final, există încă, evoluția morală.

Ea cuprinde în esență, latura spirituală.

Ca valoare intrinsecă de ființă deosebită Prin Iubire, frumusețe, Sacralitate-mplinită.

*

Omul* după câțva drum, observă cu consternare.

Tot felul de aberații - comportări deficitare în adânc dorea cinstit, „binele” de-ndeplinit.

Dar făcea tot ce e rău - întru totul diferit - Rațiunea-i spunea tina”, sentimentul dorea „alta”, și-așa veacuri după veacuri, îi determinară soarta.

*

Cinstit aspirând să scape de cruda-i năpăstuire.

Prin timp a găsit soluții după-ngusta lui gândire.

Și urmându-le habotnic prin privațiuni și lupte.

Scris-au în el amăgiri, ca și degradări cumplite.

Prin intelect crea zei, sub diverse denumiri.

Le zidi altare, temple și prin rit ceremonii.

Le-nchină diverse jertfe, uneori chiar ființe vii. În timp, forma s-a schimbat, fondul a rămas la fel.

Omul singur creator, după propriul său mode!

*

Priviți ce e azi în Îiirnei Cum credințe felurite și separă, și-nvrăjdesc oamenii prin seci dispute.

Astăzi, omul nu-i mai bun, mai cinstit sau mai

curat Decât omul ancestral – străbunul îndepărtat.

*

Știința omului, cultura – fie cât de erudită.

Nu e nicicând în măsură de-mpplinire potrivită.

Insului să-i dea soluții spre a lui evoluare.

Dimpotrivă, ea-i obstacol către Sacra Integrare.

Tot, la fel, nicio credință, niciun sistem de morală, Disciplină sau metodă n-aduc schimbarea reală.

Neputința lor rezistă chiar în a lor mărginire.

Toate fiind prin timp create de-a „ego”-ului gândire.

Or, gândirea, prin ea – însăși, nu poate crea premise cu puteri transformatoare, dincolo de „eul extinse.

Efortul, ca și dorința, dau schimbări de suprafață: Schimbăm o mască prin alta, cu aceeași rezonanță.

*

Evoluția se-scrie în „Vidul” inacțiunii.

Când imaginea, gândirea sau credința împlinirii încetează-n mod spontan, fără-nume așteptare.

Căci finalul mult râvnit nu-i decât imagineare.

Tot o stare egoistă, temătoare, conformistă.

Cu efecte deopotrivă – ființa grijulie, tristă.

*

Când atenți privim „ce este” – o reala fulgerare, Pace-ndată se așterne, cu-înscrisuri înnoitoare.

Astfel, Sacrului deschidem ferestre spre

Infinit.

Care-n fapt transformă bruta, nedorit, neînchipuit.

Întreaga creație se supune, în mod inevitabil, Legii evoluția, care operează transformări mai lente sau mai rapide. Acest fenomen este valabil de la bobul de nisip, la firul ierbii, la regnul animal și, de asemenea, la om.

Întrucât tema noastră vizează ființa umană, să ne oprim asupra ei și să încercăm a descifra atitudinea omului, creație a timpului să-i vedem actuala mentalitate, precum și istoricul formării ei. Prin acumularea cerebrală a întâmplărilor și experiențelor an, terioare, omul a devenit un gânditor. Iar, prin propria gândire, el se pretinde a fi și conducător al altora. Or, acumulările devin formule obsedante, care se învârtesc în jurul lui, drept conștiință egoistă, care se caută numai pe sine.

Când omul se identifică drept „sine gânditor”, își asumă îngâmfarea acțiunii, iar acest început defectuos îl determină dorința de a acumula cât mai multe și variate informații, unele valoroase, altele considerate ineptii, toate la un loc: aberante sau cu adevărat folositoare, i-au mărit orizontul psihologic și, odată cu el, și propria importanță catalogată vanitate, aroganță, orgoliu, și trufie*. Iar prin ele, și simptomele aducătoare de veșnice tulburări.

Evoluția, pe plan fizic, se înscrie ca fenomen normal. Homoidul! inițial, prin nenumăratele adaptări, realizate în timp, a atins structura organică a omului de astăzi.

De asemenea, și intelectul a progresat în același sens, prin acumulări de cunoștințe tehnice de certă utilitate, pe planul fizic al existenței noastre. Astăzi, viața ne pretinde să cultivăm o minte tehnică expansivă, cât mai eficient dotată, pentru a ne putea descurca în confruntarea de zi cu zi, cât mai bine.

Și, în sfârșit, există evoluția morală, care-i conferă omului calitatea de evoluție spirituală, în care se întâlnesc într-un singur buchet, prin aglutinare: Jubirea, frumusețea, bunătatea ca împliniri sacre.

Și iată câteva semnalări înregistrate pe parcursul acestei minunate evoluții: Omul singur, în clipe reale de luciditate, descoperă, nu fără surprindere, o seamă de comportări aberante. De pildă, el dorea să împlinească un anumit fapt, apreciat de el ca bun, constructiv, dar făcea exact contrariu. Rațiunea îi sfătuia într-un anume fel, însă impulsurile sentimentale aspirau la cu totul altceva.

Aceste neconcordanțe, exprimate veacuri în sir, i-au determinat destine dureroase. Durerea, suferința, socotite factor alarmant al nefericirii, au obligat gândirea să scormonească spre a găsi soluții în scopul salvării sale.

În acest fel, el și-a creat o mulțime de zei și zeități, cărora le-a zidit altare, pagode și temple și, prin ceremonii, le-a închinat și oferit jertfe, chiar și ființe umane.

Mai târziu, a renunțat la toate aceste aberații, punând altele în locul lor, la fel de imaginative și derutante.

Fondul a rămas însă același, omul imaginând cultul după propriul sau model.

Dar să vedem ce se întâmplă de fapt astăzi în lume?

Oare vedem noi cum diferite forme de credințe separă și învrăjbesc oamenii?

Ce sunt nenumăratele dispute, pricinuite de seci nuanțe dogmatice, izvorâte din interpretări subiective, cu totul superficiale?

Omul din zilele noastre nu este nici mai bun, nici mai cinstit decât omul ancestral, străbunul nostru îndepărtat!

Știința omului de astăzi, cultura vastă cu care adesea se laud* nu este în măsură să-i dea soluția de împlinire a evoluției de sprintuaie! Dimpotrivă, multitudinea cunoștințelor sale, care năvălesc haotic drept reacții ale memoriei formate prin timp, constituie un veritabil obstacol» pe cărarea foarte îndelungată a evoluției sale.

Nici diferitele credințe religioase și nici alte sisteme de morală sau practici recomandate de anumite discipline dogmatice, mn sunt de niciun folos spre Împlinirea acestei măreții.

Nu este cazul să vă mirați sau să contestați asemenea afirmați! Uitați-vă în interiorul ființei dumneavosă înainte de a reacționa într-un fel sau altul! Ce descoperiți?

Vedeți, oare, ca și mine, că atât credințele, cât și disciplinele și dogmele sunt, prin natura lor, măsluite și întreținute de gândirea planetară a ego-ului?

Toate, dar absolut toate acele zise-succese și performanțe, nu sun altceva, decât schimbări

amăgitoare de suprafață. Adevărate măști, sub care clocotește aceeași condiționare degradanta, stresantă.

Evoluția se înscrie în mod real și natural, fără vreun impuls al dorinței, când întregul ego își vede neputința și, perfect smerii, tace! Este o tăcere totală, în care nu așteptăm niciun avantaj!

Numai așa, în această fericită concretizare, putem privi atenj „ce este*”, adică, atât mișcarea vieții, cât și eventualele reacții ale gândirii proprii.**

Într-o asemenea întâlnire i se deschide Sacralului din noi o imensă fereastră, prin care Eternitatea pătrunde și transformă biuta? întreaga meschinărie a omului – creație hibridă a timpului.

38, FRICA

Prin structură, emotivă – ca substanță-ngrijorează, în mișcarea ei confuză, ce-ntâlnește – deformează; Tulbură orice-nțeleș, ființa-ntreagă degradată, Cu-ntâlnirea ei nocivă, viața toată-nvolburată.

*

Este frică prin impuls, ce ne vine din afară.
Cum ar fi orice rănire, sărăcie, moarte, boală.
Și e frică, mai complexă, cu rădăcina în noi.
Legată psihic de griji și de diverse nevoi.

*

Ne temem cu strășnicie că ne va lipsi plăcutul.

Clîșeu îndrăgit de noi, zămislit cu cunoscutul.

Ne temem în mod frecvent de-ale lumii-aprecieri.

Vrem asigurări pe „măine” prin absență de

dureri.

*

Frica-i veșnic infiltrată în tot soiul de dorințe.
E unită structura] prin a noastre năzuințe;
Ea e nelipsita umbră la entuziasm - avânt.
La proiecția spre mâine, prin mișcarea unui
gând.

*

De ea nu putem scăpa prin formule sau
gândire.

Care sunt produsul minții, ca trecut și
amintire.

Efortul de evitare îi va da mereu vigoare;
Ne vom tulbura mai mult și frica va lua
amploare.

*

Doar relația directă îi va spulbera izvorul.
Contactul nemijlocit îi va anula tot zborul.
Fără cuvinte, formule, îi vom observa
mișcarea.

Făr-a urmări ceva, contopiți cu observarea.

*

Observarea foarte-atentă poartă-n sine tot
misterul.

Prin ea, mintea-i liniștită și-ntâlnește
Adevărul.

Doar așa-n ființă renaște ordinea și armonia.
Și-nțelege prin trăire ce-i curajul, bucuria
Frica este o stare emotivă, care, prin natura
sa, tulbură și îngrijorează. Fiecare întâlnire-a
noastră, realizată sub stăpânirea acestei emoții,
deformează orice înțeles, punându-ne în
imposibilitatea de a întâlni ceea ce este cu

adevărat real.

Există o frică determinată de lumea exterioară, cum ar fi o rănire, o boală, sărăcia încărcată de griji, care afectează însăși existența fizică.

În final, există acea frică de moarte, care impresionează pe orice om. De fapt, nu moartea ca necunoscut, ne afectează atât de îngrijorător, ci simplul fapt că pierdem ceea ce posedăm.

De asemenea, ne temem cu strășnicie că pierdem ceea ce ne place. Sau de-ale lumii aprecieri, pentru a nu răni cumva imaginea frumoasă, pe care ne-am însușit-o, ca valoare a propriei personalități.

Încă ne mai temem de aprecierile lumii, dorind cu înfrigurare, asigurarea unui „măine” lipsit de dureri.

Frica este infiltrată în însăși substanța dorinței! Nu există Dorin* ța, care să nu aibă în umbra ei frica, teama, fie a neîmplinirii, fie a necontinuității, în cazul fericit al împlinirii.

De frică nu putem scăpa prin eforturi ale gândirii, ale sublimă* rii, ale credinței amăgitoare sau prin rostiri de formule. Fiindcă toate aceste instrumente, fiind creații ale minții condiționate, nu vor face altceva, decât să o amplifice și mai mult, dimensionând, în aceeași măsură, și consecințele ei nocive.

Numai relația directă, simplă, spontană și neinteresată, va contribui la eliminarea fricii, în ansamblul ei. Atenția este unicul instrument de care ne servim la întâlnirea cu fiorul turbulent al fricii. Ea este întocmai ca o flacăra, care

luminează și consumă tot ceea ce întâlnește. Iar în vidul psihologic, astfel creat, funcționăm ca om complet, într-un perfect echilibru psihologic. În acest climat de pace și armonie, se creează condiții optime, prin care Adevărul, aflat în profunzimea ființei noastre, ni se revelează oferindu-ne soluția inteligentă cerută de împrejurări.

39. FRUMUSEȚEA

Lumină ce strălucește, fulgerări fermecătoare.

Splendid calm ce se ivește ca o binecuvântare.

Când făptura se-ntregește - contopită-n Univers, Frumusețea întâlnită - ca mișcare de revers.

*

Înăuntru și-n afară, noi și ea - doar o mișcare.
Negrăită puritate - o perfectă-ngemănare.

Precum strălucirea-n Soare. Când e frumusețea-n noi, Vedem frumusețea-n floare, în nisip, sau chiar noroi.

Melodii încântătoare, clar de lună, primăvară, într-un asfințit de Soare sau în pasărea ce zboară.

Nu gândirea o creează, nici nu-i dă impuls să crească, Prin timp nu se-acumulează, „sinele” să-l adâncească.

*

Faptic, ea e simplitate, care-apare-n mod spontan.

Când „ego”-ul se oprește - încetează momentan.

De-acum omul fără margini - detașat de-al său trecut, întâlnește frumusețea nefondată pe știut.

Când în profunzimi tronează, firea-ntreagă-nveselește, Corpul, fața, radiază - prin frumos tot strălucește;

Iar în clipa când lipsește psihic - fizic ne-agităm.

Căci gândirea știutoare face să ne frământăm.

*

Deci, atenție! a gânduri, fa mintalul nebulos.

Căci, ce știe sau grăiește sunt mișcări făr' de folos;

Perfect conștientizate se preschimbă-n armonie.

Când urâtul s-anulează în Sublim și Bucurie.

Înțelesul semantic, privind simbolul de exprimare al acestei teme, nu-și găsește pe plan fizic, niciun corespondent, ca element de comparație. Această frumusețe se definește prin ea însăși, ca oglindire, determinată de contopirea spiritului individual în Mintea Universală. Din această îngemănare, spiritul practicantului cunoașterii de sine trăiește clipe de armonie divină și stări de beatitudine, care nu pot fi decât parțial comunicate. Cuvintele, oricât de cuprinzătoare ar fi ele, sunt și rămân totuși sărace și limitate, incapabile să exprime acea stare de „a fi” una cu întregul.

Noi nu putem întâlni frumusețea asfințitului de Soare sau frumusețea și parfumul ce sunt emanate de un eșantion al naturii într-o zi de

primăvară, dacă nu am avea frumusețea din noi. Iar, atunci când există o asemenea realitate, vom vedea frumusețea într-o floare, în firul de iarbă sau bobul de nisip, sau chiar într-un bulgăre de glod.

Aceasta frumusețe nu este un rezultat al gândirii. Deci, ea nu poate fi nici imitată și nici cultivată în vreo formă oarecare de către mintea cunoscătoare a omului obișnuit. Nici imaginația și nici efortul de voință nu-i pot da viață sau forme simbolice de exprimare.

Practic, ea apare în mod simplu când mintea cunoscătoare tace-smerită, pentru că și-a dat seama că nu poate să cuprindă și să înțeleagă imensitatea vieții, în infinita ei diversitate și manifestare.

În aceste binecuvântate momente de înaltă spiritualitate, fața se luminează, ochii scânteiază, ființa întreagă strălucește, bucurându-se de o bună dispoziție. Corpul fizic înregistrează condiția perfectiei funcționalități, cu impulsuri de însănătoșire a unor eventuale deficiențe organice.

Lipsa frumuseții este ușor de sesizat de fiecare om, dacă bineînțeles, este dispus să-și îndrepte privirea atentă spre forul sau interior. Gândirea defectuoasă a ego-ului nebulos va înregistra fenomene pe potrivă ei. Consum de energie, fără folos, frământări stresante cu efecte negative, atât pe plan moral, cât și fizic. Deci, atenție maximă la năvala de gânduri, care apar ca reacții la permanentele provocări ale vieții cotidiene!

Întâmpinarea corectă a acestor reacții

conduce la anularea lor. Odată cu dispariția a ceea ce a fost frământare, agitație și urâțenie, un nou climat se relevă prin el însuși, ca pace și echilibru sufletesc iar frumusețea, ca stare de perfectă armonie, strălucire și bucurie acauzală, împodobește ființa noastră, determinându-i o nouă mentalitate.

Acesta este Omul Real, divin - aflat în straturile profunde ale conștiinței fiecăruia dintre noi - care așteaptă să-l descoperim și să-i încredințăm autoritatea care i se cuvine. Numai în prezența lui au loc transformări binefăcătoare. Și tot Lui îi datorăm întâlnirea cu adevărata fericire.

40. GELOZIA

Inimă ce sângerează, inimă profund rănită.
Fie cu o motivare, fie doar închipuită;
Are pivotul în „sine” de veacuri însămânțat.
Pe mângâieri savuroase - strict de ele atașat.
Gelozie între soți - dată-i de plăceri carnale.
Cea ivită-ntre prieteni - pe dăruiri marginale.
E un foc ce arde-ntruna, flacăra mistuitoare.
Prin ea, viața-i zbucium - chin - cauză distrugătoare.

*

În nucleul geloziei se-ntâlnesc teama cu ura.
Violența și pumnalul» sunt, deseori, măsura;
Căci gelosul, prins în foc, de patimă posedat.
Singur creează climatul răului înfeudat.

*

Cuprinsă-n lumina ființei - precum apa într-un vas.

Fără să luptăm cu ea - observată pas cu pas.
Simplu - văzută global - ritmic, așa cum

apare.

Prin lipsă de comentarii, deodată ea dispare.

Când nu facem analize cu reacția - ca gând.

Pacea s-așterne firesc - de la sine, rând pe rând.

În tăcere, totul piere - și-n loc - numai armonie.

Iar în lips-acestui „sine”, nu mai e nici gelozie.

Un sentiment prin excelență chinuitor. Gelozia este aidoma unei răni deschise, care tot timpul sângerează. Ea poate fi determinată, fie de o infidelitate reală - a lui sau a ei - t fie de una doar imaginară.

În ambele cazuri, izvorul acestui sentiment negativ se află în structura superficială a conștiinței omului obișnuit, care funcționează la nivel de „ego. Simțul de posesiune, asociat cu plăcerea simțurilor, reprezintă materia primă cu ajutorul căreia se leze, zi de zi, pânza de păianjen a geloziei.

Auzim adesea că gelozia ar fi o dovadă certă a iubirii adevărate. Nimic nu este adevărat în această pripită și ieftină afirmație. Gelosul este atât de posesiv, încât socotește partenera ca pe un simplu obiect, pe care, ca proprietar, îi vrea în exclusivitate.

Întâlnim gelozia declarată în sânul familiei Soț - soție, fiecare socotindu-se stăpânul absolut al celuilalt.

De asemenea, mai întâlnim gelozia și între prieteni, nu pe considerentele intimității sexuale ci, pur și simplu, doar la nivel de relații amicale.

Apariția unei terțe persoane deranjează.

La declanșarea geloziei concură mai mulți factori. Iată câteva motivații: înșelarea bunei credințe, terfelirea vanității, tulburarea, ura și violența. Minte celui gelos atinge uneori niveluri de o intensitate maximă, când armele de foc sau pumnalul pun capăt, în mod criminal, unei vieți de om. Alteori, gelozia își găsește rezolvarea prin sinucidere – semn al disperării neputinciosului

Și cum se împacă, oare, această ucidere a făpturii dragi sau sinuciderea cu pretenția de ființă umană rațională? Nu este vorba de nicio coexistență. Dimpotrivă fiecare exclude pe cealaltă.

Dar, să vedem cum ar putea fi ajutat insul cuprins de patima geloziei! O singură condiție i se cere, și anume: să vrea să pună în practică, ceea ce ne străduim să-i explicăm cât mai pe înțeles.

Ca oricare boală, și gelozia nu trebuie lăsată să se învechească. Odată ajunsă la maturitate, este ceva mai greu, dar nu imposibil de vindecat.

Să presupunem că dumneavoastră înșivă vă aflați sub incitarea acestui sentiment și ați luat hotărârea fermă de a destrăma această urâciune care, pe lângă degradarea morală, vă macină și sănătatea fizică; iată, practic, ce aveți de făcut!

Dacă vă aflați încă la primele ei impulsuri, care vă avertizează doar ca simple bănuieli, încercați să conștientizați fenomenul. De fapt, sunteți chiar acest gând. Și gândul, cuprins cu toată atenția, va dispărea fără să lase urme.

Încercarea de a vă separa de el și a-l comenta, ar da naștere gânditorului, care este o

ficțiune. Creația acestui gânditor vă aparține. Așa s-a pus temei ego-ului!

În viitor, dacă acest gând vă mai apărea, îl întâmpinați cu aceeași simplitate, fără să proiectați vreun anumit scop. Prin întâlnirea corectă i-ați eliminat și energia cu care este însoțit orice gând. Va apărea tot mai rar. În Final, nu mai revine deloc, fiindcă i-a dispărut și rădăcina, ca înclinație, care-i favoriza atracția din lumea exterioară.

În cazul când gelozia este bine înfiptă în mintea proprie se va proceda tot la fel. Dar munca este mai anevoioasă, pentru că apariția ei la intervale dese, vă solicită lot mai mult. Flacăra atenției, corect dirijată, îi va diminua mereu energia, pe care lot dumneavoastră i-ați dat-o, prin analiză, repetări și eventual, luptând împotriva ei. Sfârșitul geloziei înseamnă eliminarea totală a energiei de care aminteam mai sus. În memorie nu rămâne altceva, decât simplul fapt că ați făcut experiența geloziei - fără să vă mai afecteze cu ceva.

Fiecare întâlnire a noastră cu reacțiile minții condiționate face ca aceste impulsuri mecanice să dispară și, în locul lor, se așterne, în mod firesc, de fiecare dată, pacea, liniștea.

Iar acolo unde există tăcere, este armonie și stare de Conștiință Pură. Or, într-o asemenea fericită ipostază, nemaifiind ego-ul - el fiind autorul întregii degradări morale - nu mai există nici gelozie.

41. GOLIREA. „EULUF

Pe cărarea ancestrală, limitată-n a ei margini.

„Ego” - insul temporal - e înscris prin mii de pagini; Acest vast conglomerat, apreciat drept esență.

Dă o fire incompletă și prisos de dependență.

*

Fiece trecut renaște ca o formă de-amăgire.

Când și degradarea crește cu a ei năpăstuire.

Tot ce-a fost este trecutul - un vas plin, zis și conștiință, Care-i conturează soarta cu temeri și neputință.

*

Plăcutul și neplăcutul sunt înscrise ca valoare.

Ele dau contur vieții și-s, prin ele, degradare;

Atractive consecvent, sunt ca un magnet imens.

Și tot ce-ntreprinde omul, e complet lipsit de sens.

*

Cât timp nu vom deșerta vasul umplut cu venin, Viețuirea va fi haos, patimi, suferințe, chin.

Căci, doar dispărând ce-i vechi, noul poate fi-nțeles, Fără-prejudecății, opinii - exclus orișice eres.

*

Înțeleapta deșertare nu-i produsă prin efort.

Fiindcă-n oricare sfortare este lot un trecut mort.

Nici metode, nici credințe sau formule ideale
Nu-s capabile să-nscrie acel sacru-al cupei goale.

*

Ele dau doar amăgire și-ntăresc acel trecui.

Prins de nota importante, ca orice bătrân

știu!. Cupa-ntreagă e golită, dintr-odată-n mod total.

Când cuprinsă-i neputința omului cel ideal.

*

Și, dispărând ce-a fost vechi - devenim Imensitate.

Și-n mișcarea, fără timp, activăm prin puritate.

Ăsta-i rostul, clar, precis, al venirii pe pământ.

Ca-n noi să aflăm Eternul, ce din om face un sfânt.

În fiecare ființa umană, fără niciun fel de excepție, există o stare de Conștiință Pură - existentă prin ea însăși - în ipostază de „Neclintire”. Aceasta este divinitatea din om - absolută perfecțiune

— Care nu are nevoie de evoluție. Grație acestei Scânteii Sacre, am fost și vom fi de-a pururea în uniune deplină cu Sursa Vieții, din care toate au purces și spre care toate se îndreaptă. Acesta este omul real și nemuritor.

Împrejurul acestei Realități Divine se află diferite învelișuri, numite corpuri - causal, mental, astral, odic (eteric) și fizic. Toate aceste corpuri formate din materie, mai mult sau mai puțin brută, constituie ego-ul. Prin ele omul se definește ca structură tempo* spațială, care funcționează egocentric, totdeauna urmărindu-și numai interesul său personal.

Acest ego se mișcă și acționează în funcție de conținutul **acu'** mulărilor sale, care-i și limitează propria existență. În interiorul acestui domeniu, se

angajează adevărate lupte între dorințe diferite, fiecare aspirând la întâietate. Când una din dorințe își atinge scopul, o alta încearcă să-i ia locul. Și așa mereu, mereu, fiecare în funcție de plăcerea care-i dă vigoare. Învinge și apoi, la rândul ei este învinsă de alta.

În acest veritabil Câmp al lui Marte, se ivesc adesea pasiuni, stări amăgitoare, orgolii și confruntări încărcate de ambiții și ura. Ipocrizia și fariseismul sunt cele mai subtile atitudini ale ego-ului. Nemulțumit de ceea ce vede în interiorul său, el încearcă să-și ascundă urâtenia și sălbăticia, ajustându-și, după împrejurări, diferite măști înșelătoare, pentru uz extern.

Dar, încercând să înșele pe alții, se degradează și mai mult pe sine Omul, care își duce existența înrobit de influențele psihologice impure din acest spațiu, cunoaște aici pe pământ supliciile iadului Tot ce vedem că se întâmplă în lume, precum: contradict conflicte, crime, masacre și războaie, sunt inițiate, întreținute și duse la împlinire numai de oamenii, care funcționează ca ego-uri.

Și atâta timp cât acest cazan diabolic nu va fi golit de conținutul său nociv, omul nu va avea posibilitatea să-și descopere Sursa Sacrului, aflată în profunzimea sa.

Rostul venirii sale pe pământ acesta este, de a se elibera de toate tarele trecutului său nebulos. Și a oferi, în acest fel, posibilitate Eternității, să-și desăvârșească minunata misiune.

Iar, pentru a goli vasul eului de întregul său conținut, vom folosi atenția ca fiind unicul

instrument în măsură să spulbere, chiar din prima clipă, acest conținut

Vidul psihologic, care survine, reprezintă o adevărată fereastră, prin care Sacrul, din profunzime, ia conducerea întregii ființe, prin aplicarea Legii Iubirii Creatoare.

42. D3ENTIFICAREA

A fi cu ceva unit, prins în ceva mult dorit.

Fără nicio diferență, în vreo formă-nchipuit.

Așa cum, de pildă-i firul prins în pânză prin țesut, E-ncadrarea particulei, dispărând ca amănunt

*

O astfel de asamblare cu faptul cel îndrăgit, în esență-i posedare – prin ea omul amăgit Deseori devenim „una” cu imaginea de sine.

Și tot ce realizăm prețuim frumos și bine.

*

Grup, familie sau clan, sau o națiune, țară.

De asemenea-s cuprinse în unirea cea bizară.

Spre ele-ndreptăm nădejdea, socotindu-le valoare.

Și, prin prețuiri fictive, creăm propria-nșelare.

*

Averi, știință sau cultură, meserie oarecare, ideal religios, orice gen de afirmare.

Sunt la fel, căutări seci, prinse-n acest angrenaj.

Cu conflicte, contradicții, psihic – fizic dereglaj.

*

Calea identificării ne conduce-n divizare;

De o parte este „eul”, de-alta sursa de-adaptare.

Scopul fiind drept ligament, acțiunea-i motivată când gândirea, fără preget, țese pânza încurcată;

*

Vrem „acum” asigurare în nesigurul de „mâine”.

Totu-i fals, totu-i haotic – prin nefasta opțiune.

În absurda contopire, singuri noi evaluăm.

Creând fals esențialul cu faptul ce ne cuplăm.

*

Când lipsește idealul, când nu e nicio speranță.

Armonia-n noi firească – și-n ea aflăm siguranță.

Corp și psihic – uniune – neîntinată puritate va determina ființarea de om ca divinitate.

Atâta timp cât omul va funcționa ca ego, închis în interiorul coliviei, pe care el-însuși și-a construit-o, el nu se va putea înțelege nici pe el și nici adevăratul sens al vieții. Prizonier al propriilor acumulări memoriale, el se comportă ca un simplu fragment limitat, mereu în conflict cu el și restul lumii. Niciodată mulțumit.

Nemulțumit de prestigiul propriei persoane, recurge la formule, identificări cu ceea ce apreciază că i-ar mări importanța. În primul rând, amintim identificarea cu imaginea frumoasă a sinelui știutor. Ea se sprijină pe cunoștințele, experiențele, succesele și insuccesele înregistrate și păstrate cu grijă pe harta memoriei.

Identificarea cu imaginea cunoscătorului a toate, transformă ființa umană într-o structură caricaturală. Degradarea morală a unui astfel de om, nuanțată progresiv, începând cu părerea bună de sine, apoi mândrie, vanitate, orgoliu, ca, în final, să atingă cel mai dizgrațios aspect al trufiei.

Ne identificăm cu familia, dacă numele său spune ceva. Strămoși celebri, poziție socială, etc.

De asemenea, ne identificăm cu un grup social, un partid politic, o națiune sau țară, în funcție, bineînțeles, de însemnătatea deosebită a acestora.

Un alt suport al identificării este averea, bogăția sub diferitele ei aspecte ca moșii, fabrici, obiecte de artă etc.

Identificarea, frecvent întâlnită, este aceea a profesiunilor: medici, ingineri, cercetători, artiști, pictori, muzicieni.

Maestrii și conducătorii spirituali de renume mondial sunt adesea exemple, cu care discipolii se identifică. Ei se simt importanți, bazându-se doar pe faptul de a fi ucenicul unei asemenea celebrități.

La fel se întâmplă și în cazul religiilor. Aici, vânătorii de autoapreciere găsesc nenumărate motivații de a se identifica, bazându-se pe importanța unor credințe derutante și amăgitoare, în procesul identificării ne întâlnim cu următoarele fenomene: nemuțumirea ego-ului privind propria persoană, obiectul identificării, aprecia! ca valoare psihologică drept ideai și efortul voinței de a fi una cu scopul ales.

Ce mai observăm? Un lucru foarte important,

la care vă invit să rămâneți și să reflectați cât mai profund posibil?

Toate câte posedăm, fie cunoștințe, fie bunuri materiale, fie credințe, tind să pună stăpânire pe întreaga noastră flintă. Cu cât le vom acorda mai mare importanță, cu atât mai mult ne vor subjuga, în final, devenim cu adevărat sclavii acestora. Mintea ni se robotizează în așa măsură, încât răspunsurile ei sunt simple automatisme. Or, cu o asemenea minte, este imposibil să întâlnim și să înțelegem noutatea vieții.

În asemenea condiții, apreciem identificarea, ca o impietate față de viață, a cărei mișcare este noutatea absolută, de la o clipă la alta. Ea, viața, pentru a o putea înțelege, ne cere să-i ieșim în întâmpinare, în aceleași condiții de prospețime.

Și încă ceva, ca o atenționare venită din profuzime – și nu de mai mică însemnătate – orice formă de identificare constituie o adevărată idolatrie. Ego-ul, funcționând ca fragment, din neputință și ignoranță și-a creat singur idoli, cu care încearcă să se identifice pentru a supraviețui.

Imaginea avantajoasă pe care ne-o formăm despre noi, cu ajutorul diverselor identificări, va fi în mod constant o sursă de conflicte și suferințe. Semenii, cu care venim în contact în relațiile zilnice, nu sunt dispuși să ne aprecieze așa cum o facem noi înșine. Și asta supără, întotdeauna. Imaginea ne este, fie minimalizată, fie mânjită. Și, asta doare!

Oare vedeți, așa cum văd și eu, inutilitatea identificărilor? Este vorba de văzut, înțeles și acționat totodată! Dacă nu este vorba doar de o

înțelegere intelectuală, ci de una prin trăire, atunci întâlnirea cu ceea ce este deconspirat, în mod spontan, tace”, se dizolvă, laur liniștea se instalează în mod natural, fără să facem din ea un scop de urmărit

Nici ideal, nici speranță! Nimici Armonia în noi perfectă – corp și psihic în uniune perfectă! fată postura prin care omul complet ființează ca firească unitate!

43. IMITAREA

Îndrăgi rea repetării unui fapt anterior.

Un impuls anticipat de un gând amăgitor.

Se urmează un model – ca formulă ideală, Socotindu-se valoare de cuprindere reală.

*

Un biet suflet mărginit, risipit prin fragmentare.

Plin de temeri și conflicte, caută asigurare.

Un suport în viitor, prin rețeta imitării.

Drept toiag – imaginar – predestinat alterării.

*

Ea reclamă un efort susținut spre împlinire în al „sinelur contur – totdeauna amăgire.

Prin oricare imitare, noi pe noi ne urmărim.

Modelul fiind important – lui de-a pururi ne robim.

*

În totala dependență suntem, practic, mecanisme Programate de trecut, azi, făloase conformăsmes;

În oricare imitare inteligența lipsește.

Prin ea, veșnic posedați, totu-n van se irosește.

*

De ce oare căutăm un model de imitat?
întrebarea-i necesară ca-ndemn spre investigat!
Numai astfel vom afla Adevărul Sacrosanct.

Că-n perimetrul lui, „eu” e viețuire-n neant

Mai vedem că viața – moartea, încontinuu se-
ntregesc, Structural constant unite, în final se
contopesc;

Clipa momentan trăită, prin trăire-ajunge
scrum.

Fiind de-alta-nlocuită prin mișcarea lui
„acum.

*

Numai azvârlind trecutul – un intrus, un
perimat, Se-nțelege ce e nou] – proaspăt, viu,
nealterat Adevărul stă-n „ce este”, totdeauna-i
actual și-al său interes pretinde abordarea-n chip
total.

*

Practic, se realizează în absență de gândire.

Deci, lipsește imitarea, orice scop –
închipuire.

Prin „nimicul” psihologic – fâinja-om,
înțelepciune Integrată-n actual cu-a sa sfântă
acțiune.

*

În această conjunctură vor apare
transformări, Destrămând deșertăciunea cu-ale ei
însămânțări.

Doar în golul ce survine, ființa-ntreagă e
Iubire.

Un om nou, o viață nouă-autentică-mplinire.

Un om obișnuit, care funcționează potrivit conștiinței condiționate de timp, gândește, se mișcă și acționează însoțit în mod constant de temeri și nesiguranță. Confruntat mereu cu propriile traumatisme psihologice, caută tot timpul formule și modele de urmat, pentru a-și asigura cât de cât o viață mai liniștită.

Mai întâi el încearcă să afle soluții în interiorul spațiului său memorial. Experimentele trecutului sunt aduse în prezent ca amintiri și, din ele, prin repetări susținute se încearcă rezolvarea unor probleme din viața actuală.

De asemenea, se încearcă, în același scop, folosirea unor modele străine, înregistrate mai întâi memorial, de către individul interesat.

În repetarea unor modele de gândire, suntem și rămânem tot timpul ego-uri condiționate, care caută suporturi din lipsă de înțelegere a propriei funcționări. Nădejdea pe care ne-o punem în imitarea unui model, ne va înrobi cu fiecare repetare, degradându-ne prin mecanicitatea minții. În această conjunctură, inteligența lipsește cu desăvârșire.

Folosirea trecutului în prezentul viu, actual și mereu nou, nu ne este de niciun folos. Acest lucru perimat apare ca un intrus și ne împiedică să înțelegem ce este nou, viu și nealterat de timp.

Noutatea o întâlnim în spațiul unei clipe, care are loc acum și aici și ea ne solicită s-o întâmpinăm ca ființe umane complete. La această întâlnire, gândul, ca reacție a memoriei, tace și-n golul astfel creat, apare o nouă conștiință, prin natura ei lucidă și de proporții universale.

Simpla prezență a acestei stări de luciditate, ca Inteligență Creatoare, operează transformări benefice, prin destrămarea deșertăciunii cu înșămânțările ei ancestrale.

De fapt, golul psihic, realizat spontan, cu flacăra atenției, oferă garanția întregirii ființei, care se manifestă ca Iubire Absolută.

Numai într-o asemenea fericită conjunctură, prin destrămarea omului vechi – apare un om nou, cu o nouă mentalitate, care va pune temelie unei alte lumi, cu totul diferită de cea actuală.

44. Închisoarea

E punere la popreală, restricții de libertăți.

Cu privațiuni impuse în baza unei dreptăți.

Prin încălcare de lege, omu-ajunge infractor.

Ca exemplu și-ndreptare e făcut răspunzător.

*

Și prin acte-nscrise-n lege, luni de zile numărate E ținut într-o închisoare de proporții măsurate.

Diferit de-acest arest, insul este prizonier între ziduri mai rigide, ferecat în chip sever.

Prin cătușe ruginite, „Sinelui” înrobitor închisoarea-i e trecutul – un cerber îndrumător.

Care cenzurează totul: gânduri, vorbe, înfăptuiri.

Orice fapt fiind măsurat prin bătrânele trăiri.

Pe memorie centrat, sub formă de-nchipuire.

Noul e denaturat de-activa nepotrivire.

De fapt, suntem mecanisme – repetări și obiceiuri, învechite conformisme, ce dau vieții seci

temeiuri.

Tot ce privim și-ascultăm, doar prin ieri apreciem.

Cu fireștile erori, tot mai mult ne-ncătușăm.

Prinși în propria-nchisoare, nicio forță din afară Nu poate să despresoare ziduri care ne-nconjoară.

Cheia de deschis a porții, dinamita de spart ziduri.

Zaruri ce făuresc soarta, constă-n absența de gânduri.

Trecutul, pacea) destramă - ființ-acum eliberată.

Mai presus de orice teamă, pe Loc devine-nțeleaptă.

*

În această ipostază, prin a ei descătușare.

Va trăi în orice mediu, fie chiar și-ntr-o-nchisoare. Fiindcă-ntreaga-i viață e perfectă unitate.

Rezemată pe Iubire - Adevăr - Sacralitate.

Deosebit de închisorile din lumea realității fizice, unde sunt ținuți la popreală indivizi certați cu legile - cu scop de educare și ispășire a faptului incriminat - mai există și alt gen de închisoare. Numărul acestor închisori se cifrează la miliarde, în funcție de populația globului pământesc. Dar, ceea ce este și mai dureros, acești prizonieri nici măcar nu sesizează, cât de cât, postura lor de prizonierat.

Fiecare individ, care funcționează ca „sine*”,

robit timpului, prin tot ce gândește, afirmă și înfăptuiește zi de zi, ceas de ceas, nu face altceva decât să-și consolideze, în continuare, zidurile ce-l înconjoară.

Închisoarea reprezintă conținutul conștiinței înregistrat memorial, care, totodată, o și dimensionează în funcție de fondul informațional și al experiențelor trăite, cândva, în trecui

Înzestrat cu această memorie, care reacționează în chip automat, la orice provocare a vieții, el nu va putea înțelege corect, ceea ce este nou și schimbător de la o clipă la alta. Cu alte cuvinte, tiparele memoriei vor denatura, de fiecare dată, realitatea activă a prezentului. Or, o viață neînțeleasă în mod real, sau eronat interpretată, nu ne va putea oferi decât incertitudini, contradicții, stări conflictuale, în final, amărăciuni și suferință.

Ne încătușăm de fiecare dată, când încercăm să înțelegem cu tiparele învechite, uzate, ale trecutului perimat, clipele actuale - noutăți absolute - care se scurg într-o constantă mișcare.

Din această jalnică postură, nimeni din afară nu ne poate elibera. Orice tentativă nu ar face decât să adauge noi dimensiuni vechilor ziduri psihologice, care ne înconjoară.

Totul depinde numai și numai de noi și de nimeni altcineva. Și iatăcum!

În profunzime, fiecare om dispune de o stare de Neclintire, care se ivește de-ndată, nechemată, nedorită și neimaginată în niciun fel, când gândirea de la suprafața conștiinței tace smerită, pentru că și-a dat seama că este neputincioasă în

fața noutății Viului, aflat în continuă mișcare.

Odată cu tăcerea ei, în întreaga ființă se instalează armonia, iar Sacrul din noi - prin Neclintire, preia conducerea întregii ființe. Bucuria, fericirea fără margini ne îndeestulează în așa măsură, că nu mai este nimic de dorit în această fericită împlinire, putem trăi chiar și într-o închisoare, din planul fizic. Perfecta unitate a ființei, rezemată pe Iubire» Adevăr, Realitate, anulează pe **k**>e orice traumă psihologică și face inoperantă orice vicisitudine a vieții.

45. ÎNDOIALA

Nimic nu există sigur în toate ce ne-nconjoară.

Fie-n frământarea minții, fie-n lumea din afară; îndoiala pusă-n toate - gândirea-i înșelătoare.

Totul în lume se schimbă și, ce-a fost, n-are valoare!

*

Când susții că îți iubești: copil, soț sau un părinte.

Un prieten sau maestru, ori pe cele zise-sfinte, Folosește-ți îndoiala, căci dă-ndemn la cercetare și Eternul Adevăr se deschide ca o floare.

*

Singur - prin investigare - vezi că nu-i nicio Iubire.

Ci doar trepădușul „ego” antrenat de-nchipuire;

Prin ai tăi apropiați, vrei s-ajungi celebritate.

Văzând în ei un suport, cu-mplinâri

nemăsurate.

*

Maestrul cel adorat vrei să-i vadă toți la fel.

Tu, prin el, să te mândrești c-ar fi unicul model.

O asemenea-ndoială s-o-ndreptăm și spre avere.

Glorie, renume, faimă - căutări de mângâiere!

*

Toate au o existență și durată efemeră.

Laolaltă sunt incerte - asta viața ne oferă!

Sensul cert al îndoielii se găsește-n imitare.

Unde e stăpân „ego”-ul, cu-a lui viață-nșelătoare.

*

În cuprinsul fragmentării, prin a sa formă duală.

Este pururea-ntâlnită ficțiunea ideală;

De o parte este Heui, fapta îndoielii - alta.

Care dăltuiesc întruna firea omului și Soarta.

*

Când vedem - complet atenți - a „ego”-ului mișcare.

Tot ce-apare e-nțeleș și-n același timp dispare.

Dând prilejul integrării, când se stinge și-ndoiala;

Iar, în noua ipostază, certitudinea-i totală.

*

Într-o astfel de trăire, nu-i nici timp și nici gândire;

O dimensiune nouă - viața nouă prin Iubire.

Mutații de-nnobilare numai ei li datorăm.

Fiindcă unitari cu clipa, **cu ea-n „Tot”** ne integrăm.

Desfășurarea existenței noastre de pe această planetă este, în mod fatal, împletită pe urzeala tulburătoarelor incertitudini. Nimic nu este sigur din toate câte vedem că se derulează pe ecranul minții noastre. Adevărul de o clipă, dorința și imaginea încărcate emoțional de plăcere sau durere, dispar, se sting în clipa următoare. Totul trece, totul se scurge, ca un șipot impetuos, lăsând în urmă doar mărul amintirilor, lipsite cu totul de valoare.

Confrunțați cu această eternă mișcare a viului, ne punem întrebarea, dacă există, totuși vreo ipostază a certitudinii?

Putem noi, cumva, descifra dacă întâlnirea noastră cu noutatea clipei este reală, absolut adevărată?

Cu mintea noastră, condiționată de înregistrările memoriale, nu este posibilă o asemenea descoperire! Nu putem să cuprindem noul într-un tipar vechi! Vechiul deformează, denaturează lot ce întâlnește! Dar, să aducem câteva exemple.

Când ne moare cineva, la care țineam foarte mult, ca, de pildă, soț, copil, părinte, maestru, învățător, etc. Care ne este atitudinea? Regrete, amărăciune, suferință, chiar disperare!

De fapt, pe cine plângem? Ființa de care eram atașați? Sau ne plângem pe noi înșine?

Pentru a putea descoperi Adevărul, trebuie mai întâi să ne îndoim de tot ce gândim, simțim și

exprimăm, conduși de această minte. Deci, numai punând sub semnul îndoielii întreaga noastră atitudine, creăm condiția unei adevărate investigații.

În clipa îndoielii, mintea condiționată tace. Tăcerea marchează atât eliberarea de trecut, cât și instalarea armoniei în întreaga noastră ființă. În noua postrură, dispunem de o altă minte, acauzală, fără margini, având o conștiință lucidă, pură, în întregul ei.

De-acum, în noua stare de „a fi”, vom descoperi, nu fără sur prindere, că ne plângem mai mult pe noi, decât ființa care ne-i părăsit. Ea era mângâierea noastră, sprijinul nostru imediat sau de viitor și atâtea alte interese egoiste, care se spulberă cu moarte* ființei respective.

Tot cu îndoială să abordăm și atitudinea, pe care aceeași mint* o are în raport cu averea, gloria, puterea.

Și aici, ca și în primul caz, starea de investigație demonstrează fără dubiu, că mintea deficitară a ego-ului vede, apreciază și se comportă cu lotul inadecvat. Toate în această lume au o existență și durată efemere.

Prin urmare, la acest nivel de existență, nu aflăm niciun fel de securitate sau durabilitate.

Îndoiala este, deci, inițiată de ego, a cărui suprafață de desfășurare este limitată de propriul său conținut memorial.

Cuprinderea globală, spontană și lucidă a mișcării întregului ego, conduce la destrămarea sa, ca și a îndoielii. Iar, în locul gol, apare ipostaza certitudinii în care nu mai există nici timp și nici

gândire.

În noul climat, ființa complet integrată în Necuprins, funcționează ca Iubire Creatoare, cu puteri de înnobilare și transformare radicale.

46. Înflăcărarea

Când nu ești atent pe tine, vorba, sunetul, mișcarea.

Tot ce-auzi și tot ce vezi – plăcerea și neplăcerea Pot să-nscrie dereglări, socotite-nflăcărare Ce-n adâncuri dau fiori, iar în lume tulburare.

*

Câteodată-nscriu efecte, faptic, chiar dezastruoase, Antrenate-n contradicții și conflicte sângeroase.

Orice gen de-nflăcărare ține cât îi e suportul.

Iar când acesta se stinge, brusc dispare și efectul.

O-ntâlnim în mod curent în arene, stadioane.

Săli de teatru, la concerte sau la întâlniri spontane.

Unde liderul, vedeta, dau semnalul prețuirii De-aprecieri în exces prin impulsurile firii.

*

Uneori, ne-nflăcărează chiar o simplă convorbire.

Când neui și-nflăcărarea sunt în strânsă contopire;

Alteori suntem cuprinși de-un succes imaginar.

Rătăcind inconștienți, purtați de un gând hoinar.

*

Antrenați de o idee sau fiind stăpâniți de ură.
Prin înfierbântarea noastră, atitudinea ni-i dură.

Se-nscriu crime și războaie, de minte justificate la realizări de seamă, chiar sfinte considerate.

*

Totdeauna-nflăcărarea e fatal distrugătoare, în om strică armonia și-acțiunea creatoare.

Care curăță, transformă ce-i murdar, ce-i imperfect, Implantând în spațiul firii: ce-i frumos, ce-i bun și drept

Focu-nflăcărării prins în observarea tăcută.

Ca prin farmec el se stinge - fința-ntreagă nou-născută. Infiniții e-nțelesul, infinită și Iubirea.

Fiindcă-n sfera armoniei stă Eternul - Nemurirea.

Atenția este întocmai ca o rază de lumină, prin care Sacrul din profunzime încearcă să ne lumineze calea și să ne arate modul just al comportării noastre în fiecare clipă de existență.

Când această lumină ne lipsește, apar dereglări, pe care le numim clipe de înflăcărare, imagini, gânduri și cuvinte rostite, ca și unele gesturi sau acțiuni încărcate de plăcere sau durere, provoacă fioruri în profunzime și tulburări în exterior.

Câteodată efectele sunt dezastruoase din cauza contradicțiilor și conflictelor însoțite de aversiuni, ambiții și ură.

Înflăcărarea durează, ca timp, în funcție de sursa care o alimentează. În mod curent, o întâlnim în manifestările sportive sau culturale,

stadioane, săli de teatru și concerte. Mitingurile cu caracter politic înregistrează adesea - în funcție de puterea de fascinație a liderilor - valuri de excese pasionale.

Uneori ne înflăcărează chiar o simplă convorbire, unde egourile oarbe și înguste își susțin cu îndârjire teorii sau interese lipsite de înțelepciune.

Și mai aberantă apare înflăcărarea creată de un simplu gând hoinar, însoțit de o imaginație bolnăvicioasă, care pendulează, în mod inconștient, între un trecut perimat și un viitor nesigur. Trezirea la realitate va aduce efecte pe măsură, ca suspine, amărăciune, durere!

Când înflăcărarea cuprinde mase importante de oameni, atrași de concepte de existență atrăgătoare, se produc multe crime și chiar războaie sângeroase.

Am văzut cu toții ce parametri ai nebuniei au putut să atingă cele două ideologii extremiste.

Toți am avut de învățat câte ceva, ca pelerini trecători pe Terra, în acest sfârșit de veac și mileniu. Unii, atrași în sfera lor de influență, ca beneficiari, alții ca victime, atrase ca de un magnet de propriile lor destine. Paguba sau câștigul îl vom întâlni, în mod sigur, la trecerea „dincolo”.

Întrucât înflăcărarea este, fără excepție, dăunătoare, o vom trata ca atare, cu observarea tăcută. Simplitatea acestei întâlniri o destramă în mod surprinzător.

Iar, în vidul psihic astfel creat, se realizează deplinătatea ființei, ca nou-născută, capabilă să

înțeleagă Infinitul, fiindcă ea însăși devine infinită, prin calitatea Iubirii.

La acest nivel de perfectă armonie, noi înșine descoperim, prin trăirea directă, că suntem Ființe Nemuritoare.

47. ÎNTÂLNIREA

Într-un trist amurg de toamnă, ploios, rece, gloduros.

Un fericit trăitor s-a-ntâlnit c-un știutor;

Primul vrea - tăcut și pașnic - acea clipă s-o cuprindă, Ca-n oglindă s-o privească și să-i înțeleagă rostul.

Iar, prin el, al vieții sens, din fireasca abordare.

*

Dar, de-ndată, știutorul, opri orice demonstrare.

Spunând că el știe totul, prin trecut, tot viitorul.

Fiindc-a studiat intens - ani în șir - număr imens.

Tot ce spuneți e trecutul - acum mort - el nu mai este.

Și nicicând nu e rea!

— Îi răspunse trăi torni!

*

Replica veni de-ndată - pe ton cât mai arogant:

Cunosc acest amănunt, ce clar tu l-ai indicat.

La fel ca o axiomă, îngropată într-o formă.

Și - deodată schimbă tonul, vorbind despre umilință la ceva neprețuit - lipsa ei - o neputință,

de „ego” înlănțuit

*

Și-n fina! cei doi, zâmbind, amical s-au despărțit.

Nu știu ce-a mai reflectat mai apoi acel ce știe.

Dac-această întâlnire i-a zdruncinat tot trecutul.

Sau, prin zglobia gândire, i-a-ntărit mai mult știutul!

*

Dar, un lucru este cert, clar, precis și-adevărat.

Cu trecutul memorat, orice om e limitat.

Și - nu-i chip a prinde „noul”, ce e dincolo de „eu”.

Ce e pace, Adevăr sau Iubire, Dumnezeu!

Întâlnirea, despre care relatez în această temă, este un fapt real, care a avut loc și s-a desfășurat în condițiile și climatul de care amintesc cu exactitate.

După ce am scris această poezie, i-am dat-o persoanei respective să o studieze. Și, cu această ultimă intervenție, am apreciat la vremea aceea, că s-a făcut tot ce era necesar de făcut

Pentru cititorii acestei teme, mă simt dator cu unele detalii, în măsură să le lămurească practica „Cunoașterii de sine”.

Interlocutoarea de care amintesc, era o ferventă adepta a învățăturii lui Krishnamurti. Îl cunoscuse personal cu 40 de ani în urmă și a asistat la mai multe conferințe ale acestuia, deplasându-se în străinătate în acest scop.

Studiase în amănunțime cea mai mare parte din cărțile scrise fie de el, fie de alții, ca lucrări de apreciere și comentarii asupra învățaturii respective. Putea să vorbească ore în șir, disecând în mod intelectual sensuri ale unor expresii din limba engleză - care cu greu își găseau corespondent în limba noastră, mult mai săracă.

Memorase o seamă de formule și expresii, deseori folosite de autor, pe care le aducea mereu în discuție, făcând eforturi intelectuale să le ajusteze temelor pe care le abordam împreună.

Ne-am întâlnit de multe ori, câțiva ani în șir, fie numai noi doi, fie în grup cu alții interesați de această învățătură. Ea era considerată ca șef al grupului Krishnamurtist din Capitală.

În discuțiile dintre noi doi, a recunoscut că nu este o trăitoare, ci doar o teoreticiană a cunoașterii de sine. Intelectual înțelegea totul, însă numai până la clipa integrării în gol a știutorului. Realmente, nu se putea desprinde de ego-ul cunoscător. Nu-l putea sacrifica. Și, ca să-și păstreze autoritatea în fața admiratorilor, relua aceeași temă, sau alta, fără să o poată finaliza prin întâlnirea cu „Nimicul psihologic”;

De mulți ani a trecut în cealaltă dimensiune și văzându-mă ce scriu, nu-mi poate reproșa nimic. Acum are posibilitatea să vadă, dincolo de cuvinte, intenția adevărată a ceea ce scriu și cum scriu. Și-acum, drept concluzie, ce ar fi de lămurit? În „Cunoașterea de sine” nimic nu se memorează. Pe măsura în care citiți, încercați să puneți în practică, prin trăirea directă, a fenomenului respectiv. Autorul vă indică numai direcția în care

să priviți și să ascultați. Atât numai! Pe el îl eliminați din memoria dumneavoastră.

Munca o duceți singuri și meritul realizării vă aparține în întregime. În această lume, alt dușman mai mare nu aveți în afară de propriul ego. El dispare numai prin întâlnirea lui cu pasivitatea minții. Se ascultă și se privește deci cu toată atenția, fără să urmărim vreun scop sau să așteptăm vreun anume rezultat, fiecare mișcare a ego-ului.

Practicarea corectă se verifică pe loc, prin efectul care-l înregistrează, adică tăcerea și armonia întregii ființe.

48. Înțelegerea

Un produs al clarității ce dă lucrurilor sens.

Deschideri de orizonturi spre Adevăr sau eres.

Văduviți de-a ei prezență, viețuirea-i nebuloasă.

Relația > i o himeră și-acțiunea defectuoasă.

*

În raport cu profunzimea – este triplă prin aspecte: E-nțelegerea ușoară – la nivel – vorbe concrete;

Alta este cerebrală, născută-n asociere.

Și-n final, e cea totală – dincolo de frontiere.

Înțelegerea *totală* e prin sine-adevărată.

Căci cuprinsul ei spontan, sparge sfera limitată.

Și cad lanțurile minții, în prisosul libertății.

Când totul se luminează în sclipirea clarității.

*

Iar, atenția e cheia ce oferă înțelesul.

Prin ea toate-s limpezite și pătruns de-ndată
sensul Firii prinsă-n acțiune - ca-nceput de
transformare.

Ea dă-ntunecimii minții, deplina iluminare!

Cu văditul înțeles, suntem ființă integrală.

Contopiți de-acum cu viața, orice clipă-n noi
reală.

Suntem una cu Imensul - prinși în ritm de
Univers.

Prin ea, dizolvat fragmentul - nicio piedică în
mers.

Spre Adevăr, spre Iubire, Bunătate,
înțelepciune.

Ca un dar al libertății și-a-mplinirilor divine.
Se ajunge prin tăcere - atitudine smerită.

Când ce-a fost pe loc dispare, și viitor nu
există.

Înțelegerea apare ca rezultat al armoniei
interioare și clarității mintale, în lumina atenției
lucide. Cu ajutorul ei faptele sunt cuprinse și
înțelese în toată claritatea lor, fie ca adevăruri, fie
ca eresuri care nu pot fi contestate.

Deosebit de această înțelegere, care nu poate
R în niciun fel contestată sau interpretată, mai
amintim încă alte două aspecte ale ei. Înțelegerea
simplă, realizată numai la nivel de cuvinte. Alta
cerebrală sau asociativă, bazată pe acumulările
ego-ulul. Ea excelează prin relativitate, fiind în
strânsă relație cu sursa, care o inițiază, o întreține
și încearcă să-i demonstreze realitatea.

Pe noi ne interesează înțelegerea totală, care-

și demonstrează veridicitatea prin ea însăși. Numai la nivelul acestei înțelegeri se poate realiza consensul unanimității interpretării faptelor, întâmplărilor etc.

Această înțelegere apare în mod spontan, odată cu încetarea activității ego-ului. Iar atenția este cheia miraculoasă, care oferă deplinătatea succesului. Și iată cum: Omul obișnuit, cu mintea sa particulară - egoistă, funcționând prin reacții mecanice - este incapabil să întâmpine în mod corect viața, și să o înțeleagă corespunzător. Și, dacă totuși, o face, apar, în mod inevitabil, contradicții, conflicte, stări tensionale. Mintal, este ușor de sesizat. În tiparele vechi ale acestei gândiri, noutatea viului nu-și găsește climatul potrivit.

În clipa aceasta de conștientizare a incompatibilității dintre vechi și nou, în mod necondiționat tace. Adică, mintea, văzându-și totala neputință, se smerește prin actul tăcerii.

Ace! fericii moment de revelație, a fost indestructibil legat de o străfulgereare a atenției. Sau - mai precis exprimat - atenția a fost aceea care, prin climatul tenebros al minții condiționate, a deschis o cărare de lumină din și înspre Infinit.

Așadar, la Adevăr, Iubire, înțelepciune se ajunge numai prin tăcerea smerită a minții condiționate, când, ce-a fost înregistrat, dispare dintr-odată și înspre viitor, nu se mai lansează nicio proiecție.

Din trăirea acestui experiment - așa cum a fost descris - să reținem că fenomenul eliberării spiritului de sub dominație ego-ului, începe chiar

cu eliberarea. Eliberat în prima clipă - cu tăcerea smerită a gândirii - eliberat în final prin consumarea acelei clipe, spre a întâmpina în aceeași stare, clipa care urmează ș.a.m.d.

Îndoiti-vă, ca să puteți singuri descoperi falsitatea teoriilor, care fac din Eliberare un ideal de împlinit cândva, în viitor. Este pierdere de vreme și irosire zadarnică de energie.

De fapt, toate căile de așa-zisă împlinire spirituală recomandate de teorii sunt presărate de nenumărate amăgiri, care fortifică și mai mult cetatea eului înrobitor, îndepărtând pe practicant de clipa autentică a eliberării.

49, INVIDIA

Un impuls de-amărăciune - venin, care otrăvește.

Firea prinsă-n mreaja ei, fără rost se chinuiește;

Flux sanguin impetuos, ce-n inimă naște ură.
Căci invidiosul speră după propria-i măsură.

*

În cel lacom și hapsân, „ego”-u! află sălaș.

Mereu activ prin uzură, totdeauna cârcotaș;

Tot ce zărește la altul - avuție - avantaj.

Asta veșnic îl frământă - impulsuri de dereglaj.

*

Pâind Aectară-n coriprpui, dă efect de mâtărăgmă.

Și, prin repetări frecvente, mereu rății se adună;

Relația e distrusă, tof-u-n jar se ramfcește.

Prins în crunta ei robie, bietul om se-

mbofevăvește.

O

Ne-nțeleaptă-n nicio vreme, proastă-n orice-mprejurare.

De nu e văzută-ndată, prin timp va lua amploare.

Căci o clipă necuprinsă, nașfce-n om obișnuință.

Ce-i mecanizează firea spre hidoasa năzuință.

*

Practic, de suntem atenți la al său impub nefast.

Dintr-odată e distrus tot infectul ei balast;

Și, desprinși de tot ce-i vechi, vom fi liberi un moment și mai liberi deveni-vom cu văzutul insistent

Doar prin pasiunea noastră, ființa i real integrată.

Fiind cuprinsă-n Univers, e, prin ea, nelimitată.

Nu-i nimic de povestit în sublima Contopire.

Căci suntem desprinși de timp și de orice-nchipuire.

Invidia este o deficiență psihologica cu urmări nefaste și asupra sănătății corpului fizic în forma ei cea mai simplă, se manifestă cu părerea de rău că altcineva se bucură de un avantaj, pe care nu-l avem sau îl avem la un nivel inferior. Degradarea morală a invidiosului se amplifică prin amărăciune, venin și chiar ură.

Ea apare și se dezvoltă pe fondul lăcomiei. Setea bolnăvicioasă a lacomului nu este niciodată

satisfăcută. Cu cât are mai mult, cu atât dorește să aibă încă și mai mult.

Când suntem dominați de asemenea porniri primitive, relațiile cu oamenii, cu societatea, în general, sunt compromise. Iar traumele psihologice vor înregistra repercusiuni sigure, nocive și asupra anumitor organe, conducând în final, la diferite boli de ficat, inimă, splină etc.

Repetarea invidiei conduce la formarea de obișnuințe, care me* canizează mintea în așa măsură, încât face din om un simplu robot.

Soluția eliberării din capcanele acestei deficiente stă la îndemâna tuturor invidioșilor. Dar, pentru asta, ni se cere un angajament cinstit față de noi înșine, de a ne corecta. Și, în continuare, de a pune și în practică, cu toată vigoarea, ceea ce mă străduiesc să vă explic, cât mai pe înțeles.

În consecință, ori de câte ori viața ne scoate în cale prilejuri de a ne manifesta invidia, vom proceda astfel. Ne îndreptăm toată atenția atât asupra provocării, cât și asupra reacției gândirii, fără să urmărim vreun scop.

Este numai o simplă întâlnire, de la care nu așteptăm nimic și nici nu încercăm să analizăm, sau să apreciem; tot ceea ce este întâlnit în acest fel, va conduce în mod sigur, la destrămarea invidiei. Întâlnirea se înnoiește cu fiecare nouă provocare.

După un anumit timp de aplicare corectă a contactului cu invidia, constatăm că acest sentiment își pierde din acuitate. Energia sa se diminuează cu fiecare întâlnire. În final, va dispărea, odată cu rădăcinile care-l alimentau din

substanța energetică a ego-ului.

Întregul succes este asigurat de clipa întâlnirii tăcute. Străfulgerarea atenției este manifestarea Sacrului din noi, care singur operează transformări radicale, desprinzându-ne de energiile negative ale minții condiționate.

50. ISPITA

Ea-i oglinda ce reflectă cât de degradată-i firea De-al său trecut ancestral, ce-i fixează mărginirea;

Mai arată-n mod real, ce valoare are omul Ori de câte ori socoate de-a fi prin el etalonul.

*

Când, prin timp, vine ispita - ispititul fiind confuz.

Motivări afiă-n afară prin înțelesul obtuz:

Ceasul, ziua-mprejurarea și, adeseori, satana.

Sunt acuze fără noimă, de mintea cea năzdrăvană.

*

Din lipsă de informare, oarbă-i orice ispitire.

Tot pe-atât orb - ispititul - prins de-a ei înlănțuire.

Când e săvârșit un fapt - ca greșeală sau păcat.

Răul socotit sminteală și făptașul tulburat

*

Neștiut, ea zace-n noi, în confuz și vânzoleală și ne-arată cine este ființa noastră actuală.

În clipa când ne cuprinde, ne arat-a noastră fire.

Cum prin timp s-a-ngemănat cu haotica simțire.

*

În contact cu suprafața, fără nicio așteptare.

Dăm prilej și profunzimii să-și arate-a ei valoare și-n cunoașterea totală: suprafața - profunzime, fspitirea-i dizolvată și-n loc Sfânta-Înțelepciune.

Faptele văzute fapte cu-a minții luciditate.

Pier, dispar, se dezagregă - deodată-s spulberate;

Golul sacru creând cadrul ființei noastre-adevărate, De-afirmare și trăire, prin a ei divinitate.

Ispita este oglinda fidelă în care se reflectă mintea particulară a sinelui, creație a timpului și spațiului, care l-a format Prin structura sa egoistă, șinele atrage din lumea manifestărilor exterioare, energii similare firii sale pământești.

Așadar, nu putem fi ispitiți de ceea ce vedem, decât în măsura în care acestea își găsesc în noi corespondențe similare. De pildă, într-un mijloc de transport în comun, observăm jos, lângă un scaun, un portofel. Dacă îndemnul este acela de a ni-l însuși, înseamnă că avem în noi, în mod sigur, stofa infractorului

Alt exemplu, la o alimentară ni se dă un rest mai mare decât se cuvenea. Vedem greșeala casierei și ne însușim suma. Și aici ni se arată clar că ne lipsește cinstea. Șirul exemplelor poate o continuat și diversificat la nesfârșit, de fiecare în parte.

Când apare provocarea vieții, ispititul, din lipsă de înțelegere a fenomenului, caută în afara

sa, tot felul de justificări. El acuză ceasul nepotrivit și împrejurările care l-au adus la locul cu pricina. Mai mult decât atât, se aduc incriminări chiar unei ființe imaginare - satana. Această făptură vicleană este făcută răspunzătoare de căderea omului în greșeală sau păcat.

Problema ispitei, privită în ansamblul desfășurării ei, este mult mai complexă decât pare. Să încercăm totuși elucidarea acestei atracții egoiste.

Să revenim la cele două exemple: ispita determinată de portofel și aceea de suma în plus de la casieră.

În ambele cazuri putem avea o atitudine de suprafață - corectă și, totuși, în fond, să nu fim deloc corecți. Dăm portofelul vatmanului și restituim suma casierei din două motive: portofelul era vechi, fără valoare și suma era neînsemnată. Un alt motiv, rușinea

Je a nu fi descoperiți și arătați cu degetul, sau, eventual, frica de sancțiunea legii.

Să mai aducem un exemplu: luarea de mită. Astăzi, din păcate, un fenomen foarte des întâlnit în administrația statului, în reorganizare. Unui funcționar i se oferă o anumită sumă, în schimbul unui favor, înlesniri sau a unei ilegalități. Refuzul său inițial este categoric. Ulterior, însă, i se oferă o altă sumă, sensibil mai substanțială. De data aceasta el cade în ispită. Așadar, cinstea acestuia este în funcție de importanța sumei oferite.

Să mai luăm încă un exemplu, și anume cazul unui pustnic sau al unui om nevoit să trăiască izolat, în afara societății. În această situație,

absența tentațiilor lumii exterioare i-ar îndreptăți pe cei doi izolați să-și imagineze calități pe care, de fapt, nu le au. Cum ar putea aceștia să-și descopere fondul psihologic, care le structurează ego-ul?

Pustnicul, urmărindu-și propriul ideal, își umple timpul cu diferite practici religioase – rugăciuni, meditații, citire de cărți, treburi gospodărești etc.

La fel și cel însingurat pe alte considerente, dorite de el sau impuse de alții, are și el propriile preocupări.

Amândoi își pot investiga și descoperi tainele profunde ale egoului, numai într-un singur fel și anume: prin conștientizarea întregii activități mintale, care, prin repetări, i-a transformat în roboți gânefători. În urma acestei întâlniri, suprafața conștiinței tace. Îndată, din profunzime apar și alte aspecte ale ego-ului, necunoscute, care, prin conștientizare, își descarcă energiile cauzale, degradante. Lipsa tentațiilor exterioare poate prilejui stări amăgitoare.

Or, în cazul exemplelor anterioare, rezolvarea este mult mai simplă și mai ușoară. Întâlnirea cu toată atenția a reacțiilor gândirii, care apar automat în fața tentației, ce ne-a creat-o împrejurarea vieții, conduce la eliminarea acestora.

Întâlnirea reacțiilor gândirii echivalează cu dizolvarea lor. De reținut: fondul nostru psihologic negativ atrage un anumit gen de ispită. În fața ispitei, mintea reacționează și ne dă polibilitatea să ne cunoaștem și să eliminăm răul respectiv.

Iar contactul cu lumea, prin diferitele ei provocări, reprezintă o minunată școală, care ne dezvăluie cine suntem cu adevărat Dezavantajul celor ce îndrăgesc izolarea este evident

Prin aplicarea corectă a „Cunoașterii de sine”, mintea particulară dispare, dând posibilitatea Sacrului din noi să-și reverse binefacerile asupra întregii ființe, ca Iubire și frumusețe.

Lenea-i seacă nepăsare, apatie nefirească.

Ce-n timp prostul o-ndrăgește, dându-i clar prilej să crească. Prin ea vine moleșeala și corpul se lânțezește.

Nimic n-are importanță, toată firea ofilește.

*

Căci fărâma de vigoare, indiferența o stinge și leneșul, ca infirm, sensul vieții nu-l atinge.

Mișcarea-i anevoioasă, e cu totul mult prea lentă.

A lui ființă-n întregime fiind în acțiuni absentă.

*

Lenea estimează truda că ar fi o grea povară, și-nțelegerea-i privită, fără preț – o vorbă goală.

Leneșul pe drumul vieții se descurcă foarte greu, Permanent nemulțumit, el cârtește tot mereu.

*

Dacă-ncerci să-l detașezi din această apatie.

E absurd, chiar violent, de nimic nu vrea să știe.

Viața are ritmul ei, pe fond de nevoi acute.

Ce-s utile existenței, în anume timp plinite.

*

Evadând din fața vieții, află sens în compromis.

Și răul ce zace-n el, de la sine-i clar extins.

Deseori e cerșetor, fără de măsur-adună.

Iar în mintea-i pervertită, înclinarea să-i nebună.

*

Este mult mai greu din loc pe cel leneș să-l urnești.

Prin firea lui îndărătnic, nicidecum n-o nimerești Soluționarea lenei – dizolvarea ei totală își găsește cheia-n om, când nu-i nicio îndoială

*

Doar contactul, ca un fulger – dă finalul leneviei.

Când spontan se întâlnește scump izvor de energie.

Energia integrală, toată ființa o-nnoiește.

Indolența – moleșeala – deodată se topește.

*

E trăire prin „acum” – scump climat de bucurie.

Dinamism în acțiune, în perfectă armonie.

Suntem oare încă prinși de înlănțuirea lenei?!

Și-nțeles-am noi, prin noi, toată importanța temei?!

*

Nu cumva și-acest văzut anevoie-l cântărim?!

Prin noi să-ncercăm de-ndată, căci doar singuri reușim!

Simplitatea întâlnirii, fără nicio programare.

Lenei îi va fi mormântul, fără de nicio

sforțare.

Lenea este o atitudine obstrucționistă, față de ritmul și necesitățile impuse de cursul normal al mișcării universale. Fie dintr-o înclinație organică, fie dintr-o proastă educație, ignorantul o apreciază ca formulă normală de descurcare în viață. Prin timp, ea prinde rădăcini și mai adânci, în firea leneșului. Mintea se descurcă a-nevoios și corpul lăncezește, afectându-i sănătatea. Ea apreciat orice activitate ca o grea povară. Fiecare mișcare este cântărită, estimată și, pe cât posibil, evitată. Un efort cât mai mic, sau lipsit cu totul de însemnătate, este supraevaluat

Pretențiile leneșului, care ți-a făcut oarecare serviciu, sunt de-a dreptul astronomice.

Orice tentație, făcută cu scopul de a-l ajuta să-și corecteze aversiunea față de muncă, ca și schimbarea ritmului prea lent, anevoios, i-l irită, făcându-l chiar violent întreaga sa atitudine reprezintă o adevărată evadare din fața vieții. Deseori, întâlnim leneși ca cerșetori, care, uneori, lasă în urma lor bogății acumulate prin zgârcenie și privațiuni.

Soluționarea lenei nu poate veni decât din interiorul leneșului Problema este dacă el este dispus să-și vindece această apatie, nefirească și parțial sau total neproductivă.

Contactul atent cu trândăvia face ca aceasta să dispară, locul ei fiind ocupat spontan de un suflu de energie integrală Această energie realizează deplinătatea ființei, care topește întregul climai de indolență.

Fenomenul are loc pe parcursul unei clipe și

se reînnoiește de fiecare dată prin detașarea totală a practicantului de clipa trăită. Clipa nouă este întâmpinată cu aceeași prospețime, fără nicio amintire a clipelor anterioare și fără vreo proiecție lansată spre viitor, ca scop, ideal sau interes.

Priviți, oare, cu îndoială ceea ce vi se transmite?! Desconsiderați îndemnul? Sau vă vine greu să vă urniți din loc? Plasa de păianjen a apatiei este chiar așa de rezistentă?

Simplitatea întâlnirii corect aplicată, adică fără teoretizare sau efort, spulberă orice nuanță de lăncezeală, transformându-vă. Într-un om normal, activ, vioi și bine dispus, util societății din care faceți parte.

52. LIBER ARBITRU

Se susține cu-ndârjire despre om că ar avea Libertate de gândire și că-n orice-mprejurare, în oricare acțiune, poate alege tot ce vrei Calea rea sau calea bună ar fi fruct al rațiunii.

Prin deliberări concrete în dimensiunea firii!
Fapte cert realizate în deplină libertate!

*

Cine oare cântărește, cine face analize?

Cine-anume hotărăște, fapta socotită dreaptă? în momentele de criză, când făptura-i tulburată.

Poate ea să descifreze soluția cea-nțeleaptă?!

*

Cât timp „ego” dăinuiește, totul este programat.

Un trecut ce se ivește anacronic, nechemat.

Deci, întreaga comportare e impusă de trecut.

Drept firească-ncătușare, comandată de „știut”!

*

Orice-aduce cursul vieții e continuu noutate.

Care, spre nțeleș, reclamă o perfectă libertate!

Doar desprinși de perimat, de acele clipe moarte.

Putem clar investiga în completă puritate, în pacea desăvârșită – când nego”-ul nu mai este.

Omul – ființă infinită – scapă de ce-l mărginește.

Și-n libertatea totală – ca Minte Iluminată.

Are altă viziune – prin trăire-adevărată.

Viața este aidoma unui fluviu, care, prin scurgerea ei neîncetată ca prospețime și noutate de la o clipă la alta, reprezintă pentru noi oamenii, o constantă surpriză* în fața acestei realități, problema care ne preocupă este aceea de a descoperi dacă dispunem sau nu de liber arbitru la contactul nostru cu viața.

În mod curent, se susține că individul, în confruntarea sa cu evenimentele vieții, dispune de capacitatea de a alege între două sau mai multe soluții. Și, în funcție de opțiune, pe baza propriului discernământ, el își asumă întreaga responsabilitate a acțiunilor sale. Oare așa să fie?

Ce se întâmplă în cazul când mase întregi de oameni, la instigarea unui lider politic, săvârșesc acte de vandalism și cruzime dementiale?

Ce se întâmplă cu acei fanatici sectanți, care, la îndemnul predicatorului, se sinucid în viziunea unui ideal religios?

O minte, condiționată de interese meschine, omenеști, poate ea lă aibă acea libertate absolută de a discerne între ceea ce este bine sau rău?

Atât în clipele de tulburare ocazională, ca și în condiția egocentrismului unui om, nu este și nici nu poate fi vorba de libertate în alegere.

Atâta timp cât mintea este dominată de ego, toate actele de decizie și înfăptuire ale omului, sunt programate de înregistrările sale memoriale, care năvălesc în prezent, impunându-se autoritar.

Așadar, trecutul perimat întunecă mintea omului și-l împiedică astfel de a lua contact cu noutatea vieții - determinându-l să ia hotărâri cu totul inadecvate.

Dacă, într-adevăr, conștientizăm că acest balast al trecutului este cauza tuturor erorilor și suferințelor noastre, mai mergem cu el sau îl lăsăm deoparte?

Numai desprinși de acest trecut - mort și fără nicio valoare în prezent - întâlnim libertatea interioară, care ne permite să investigăm și să descoperim soluția cea mai potrivită. În această ipostază, dispune, cu adevărat, de „liber arbitru”. Acum, în această structură de ființă completă, avem o Minte Iluminată, funcționând la nivel universal. Iubirea, înțelegerea și bunătatea, care caracterizează frumusețea vieții, le întâlnim numai ca ființe integrate în această nouă dimensiune.

Acesta este rezultatul „Cunoașterii de sine”, care, pe clipe de realizare, ne oferă minunata pace, ca punct de sprijin și deschidere spre Eternitate.

Crainc ce vestește-ntruna un trecut

înregistrat. Vestitor de clipe moarte - rod cândva acumulat, Depozit - celula vie - denumită cerebrală.

Ce s-a rafinat prin timp, ca structură ideală.

*

Memoria-i mecanism - strict utiă-i în viață, în știință sau cultură - tehnica prin ea se-nvață. Însă piedică s-arată pentru clipa care vine.

Căci clipa e noutate - ea, vechiului aparține.

*

Prin ce ieri s-a consumat, nu-nțelegem ce-i „acum”. Tot trecutu-i perimat, azi se-nscrie doar ca scrum. Ce e nou, e prospețime, care-n clipă se arată.

Și pentru nțeles pretinde minte strict eliberată.

*

Altfel, totul e confuz, chiar nimic nu-i înțeles.

Și-n întunecimea vieții, nasc formule prin ales, Dacă-n noi, s-așterne pacea, fără niciun fel de silă, Clar vedem și-n mod firesc, când memoria-i utilă.

*

Și când e deșeu nociv, ce se cere dizolvat.

Ca imperativ de viață - absolut nediscutat Memoria nu dispare prin concepte de urmat.

Sau prin discipline dure, prinse-n scop imaginat

*

Căci toate-n al lor cuprins sunt memorie activă, Demonstrând în mod real, cât e firea de naivă. Ea - ncetează să mai fie, când spontan este văzută, Fără nicio năzuință, sau idee concepută.

*

Doar în pacea instalată, de universal folos.

Cunoaștem ce-i bucuria, prin „acum” armonios.

Deci, „Cunoașterea de sine” este poarta-înțelepciunii.

Când memoria dispare cu climatu-nșelăciunii.

Memoria este facultate a creierului, care reține, recunoaște și reproduce ulterior date furnizate de practica sau experiențele din trecut. În contactul nostru cu viața, ea apare ca un crainic, care ne vestește prin reacții, drept gânduri, trăiri consumate cândva și conservate în depozitul de acumulări memoriale. Uneori, acest vestitor ne servește cu promptitudine, alteori, cu oarecare întârziere, în funcție de importanța pe care am acordat-o înregistrării, intensității, repetării, ca și timpului scurs de la imprimare.

De fapt, sediul memoriei se află în creierul subtil al dublurii astrale. Am descoperit acest adevăr odată cu prima mea dedublare, el confirmându-se și ulterior, cu nenumăratele desprinderi de suportul fizic.

În lumina acestui adevăr, care este rostul creierului fizic? O este doar un intermediar între omul real, format din corp astral, mintal, causal și spirit - scânteie divină - și exprimarea sa pe plan fizic, prin carcasa carnală. Iar legătura corpului fizic cu celelalte patru corpuri se realizează prin dublul eteric sau corpul odic.

Cum se formează depozitul memorial?

Prin cele cinci simțuri noi luăm contact cu lumea exterioară, de unde culegem informații,

diferite fenomene și întâmplări, trăiri, experiențe, pe care le transmitem prin senzații, percepții, prin sistemul neural, la creierul astral. În acest creier astral, potrivit fondului său memorial, se fac asocieri, analize, raționamente și se trag concluzii, care ne determină modul nostru comportamental.

Felul nostru de a gândi, exprima și acționa, este deci determinat de creier, la nivel astral. În acest plan se află sediul senzațiilor, dorințelor și idealurilor fixate în mod subiectivist, părtinitor.

Și iată, în mod succint, cum funcționăm. Viața, în scurgerea ei permanentă și constantă noutate de la o clipă la alta, se înscrie ca neconținută provocare. Prin simțuri, noi luăm contact cu aceste impulsuri sau stimuluri ale viului în mișcare și le transmitem prin creierul fizic și dublul eteric la creierul astral. De aici, se declanșează reacția spre planul fizic, prin reîntoarcere, urmând același itinerar. În acest fel, ființa umană se comportă sau un simplu robot, care execută ceea ce! s-a transmis din centru egoist al planului astral. Iar reacțiile sunt returnate în planul fizic prin aceleași celule deja folosite. Orice repetare tinde să robotizeze și mai mult modul de funcționare al minții omului. Așa se înregistrează rutina, care frânează și întârzie evoluția spirituală.

Memoria îmbracă două aspecte distincte, atât în ceea ce privește utilitatea ei, în contextul desfășurării ample și imediate a existenței, cât și a importanței și valorii intrinsece, pe care o deține. Astfel, deosebim memoria obiectivă și memoria subiectivă.

Memoria obiectivă cuprinde fapte, eveniment, experiențe necesare omului pentru orientare în existența sa de fiecare zi, frică din copilărie, învățăm o limbă, în școală ni se dau noțiuni asupra culturii și civilizației. Pentru câștigarea existenței, suntem obligați să adunăm și să înregistrăm memorial cât mai multe cunoștințe din domeniul profesiei pe care ne-am ales-o etc Un inginer» medic sau oricare meseriaș, de pildă, ar fi incapabil să funcționeze în sfera preocupărilor respective, fără un depozit memorial adecvat De altminteri, fiecare mișcare a noastră pe planul fizic este indispensabil legată de înregistrările cerebrale, determinate de experiențele anterioare. Fără acest patrimoniu memorial, nu ne-am putea recunoaște familia, locul de muncă și nici nu am fi în măsură să distingem ceea ce ne pune în pericol însăși existența fizică. Această minunată calitate, absolut necesară, a făcut din noi ființa cea mai evoluată de pe Terra. Grație ei, ne bucurăm astăzi de descoperiri tehnico-științifice ale celor ce ne-au precedat Experiențele personale, precum și cele făcute de alții și înregistrate memorial, ne dau indicații cu totul prețioase, adesea indispensabile securității proprii.

Absența acestei memorii din practica utilului cotidian este apreciată ca incapacitate și nepregătire profesională - intelectuală. Iar, o bună memorie, este considerată ca ajutor prețios pentru a face față cât mai bine împrejurărilor și solicitărilor din domeniul limitat al cunoașterii.

În schimb, memoria subiectivă, nu numai că nu ne este de folos, ci, dimpotrivă, ea este de-a

dreptul vătămătoare. Acest gen de memorie ia naștere în mod egoist, prin importanța psihologică, pe care singuri ne-o atribuim. Din fapte și experiențe reale, sau chiar ireale, în mod psihologic ne adjudecăm o însemnătate considerată ca părerea bună de sine, mândrie, vanitate, orgoliu și trufie.

Întrebarea care se impune în mod firesc, este aceea de a cunoaște dacă există sau nu vreo modalitate de a nu înregistra memorie subiectivă? Poate omul de știință, savantul, filosoful, teologul, conducătorul politic, omul cu vaste posibilități materiale, să-și exercite, fiecare, îndatoririle care le revin pe plan social, fără a face din aceasta pricină de importanță psihologică? Oare putem fiecare, acolo unde ne aflăm, să ne îndeplinim sarcinile care ne revin, în ansamblul colectivității umane, fără să ne dăm importanță?

Desigur că se poate! „Cunoașterea de sine ne oferă minunata soluție. Depinde de noi și numai de noi de a o pune în practică.

Deci, ori de câte ori reacția memoriei ne indică vreo nuanță a părerii bune despre noi, o întâmpinăm cu flacăra atenției, fără să urmărim scop, interes, ideal! Simpla ei conștientizare o destramă instantaneu, odată cu energia respectivă. Iar, în golul psihic, astfel creat, apare o nouă minte, fără limite, care se manifestă ca Iubire Creatoare, în care nu pot avea loc manifestări de supralicitare personală.

Acum, să reconsiderăm memoria, privind relația ei cu noutatea vieții. Atât memoria, obiectivă sau tehnică, precum și cea subiectivă,

constituie structura ego-ului. Ambele formează mintea cunoscătoare a omului, a cărui educație este, prin excelență, bazată pe „eu” final meu”. Iar tot ce cunoaștem este vechi, perimat, deci incapabil să întâmpine și să înțeleagă noutatea vieții, diferită de la o clipă la alta.

Așadar, cu o asemenea minte, noi nu vom putea întâlni, nici prospețimea și nici frumusețea vieții, dacă îi vom ieși în întâmpinare cu înregistrările învechite ale memoriei noastre.

Numai o minte nouă și un creier de asemenea nou, nefolosil sunt în măsură să înțeleagă Realitatea așa cum este ea în clipa respectivă. Dar, pentru a dispune de o minte nouă, mintea veche trebuie să tacă, să dispară. Și ea singură face acest lucru, când, smerită, își înțelege incapacitatea în fața Necunoscutului.

Odată cu tăcerea ei, din profunzimea ființei noastre ni se revelează Izvorul Nemuririi, care se manifestă ca Inteligență atotcuprinzătoare. Iubirea, bucuria și frumusețea ne cuprind întreaga făptură, ridicându-ne în acest fel la un nou nivel de existență, bucurându-ne de o nouă minte care ne integrează în universalitate.

54. MINCIUNA

Spas mică vibrație a minții, cu miasme-nșelătoare, în esență, ea-i hidoasă - perfidă! a-nfățișare.

Nicicând nu-i deosebită de insul care-o rostește.

El și cu minciuna-s - una - structural se contopește.

Al său hâd făuritor află sens în interes.
Născută prin estimări, din lipsă de înțeles.
Minciuna-n desfășurare, nu-i mai mult decât
gândire.

Veșnic măsluită-n timp și sectară din pornire.

Singură s-apreciaza cum c-ar fi mereu isteată.
Susținând c-ar fi-nțeleaptă prin fapte, ca și
povață;

Că pe toate le tocmește ca să fie numai bine.
Să nu se iște conflicte – că doar așa se cuvine.

*

În aceste afirmări, motivarea-i fără rost.
Prin părerea cea de sine se evaluează prost
„Eul” cel perfid, nevolnic, practic, îl dă fasonare.
Și ca „sine” el, mereu, e minciună călătoare!

Minduna-i un poluant și al lumii din afară.
Ea distruge armonia și pe oameni li separă.
Căci în vatra suspiciunii, orice relație piere.
Totul este nebulos, temeri, conflicte, durere.

*

Dacă ascultăm atenți vorbele de om grăite.
Știm precis de-i adevăr, sau doar minciuni
măsluite.

Privitul ca-ntr-o oglindă dă totala claritate.
Nimic nu ostracizăm – prin el suntem
bunătate.

Repetând mereu minciuna, se vor naște
obiceiuri.

Scopul ritmic minte pe-aiții și, la fel, a
noastre „euri”;

Văzând clar întreg aspectul - prin a sa dublă mișcare - Omul, spontan se desprinde de-a lui cruntă-ncătușare.

În conflict permanent cu realitatea, cu ceea ce este clar și adevărat, minciuna este atât de adânc înrădăcinată în firea omului, încât ea a devenit obișnuință. Se minte atât de mult și atât de des, în politică mai ales, când i se aduc justificări ipocrite, apreciate ca abilitate util funcțională.

De asemenea, o întâlnim mai mult sau mai puțin camuflată, sub diversitatea măștilor, pe care oamenii și le schimbă, după cum bate vântul propriilor interese. Unii sunt atât de versați în a prezenta minciuna ca adevăr, încât au pierdut chiar simțul realității, identificându-se, integral cu ceea ce ei înșiși afirmă.

Minciuna este deci un proces de gândire, în care cei care minte urmărește un anumit scop sau interes, prin mistificarea adevărului.

Ea erodează temelia relațiilor interumane, punând sub semnul îndoielii simțul de încredere, atât de util cooperării sociale.

Nu de puține ori, am întâlnit cazuri când se aduceau justificări și chiar elogi minciunii. În cazurile respective, se arăta că, prin folosirea minciunii, au fost evitate anumite stări conflâctuale. Ori s-au adus anumite mângâieri și s-au dat speranțe unor bolnavi incurabili.

Nu există minciună îmbălsămată sau parfumată - cu adevărat folositoare pentru cineva. Acela, care o folosește, se autodegradează în mod indiscutabil. Iar, semenul, care a fost indus în

eroare, prin amânarea aflării adevărului, ar fi putut realiza ceva mult mai folositor pentru el, dacă era pe loc informat, în mod corect.

fată și o modalitate de a descoperi dacă acela care vorbește spune o minciună, conștient măsluită de el, cu scopul de a înșela. Perfect conștienți, într-o desăvârșită neclintire, doar privim și ascultăm pe cel care vorbește. Conștiința noastră, în acest caz, este întocmai ca o oglindă, în care interlocutorul își demască singur adevăratele intenții, chiar dacă vorbele rostite spun cu totul altceva.

În acest fel putem descoperi un alt gen de mincinoși, și anume: persoanele, care se laudă cu anumite trăiri spirituale. Realitatea este cu totul alta. Aceștia repetă doar niște formule auzite de la alții, - așa cum se repetă niște simple lozinci. Trăirea lor este superficială, imaginativă, redusă la dimensiunea propriului intelect. Conștiința-oglină, în care ele însele spun ceea ce simt în realitate - nu judecă și nici nu condamnă. Doar conștientizează și atât! Omul, cu înclinații spre minciună sau numai exagerare a adevărului, nu are altă cale de a-și vindeca această deficiență psihologică, decât prin întâlnirea directă cu sine, folosind atenția lucidă. Această flacără a atenției, corect aplicată, destramă minciuna cu întreaga ei energie, pe măsura reacției gândirii care o vehiculează.

Iar, în golul psihic care urmează, Adevărul integrat în Mintea Universală a practicantului, își impune prezența prin el însuși, influențând corespunzător întregul comportament al acestuia.

55. MODELUL

Sec produs imaginar, de mintal evaluat.

Ce făptura fragmentata 11 socoate însemnat,
în el vede absolutul, prin el cale-adevărată.

Ca o unică speranță în viața-i disperată.

*

E maestru, învățătorul - ca extrem de important.

Nimeni mai presus de el, mai ales, mai însemnat.

Din câte-ntâlnim aici, sau chiar dincolo de moarte.

Infailibilă făptura, în ce spune sau prin fapte.

Șubreda lui prețuire, viața i-o face deșartă.

Când gândirea-l făurește prin mișcarea-i exaltată.

E! atrage toată ființa prin suprema-i importanță.

Și de el te atașezi, cu teamă și cu speranță.

*

Îl imiți ca o maimuță și dorești a fi la fel.

Iar în disperarea cruntă, subjugat ești de model.

Doar o-nlănțuire oarbă, care practic te robește.

Căci în mintea fascinată, întunericul domnește.

*

Pe cărarea înțeleaptă nu-s modele de urmat.

Nu-s imagini, nici mistere, nimic nu-i de imitat.

Adevărul Absolut este mai presus de toate.

El apare ca un fulger, când în psihic toate-s moarte.

Omul incomplet, care funcționează doar ca fragment, neputând înțelege. Întregul vieții, este confuz, temător, mai tot timpul agitat în căutarea unui punct de sprijin.

Și iată că omul nostru, din câte a citit sau i-au spus alții, din propria lor experiență recurge la un model, în care își pune toate speranțele. Un guru, maestru, învățător devine unica lui scăpare. În ei vede, imaginativ, făptura cea mai de seamă și calea de urmat pentru atingerea propriului ideal.

Atașamentul și prietenia acordate maestrului fac din el un adevărat sclav» condiționat de o supunere oarbă. Dar, toate acestea, departe de a-i umple golul și a-i întregi ființa. Teamă și speranța îi vor sta tot timpul în umbră, însoțindu-l zi și noapte, ca și în orice **k**>e s-ar afla.

Imitarea, cât de scrupuloasă ar fi ea, a practicii și a tot ce spune și recomandă modelul, face din ucenic o veritabilă maimuță, oarbă și surdă la noutatea vieții, care se scurge pe lângă el, fără să o sesizeze. Într-o asemenea minte nu poate exista nimic altceva, decât tot confuzie și întunecime, poate ceva și mai mare, decât era la începutul noului drum.

Mai constatăm că identificarea cu modelul constituie o nouă barieră care-l separă de Adevăr.

Pe cărarea înțeleaptă nu există modele, pe care să le imităm, indiferent de autoritatea și importanța spirituală a acestora. De asemenea, nu există nici proiecții mintale privind un anume ideal, spre care să ne îndreptăm permanent, prin

eforturi de voință sau rostiri de rugăciuni, formule sau mantră.

La Adevărul Absolut avem acces numai când toate aspirațiile ego-ului doritor încetează complet, fiindcă singur și-a înțeles propria inutilitate și neputință. În acea clipă de liniște totală, când întregul trecut este pulverizat, în ființa noastră are loc o fericită mutație. Minte se extinde la infinit, devenind Universală, nouă, proaspătă, pură, lucidă, capabilă să întâlnească și să înțeleagă viața în ansamblu! ei. Iubirea și frumusețea acauzale numai în această conjunctură își revarsă tainicele binefaceri.

56. NECUNOScutUL

Ce nu e, ce nu există, tainicul Necunoscut.

Atât de controversat, ca văzut sau prevăzut.

Cu a noastră minte-ngustă nu putem să-l abordăm.

Prin imagini, gând, vorbire, într-un fel să-l demonstrăm.

*

El fiind veșnic un mister, nicicând nu-l putem cuprinde cu al nostru „eul mizer, ce-n trecut doar se extinde.

Ca un fulger ei apare, singur prin el se vădește.

Tot ca fulgerul dispare, cu el clipa strălucește.

Iar în clipa ce urmează, el devine cunoscut”.

Căci în pas cu revelarea, el deja-i încărunțit;

Timpul totul devorează prin prezentul consumat;

Veche fiece-ntâmplare, cu clipa ce-a decedat

*

La ce-i proaspăt și-n mișcare, ni se cere
inocentă.

Spirit dar și simț acut în a noastră existență;

Astfel, fără de efort, tot trecutul va dispărea și-
n clipă eliberat, omul nou, spontan apare.

*

Absolută puritate și Iubire-nnălțătoare.

El e splendidă lumină – veșnic binefăcătoare.

Orice clipă ne oferă bun prilej de integrare.

Care-n fapt ne pregătește Starea de
iluminare.

Pentru a înțelege cât mai cuprinzător această
temă, să-i alăturăm și alte câteva semnificații
semantice, folosite atât în limbajul curent, cât și în
literatura de specialitate.

Prin Necunoscut mai înțelegem: Dumnezeu,
Realitate, Absolutul, Necuprinsul, Energia
Cosmică, Marele Tot, Adevărul Absolut, Neclintitul
etc. Aceste simple simboluri nu reprezintă
realitatea în sine. Ele sunt doar o vagă tentativa
de a exprima ceva, care nu se poate cuprinde cu
mintea obișnuită a omului. În această ipostază,
chiar simpla rostire denotă lipsă de respect –
categorică impietate. Căci, cum ar putea o minte
închisă într-o minusculă găoace, să abordeze acea
Neclintire fără margini, care nu are nici început și
nici sfârșit?!

În niciun fel, iar atunci când îndrăznește să o
facă, o face, fie din puțină înțelegere sau
ignoranța, fie din orgoliu.

Această Realitate Absolută fiind peste tot ca

și în miezul tuturor lucrurilor văzute, ca și a celor nevăzute, se află în fiecare flintă umană. Existența ei, din noi, ne oferă capacitatea de a ne putea perfecționa și a cunoaște fericirea acauzală.

Toți oamenii au capacitatea să-l descopere. Nimeni nu este lipsit de această minunată șansă. De noi și numai de noi depinde explorarea adâncurilor ființei proprii, pentru a scoate la lumină această prețioasă comoară. Desigur că munca este grea, anevoioasă și nu lipsită de sacrificii.

Spre această Sursă a vieții se înaintează prin decopertarea straturilor confuze, haotice, lipicioase ale conștiinței de suprafață. Numai prin demolarea ego-ului, acest idol la care zilnic ne închinăm - ni se deschide perspectiva măreției Cerurilor.

Numai când această structură egoistă își vede neputința și smerită tace, în golul psihic, care se instalează în mod natural, ni se revelează Eternitatea - Ea vine spre noi, fiindcă zidurile care ne închideau în meschinul nostru univers, s-au prăbușit fulgerător, pe cuprinsul unei fericite sclipiri.

Clipa astfel trăită devine cunoscutul, care dădată îmbătrânește, fiindcă timpul totul devorează prin consumul prezentului. Fiecare eveniment sau întâmplare, care are loc pe parcursul unei clipe, devine vechi, odată cu consumarea acelei clipe.

Pentru a putea întâmpina noutatea constantă a viei», mișcare, ni se cere să-i ieșim în întâmpinare cu o minte clară, inocentă, deci liberă de orice balast memorial. Iar atenția este flacăra,

care ne luminează cele mai profunde unghere ale conștiinței, consumând prin ardere întregul trecut, conservat memorial, pe care se sprijină omul tempo-spațial.

Odată cu dispariția acestui om condiționat, apare un alt om, cu o minte adimensională, puritate absolută și Iubire Creatoare. Aceasta este Divinitatea din noi, care ni se descoperă singură, fiindcă (așa cum am arătat anterior) ne-am smerit, dându-ne, seama de întreaga noastră nimicnicie, care ne ținea prizonieri la nivel de ego.

În concluzie, acum, după ce am aflat marea taină a Necunoscutului, iată că, fiecare clipă ne oferă un minunat prilej de a ne integra în Marea Energie Cosmică, singura ipostază în măsură să ne dăruiască Starea de Iluminare.

Deci, să nu lăsăm clipele să se risipească în zadar. De noi și numai de noi înșine depinde înțeleapta opțiune.

57. OBICEIUL

Mecanism și programare întărite neîncetat.

Prin oricare repetare, insul lui înfeudat;

Prin scopul ce-l urmărește, își arogă importanță, Lăcomia-ntreținută de fireasca-i ignoranță.

*

Vechiul, care-acum apare, nu e decât amintire.

Ce survine-n mod brutal, cu a lui falsă trăire.

Dur obstacol existenței, întuneric neînțeleș.

La prezentul - prospețime - fără căutări și-ales.

*

Omul sclav prin obicei, doar pe el pune temei.
Ca o searbădă chemare, fals cotată de - bun
sol De-ncerci să-i arăți eroarea - al său mers
nepotrivit.

Pe foc se ivesc conflicte cu „ego1, Hil nărăvit

*

Obiceiul, prin milenii, naște tradiții sectare.
Angrenate-n vechi formule, ce-s înguste și
bizare.

Azi, pe semeni li separă prin absurdele-
nțeleșuri.

Deseori conflictua Je, înscriu, psihic, val de
stresuri

*

Nu-i dăm nicio prețuire - fie mică, fie mare.

Omul, prin cât înrobire - o mioapă
conformare. Schimbarea de obiceiuri n-are nicio
prețuire.

Schimbăm un stăpân cu altul - rămânând sub
stăpânire.

*

Înrobirea e aceeași, la fel omu-ncătușat.

Mintea mereu tulburată, prin timp totul
deformat Obiceiul se destramă când e direct
înțeleș.

Prin întâlnirea spontană, fără scop și fără-ales.

În contact direct cu clipa, se divulgă-n mod
expres.

Tot cumului însumat de bătrânul interes.

Comportarea strict tăcută, dizolvă orice
trecut.

Și, de-acum eliberat, omul e ca nou-născut

*

Iniținit - fără de margini - el e forță creatoare și-acțiunea să-i sublimă, cu puteri transformatoare.

Orice clipă întâlnită, ca ființă eliberată.

Ne cuprinde-n Necuprins, prin trăire-adevărată.

Obiceiul se definește ca mecanism al gândirii, obținut prin repetări susținute și adânc impregnate pe scoarța cerebrală. 1 ne programează atât modul de viață, cât și comportamentul psihologic, la contactul cu realitatea existenței

Omul, ca prizonier al acestui tipar, în care s-a vârat singur, întâmpină viața sprijinindu-se, în mod conștient, pe însușiri ancestrale. Nu de puține ori întâlnim oameni mai în vârstă, care sunt foarte mândri de experiența vieții, care, pentru ei, le-ar da soluția

1AQ

cea mai inteligentă în rezolvarea, într-un anumit fel, a unei probleme actuale.

Or, noutatea vieții, întâmpinată cu foțmule stereotipe - produs al trecutului - nu este și nici nu poate fi cu adevărat înțeleasă. Numai un creier nedegradat prin folosire și o minte nouă vor putea să întâmpine, în mod corect, mișcarea vieții și să-i dea interpretarea potrivită.

Orice tentativă de a ieși din zona de influență a șabloanelor gândirii va fi pe Loc respinsă de mecanicitatea adânc imprimată în sfera minții condiționată. Lupta dusă împotriva obiceiurilor este dură și de lungă durată.

Metoda schimbării unui obicei prin înlocuirea lui cu altul este frecvent întâlnită și ea a fost practică pe întregul parcurs al îndelungatei istorii a omenirii. Dar, noi aici – cum vom vedea în continuare – nu urmărim și nici nu încurajăm asemenea schimbări, **d** cu totul altceva.

Mai observăm că anumite obiceiuri, repetate de generații de-a rândul, au dat naștere la tradiții, prin natura lor sectare. Aceste tradiții, adesea înguste și bizare, separă oamenii prin diversitatea și absurditatea înțeleșurilor și, nu rareori, au general stări tensionate sau chiar conflicte cu pierderi de vieți omenești.

Nici obiceiului și nici tradiției nu le acordăm vreo utilitate sau valoare morală. Ele înrobesc ființa umană, care, în opacitatea minții sale, nici nu vede și nici nu aude altceva, decât cânteac de sirenă al amăgirilor.

În ceea ce privește înlocuirea unui obicei cu altul, mai bine apreciat, nu este altceva, decât înlocuirea unui stăpân cu altul. Deci, omul rămâne și pe mai departe sclavul stăpânirii. Înrobirea și încătușarea sa, în continuare, vor determina aceleași tulburări și confuzii, care degradează tot ce este nou, pur și adevărat

Așadar, văzându-i toate neajunsurile, nu ne rămâne altceva, decât să încercăm, în mod inteligent, a ne debarasa de întreaga lui structură. Să o facem împreună, adică fiecare pentru el însuși.

Prin urmare, cu toată atenția, vom întâmpina reacția gândiri care ne arată, într-un anumit context de viață, că suntem înrobiți unui anumit

obicei. Întâlnirea spontană, directă și fără scop, a acestei reacții - ea fiind mesagerul energiei obiceiului - conduce la dispariția ei, fără să lase urme memoriale. Întâlnirea simplă, tăcută, neprogramată, dizolvă, practic, întreaga condiționare.

Așa apare omul nou, eliberat prin Iluminare și înzestrat cu o gândire nouă, pură, nelimitată, cu puteri transformatoare.

Numai în această ipostază, ființa noastră, în deplină unitate cu întregul Univers, realizează trăirea adevărată.

Un șablon ce mărginește înrobind a noastră ființă, Posedare-n timp și spațiu de-o mecanică tendință; Prin exprimări repetate, ea ajungem-nemn la toate, La multiplele porniri, totdeauna degradante.

*

Din om face instrument, văduvindu-l de viață.

O structura obsedantă - păpușă trasă de-o ață. Căci între realitate și gândirea ce survine. Se ivește dezacordul - veșnica disensiune.

Strânsă prin al ei izvor, de lipicioasa plăcere.

CLipa cea plăcut trăită, o ducem ca mângâiere.

Fie prin trăit real, fie chiar imaginar.

Gând ce se repetă-ntruna - totdeauna gând hoinar.

*

Lipsa-atenției pe noi, da-n final obișnuințe.

Și de ele-ncătușaji, suntem prinși în neputințe.

Psihic mecanicizap, nu vedem în mod real.
Firea fiindu-ne confuză, înrobiți vom fi total.

Numai observând total reacția - obicei.
Punem vrejii ca-nceput, un adevărat temei;
Ce-i văzut sau auzit, deodată și dispăre.

Noi, prin clipă deveni-vom integrați cu-a ei
mișcare.

*

Călători așa - mereu, atenți, clari fără' de
efort.

Ne desprindem fără preget, de trecutul
nostru mori. El fiind permanent intrusul, care-
mpiedică trăirea, Numai astfel întâlni-vom sensul
vieții și iubirea.

1 AC

Mintea omului este atât de categoric înrobită
de șabloanele trecutului, încât se identifică cu ele,
prețuindu-le ca adevăruri absolute. În asemenea
împrejurare, importanța propriei persoane
înregistrează degradări psihologice, care coboară
de la simpla părere bună de sine, până la diabolica
trufie. Din această rațiune, am reluat tema
anterioară, pentru a o examina și din alte unghiuri
și perspective.

Ființa noastră, transformată în obișnuință,
devine, practic, un simplu instrument, care vede,
ascultă, analizează, interpretează și, în final,
acționează sub totala influență a aceluia trecut. Or,
clipa trecută, ca și miliardele de clipe anterioare,
sunt perimate, învechite, clipe moarte în prezent
ele apar ca nesăbuite anacronisme

Obișnuința te-a transformat în manechine,

aidoma unor păpuși dirijate de firele invizibile, dar reale, ale unui trecut, care ne domină în chip sever. Iar, efectele sunt pe măsura dominării. Totdeauna dezacordul, disensiunea și tulburearea se vor înregistra ca urmări firești ale întâlnirii dintre realitatea clipei prezente și rămășițele memoriale ale clipelor cândva consumate.

Vigoarea obișnuinței constă din împletirea ei cu plăcerea, pe care neîncetat o căutăm și vrem să-i dăm continuitate, la infinit, fie în mod real, fie numai imaginar.

Plăcerea reală, pe care o trăim atunci când o întâlnim într-un anumit context al vieții, este naturală, normală și ea nu creez probleme. Complicațiile se produc numai atunci, când, din plăceri facem amintiri, imaginații, care, pun stăpânire pe mintea noastră și doresc în chip obsedant să fie rețrăite.

Cu obișnuințele aflate în noi, nu ne putem lupta în niciun fel. Dacă încercăm, vom fi mereu învinși, fiindcă ele dispun de o energie infinit mai mare, decât simpla noastră dorință de eliberare. Și nici altcineva nu ne poate ajuta.

Nu avem la îndemână decât o singură soluție. Întâlnirea cu ea, ori de câte ori ne apare adusă pe canalele minții condiționate. Întâmpinarea atentă, tăcută, simplă și spontană, fără să avem în vedere vreun scop, îi va spulbera energia, care o însoțește în acea clipă. Iar, în golul psihic care survine, își face apariția Iubirea, care, de fapt, ne transformă cu fiecare clipă corect întâlnită.

Noi, cu fiecare clipă trăită în acest fel, pierdem în mod constant energii, care definesc

ego-ul. În final, centura care dimensionează omul vechi, se prăbușește și apare omul nou - structură divină, adimensională și acauzală.

Aceasta este ființa umană reală, adevărată, care funcționează ca un întreg, condusă de Inteligență, prin replici intuitive. Ea așteaptă să fie descoperită de fiecare om în parte. De altminteri, acesta este și adevăratul rost al reîncarnării noastre.

Sleire de energie, pierdere vitalitate.

Scade forța prin consum, în proces de activitate, în parte, ea - și cu folos, când e muncă ordonată, în rest, pierderi fără de sens prin gândire dereglată.

.*

Când trăim în tensiune, grijă, teamă și efort, Consumul de energie, practic, este mult mai mare; Grabnic vine oboseala, eficiența-i redusă, în corp: haos, frământare și celula-nerv distrusă.

.*

Ea-i pricină de erori, în gândire, vorbe, fapte.

Uneori grave urmări prin înscriere de moarte.

Când iubim ceea ce facem, nu survine oboseala.

Căci atenția reface energia integrală.

.*

Doar prin bucuria muncii omul este concentrat Fără să facă efort, fiind în muncă integrat;

Altfel, munca e un chin, contradicții și conflicte.

Multă zarvă, mult suspin cu degradări

diferite.

*

Un alt gen de oboseală, care-n mod concret apare în consum exagerat de băuturi și mâncare;

Un corp mult prea îmbuibat, negativ prin multe-aspecte: Digestie-ngreunată, mișcările sunt mai lente;

*

Prin consum de energie vine-ndată moleșeala.

Mintea greu funcționează, viața-ndemn la lânchezeală; Corpul se îngreunează, prin grăsimi-adăugate.

Cordul, supus la efort de artere sclerozate;

*

Iar circuitul sanguin, mult prea lent, chiar dificil;

Sănătatea șubrețită – omul devine senil;

Prematur survine moartea, lată cum, prin oglindire, Prindem acest fapt concret din a noastră mărginire.

*

Văzând proasta comportare cu risipa energier întâlnirea ne conduce în sublimul armoniei.

Corp și psihic laolaltă, dau odihnă, sănătate.

Și-o trăire pe măsură cu Sacra Realitate.

Oboseala este un fenomen natural, înregistrat la capătul unei anumite activități realizate, fie sub formă de muncă manuală, fizică, fie intelectuală. Ea este, în același timp, și un semnal dat de corpul fizic, prin care ne avertizează că energia consumată a ajuns la un punct critic și, ca atare, solicită timp de odihnă. Mintea, care nu înțelege să dea urmare acestei semnalizări pentru

refacerea potențialului energetic, este irațională și ostilă propriului corp.

Consumul de energie este determinat, pe de o parte, de mărimea efortului impus de activitatea respectivă, iar, pe de altă parte, de echilibrul și armonia interioară a individului implicat în acea operație. Acolo unde există griji, temeri, stări tensionale, acestea, prin natura lor, sunt energofage. Iar oboseala nu justifică nici eficiența, nici volumul muncii. În plus, stările tensionale sunt, de obicei, însoțite de erori pe ambele planuri de activitate, fizic și intelectual.

În cealaltă alternativă, când asociem Iubirea cu ceea ce facem, consumul de energie este minim, iar calitatea muncii ridicată (acel mai înalt parametru).

Un alt gen de oboseală aț>are în urma consumului exagerat de alimente și băuturi alcoolice. În acest caz, procesul de digestie și a* similare solicită un mai mare consum de energie. Mintea funcționează anevoios, moleșea afectează funcția normală a tuturor organelor și îngreunează funcțiile cordului, fluxul sanguin deficitar, sănătatea șubrează.

De cele mai multe ori, omul singur își sapă mormântul cu proprii dinți.

Iată cum, folosind conștiința lucidă drept oglindă, am descoperii fenomenul oboselii în cele două determinante ale sale, cauze normale și anormale.

Întâlnirea corectă cu ambele determinări conduce la integritatea ființei - corp și psihic - în perfectă unitate. În această feridă ipostază,

energia consumata se reface și omul, funcționând ca un întreg armonios, este capabil să răspundă în mod inteligent după cum o cer nevoile existenței sale.

Izvorâtă dintr-un șoc, dintr-un impact violent la imagine, Idee, ce-n timp revin insistent, Obsesia-i tulburare, grijă, teamă și eres care degradează viața și realul înțeles.

*

Exprimarea obsedantă e absurdă, zăpăcește, Omu-împidicat să vadă tot ce viața povestește.

Ea ne-azvârie în trecut, posedându-ne total, Devenim un instrument – viața ruptă de real.

Prin reflecții aberante, ființa este dereglată.

De o parte stă formula, ca idee memorată.

Iar de alta stă „ego”-ul, ca făptură ce gândește, însoțit de-al său trecut, care veșnic amăgește.

Între faptul cel real și ce-i fals, imaginar.

Se dau lupte neîncetate – pacea, ordinea – dispar. Și-n vârtoarea declanșată, energia-i risipită.

Iar celula-nerv – distrusă, mântea-ntreagă rătăcită.

*

S-ar putea cumva scăpa de ideea obsedantă?

Cu siguranță, se poate, când ea-i bine-nțâmpinată! Când imaginea stresantă e văzută-n mod direct, Energia ni s-adună, urmată de-al său efect

*

Tot ce-a fost e dizolvat în fulgerătoarea clipă, Trăitorul – unitate – fără grijă, teamă, frică.

Clipa care-apoi urmează, tot la fel întâmpinată, Practic, și noua-nălnire dă aceeași rezultantă.

*

În final, complet dispăre, omul fiind eliberat.

Prin el află rezolvarea fiecărui gând stresant.

Simplitatea întâlnirii este piatra de-ncercare
Ce eliberează ființa de absurda-ncălușare.

Obsesia este o fixitate mintală, determinată de un impact cu o idee sau o imagine, care revine în mod insistent și agasant Grija, teama, tulburarea, ca și frecvența revenirii, îi determină nocivitatea Omul, cuprins în mrejele obsesiei repetitive, este transformat într-un simplu instrument, care se mișcă, gândește și acționează potrivit formulei obsesive. În această postură el este împiedicat să vadă cu adevărat ceea ce îi aduce cursul normal al propriei vieți.

Între realitatea vieții, care ni se revelează ca noutate și prospețime de la o clipă la alta, și falsul, care revine în mod aberant, va exista de fiecare dată, o stare conflictuală. Din această confruntare, obsesia are cele mai multe șanse de a ieși, de fiecare dată învingătoare. Pentru că ea dispune de o energie cumulativ superioară, fiind alimentată, în mod constant, de gândirea obsedantă, repetitivă.

Și în acest caz, la fel ca în oricare altă conjunctură conflictuală, se pierde multă energie fără de niciun folos. Cu trecerea vremii, stările obsesive afectează și sistemul nervos și obsedatul

își pierde uzul rațiunii.

Obsesia este o boală al cărei tratament nu se neglijează. Cu cât o vom aborda mai din vreme, cu atât șansele de vindecare cresc considerabil.

Dacă acordăm toată atenția primei reacții a gândirii, care ne dezvăluie obsesia, dizolvarea ei este spontană și definitivă în cazul când ne-am lăsat atrași în mrejele ei insinuante și viclene și, prin mai multe retrairi, i-am amplificat energia, destrămarea și eliminarea ei este mai anevoioasă. Dar nu imposibil de realizat. Și iată cum o vom întâmpina.

Atenția globală, spontană, directă și dezinteresată este singurul instrument de care avem nevoie, pentru a ne elibera de obsesie.

În acest sens, complet atenți, vom întâmpina gândul obsesiv, ori de câte ori apare, ca reacție a minții. Această întâlnire tăcută ti destramă energia. Și atâți la o altă revenire, o nouă întâmpinare, La fel de pasivă, îi va dilua și mai mult energia.

După o vreme de practicare corectă, vom observa că gândul obsesiv ne vizitează din ce în ce mai rar. Acesta este semnul că și-a pierdut din energia, pe care noi înșine i-am dat-o. În final, va dispărea definitiv. Boala a fost astfel, complet vindecată.

În concluzie, simplitatea întâlnirii cu formula obsesivă fără să facem din această practică, metodă cu scop în sine, ne va oferi deplinătatea ființei, ca structură armonioasă, rațională.

Fericită ipostază, scump popas în armonie, început de viață nouă, ca o dulce melodie;

O dimensiune nouă detașată de gândire.

Când „ego-ul amuțește, spulberând orice-amăgire.

*

Când ordinea-n noi domnește, mintea-i dară și-nțeleaptă, Unitară-i e mișcarea, fiind cu faptu-ngemănată;

Profund, nu-s disensiuni, lipsesc gânduri, la fel șoapte, Permanent evoluăm prin lumină-n plină noapte.

*

Cu ordinea din lăuntru viața ia aspect normal.

Corpul întreg liniștit – în mișcări e natural;

Când dispare tulburarea, lipsesc stresuri, nu-s conflicte, Care-mpiedicau cuprinsul prin a lor reacții strâmte.

*

O-ntâlnim nu prin metode sau credințenchipuite, Formulări amăgitoare, date de minți încâlcite.

Ci, luând contact direct cu întreaga tulburare.

Cum e teama, lăcomia, ură, dispreț, îngâmfare.

Văzând dezordinea clipei ce ne stăpânește firea îi lichidăm conținutul, anulându-i și pornirea.

Liniștea care s-așterne, este prin ea armonie.

Noi, ca ființe integrate, suntem pace – bucurie.

*

Adevărul ni s-arată doar în ordinea totală.

Fără alte căutări, noi prin el – ființă reală, în măsură să percepem puritatea prin trăire.

Frumusețea far de margini, precum divina Iubire.

Ordinea, echilibrul sau armonia interioară determină fericita ipostază a ființei umane, ca individ, funcționând unitar, indivizibil, în uniune desăvârșită cu realitatea clipei prezente.

Ea reprezintă punct de reazim și Împlinire a eliberării omului din cătușele timpului psihologic. Fericirea acauzală, atât de mult râvnită, conștient sau inconștient, de către orice pământean, nu poate fi întâlnită decât în climatul acestei armonii.

De asemenea, starea de ordine este mormântul tuturor problemelor, care frământă și dezechilibrează omul și colectivitatea, prinși în capcanele structurii egoismului sălbatic. Contradicțiile, conflictele, ambițiile, ura și hidoasele aspecte ale orgoliului, ca și orice stres sau stări tensionale, ori temeri, frici sau angoase, precum și orice formă de tulburare, își găsesc sfârșitul în simpla ei atingere.

Numai în prezența ei funcționăm ca ființe normale, raționale cu o mentalitate indisolubil legată de Iubire și Compasiune, față de semenii și toate câte ne înconjoară.

Să vedem în continuare cum ne putem întâlni, în mod real, cu această binecuvântată ordine.

Tot ce am întreprins spre a o întâlni, folosind diferite metode sau credințe, nu mi-au dat în schimb, decât rezultate amăgitoare. Și era normal să ajung în această înfundătură, fiindcă porneam la drum însoțit de ego. Efortul depus, ca și idealul spre care tindeam, nu mă puteau duce decât la limita acestei structuri, prin natura ei, mărginită

de energii fragmentare-egoiste.

Văzând eroarea, că eu pe mine nu mă pot, în niciun caz depăși, am încetat orice căutare, fără să proiectez spre viitor vreun scop sau ideal, spre care să mă îndrept. Tăcerea a fost cheia universală, care mi-a deschis calea spre Eternitate.

Așadar, după această scurtă deviere, să revenim la subiectul temei noastre și să vedem, practic, în ce mod întâlnim ordinea.

O minte preocupată de o idee sau afectată de vreo întâmplare, plăcută sau neplăcută, nu este capabilă să-și însușească ordinea. Deci, însăși mintea este problema de rezolvat și iată cum procedăm.

Folosindu-ne de atenție, ca de o făclie, vom lua contact direct cu întreaga activitatea a minții, fără să urmărim altceva. Întâlnirea pasivă cu mișcarea minții o determină să tacă. În această liniște, care este ordine, armonie, și care ne cuprinde întreaga ființă, dispunem de o nouă minte, fără margini, stare de conștiință puia și, de asemenea, bucurie adimensională.

În acest climat întâlnim Realitatea ca frumusețe și iubire Absolută. Aceasta este, de fapt, starea de ființare a omului adevărat ca structură divină, care ne așteaptă să-l descoperim. Și iată căni» oferă și posibilitatea de a o face, chiar în cursul acestei reîncarnări. De-acum depinde numai și numai de noi de a-i da sau nu urmare.

Un gigant prin timp format, având picioare de lut, Este hâd la-nfățișare și ca minte, mereu slut

Plăsmuiri de importantă, de „ego” ce se afirmă, în gândire și-acțiune – socotit făloasă cârmă.

*

Omul cuprins de orgoliu, hâd și-a toate știutor, Estimându-și al său „sine”, prea-nțelept învățător; Față de semenii mici – aspru, crud și neîndurat.

Iar cu-ai vremilor stăpâni – slugă – capul aplecat

*

Oricare prilej din viață e motiv de erijare.

Se consideră abil și că are suflet mare;

Permanent face efort, ca să dea și-ncredințarea.

Că fondul îi e identic, precum este afirmarea.

*

Obsedat mereu, trufașul se vrea veșnic lăudat, Asta-i hrana și-oxigenul căutate neîncetat
Vorbe, acțiuni și fapte, totdeauna calculate,
Prinse-n scopul său final, de-ai fi toate-apredate.

Dacă cumva-i înfruntat, devine câine turbat.

Și oricine-i cade-n cale – crud, brutal e atacat
El, nimic nu cruță – iartă, iar când poate,
nimicește. Fiindcă în orgoliul firii, răutatea
copleșește.

Nu-l distinct orgoliosul de prosteasca-i
afirmare, Hidoșenia și insul sunt aceeași
exprimare.

E mișcarea unui „eu” ce-i confuz – haotic
prins De-a lui minte schilodită, fără sens, fără
cuprins.

*

Când el singur își cunoaște hâda, falsa importanță, înțelegerea destramă orice urmă de-aroganță.

Cu trecutul dizolvat, ființa-n pace - armonie.

Climat nou - ființare nouă - de Iubire, modestie.

Printre atâtea aspecte comportamentale ale omului de rând, se înscrie și această hidoșenie, pe care dicționarul o definește ca orgoliu. Orgoliul - fiind o creație a timpului, poate să ia proporții de monstru, în funcție de slujenia minții, care i-a dat naștere și l-a hrănit printr-o falsă grandoare.

Orgoliul, prin importanța exagerată pe care și-o atribuie, domină întreaga structură a ego-ului, devenind conducătorul atâteștiutor în lumea relațiilor. Comportarea lui în societate este, totdeauna, diferențiată în funcție de interes.

Față de semenii, socotiți de el ca neînsemnați, are o atitudine distantă, aspră și chiar neîndurătoare, când aceștia ar depinde cumva de poziția lui în societate.

Față de stăpânii vremilor, de care el depinde, comportarea sa este diametral opusă. Ipocrit și umil până la slugărnicie, le aduce laude neîncetat și li se supune, înjosindu-se sub orice critică.

Un interesat și profitor pățimaș, el încearcă să demonstreze atunci când viața îi oferă anumite prilejuri, că are suflet mare, că dispune de însușiri excepționale, care*! îndreptățesc să se erijeze în bun conducător, că știe și poate de toate, spre folosul întregii colectivități.

Înzestrat cu dublă personalitate, el nu uită să

acrediteze, prin eforturi susținute, că fondul îi este întocmai, cum se afirmă logistic Tot ce spune sau face, cu sau fără anume folos, el dorește să fie încontinuu răsplătit prin laude, elogii. Întocmai ca un obsedat incurabil, el mai întâi proiectează scopul elogiului și apoi lansează lozinci și împlinește fapte, pe care le supraestimează.

În cazul când este înfruntat, el devine exact ceea ce este: o fiară dezlănțuită, care nimic nu cruță și, când poate, își nimicește adversarul, care a îndrăznit să-l contrazică, demonstrând realitatea lucrurilor.

Orgoliosul nu este distinct de ineptiile pe care le rostește și le susține, cu o prostească insistență. Este o minte schilodită, care se afirmă ca sine – confuz și haotic în orice împrejurare.

Putem, oare, scăpa din această încleștare dementială? Desigwi Dar, pentru asta, ni se cere un dram de sinceritate față de noi înșine. Adică, să ne facem timp și să privim această conștiință de suprafață. Îi vedem, oare, superficialitatea și meschinăria în raporturile cu noi înșine și, la fel, cu semenii? Vedem totala nepotrivire între ceea ce simțim și vrem, și măștile sub care ne ascundem, pentru a arăta altfel în afară?

Dacă ne vedem cu adevărat hidoșenia și falsa importanță, înțelegerea corectă destramă orice urmă de orgoliu. În acea minunată clipă, tot ceea ce a acumulat timpul în noi, ca importanță, se destramă și cunoaștem armonia interioară.

Iar, în acest climat nou, descoperim un nou mod de a fi, de a funcționa, conduși în chip fericit de înțeleapta modestie.

63. PĂLĂVRĂGEALA

E un fel de programare, având declanșarea-n „sine.

Ca pornire insistentă de a rosti fără' de rușine
Tot soiul de vorbe goale* ineptii de multe ori.

Pironite-n conformisme, cu repetări și erori.

*

Ea-i o coardă ce vibrează când e de prilej
atinsă.

Golită de rațiune, crunt făptura e cuprinsă De
beția afirmării, ce-i dă suflu importanței.

Printr-o searbădă chemare în pustiul
ignoranței.

*

Zisă încă logoree, tot la fel și limbuție.

De prost - greșit socotită - c-ar fi scumpă
avuție.

Dar, de unde-acest impuls de-a-ndrăgi nespus
vorbirea.

Cum de-n mod exagerat, de rostire-i prinsă
firea?

*

Am putea oare privi, excluzând limbajul,
vorba și să nu-ntărim trecutul, sărăcind continuu
tolba? în noi - sigur - stă răspunsul la oricare
întrebare.

Să nu căutăm formule, antrenati de imitare!

Tendința pălăvrăgelii e simptomul aroganței,
în trecut îi e izvorul, azi, efect al rezonanței.

Vorbind mult, ne socotim a fi mai apreciați.

Mai isteți, mai valoroși, mult mai bine
informați

*

Fals e totul, amăgire, „ego* prin timp posedat
De infatuarea oarbă – un confuz conglomerat.

Orice vorbă-n plus rostită e, prin ea, un
poluant.

Ce denaturează insul, la fel – mediul ambiant

*

Ea destramă armonia, pacea-n lume-i
compromisă, Boală-ntreagă logoree – tulburare-n
lume-nscrisă.

Când direct observi „ce este”, pacea vine ca
nectar, și-nțelegi cât prețuiește timpul sec,
deficitar.

Ca „știut” și ca-ndrumare în contextul actual
și când clipele tăcerii își găsesc rostul real!

Pacea, totul dezagregă – omul vechi – o
nălucire.

Baza omului nou pune – prin tăcuta
contopire.

Înclinația de a vorbi în afara strictei
necesități, impuse de viață, demonstrează
existența unei structurări deficitare egoiste,
programată haotic de condiționarea minții.
Această declanșare insistenta de a vorbi fără
rațiuni sau anumită utilitate, despre întâmplări
cândva trăite sau despre eventuale împliniri
așteptate de la un viitor nesigur, este o risipă
inutilă de energie. Uneori, ego-ul, impresionat de
provocarea vieții, se angajează în această
pălăvrăgeală, fără să urmărească vreun interes
anume. Alteori însă, o face intenționat, spre a-și
demonstra importanța sprijinită pe valoarea
informațiilor ce le deține.

Dar, să încercăm a pătrunde în profunzimea problemei și să vedem cum a luat naștere această înclinație de pălăvrăgeală, fimbuție sau logoree. Ea este un rezultat al trecutului, care demonstrează în chip arogant părerea bună de sine.

A vorbi mult, împletind expresii cât mai variate, cu imagini frumos prezentate, ne socotim mai apreciați, mai bine informați, mai isteți, mai de valoare, decât restul semenilor. Întreaga coriduzie este sprijinită pe o crasă ignoranță. Suntem și ne și manifestăm ca atare, un ego posedat de un conglomerat de cunoștințe, care-și demonstrează hâda infatuare.

Fiecare rostire în plus fortifică zidurile temniței, ai cărei prizonieri suntem, pe de o parte, iar pe de altă parte, poluăm mediul ambiant, prin ineptiile debitate. Deci, pălăvrăgeala înscrie efecte nocive atât în om, cât și în mediul înconjurător.

Întâlnirea noastră cu ea așa cum este, ca fapt concret, real, precis, fără să urmărim altceva, vom cunoaște pacea, ordinea, care destramă orice tendință de pălăvrăgeală.

far această liniște, instalată în mod natural, în urma întâlnirii noastre, pasive, cu limbuția, dezagregă omul vechi, cu întreaga lui nălucire. Prin dispariția acestuia, se creează climatul favorabil prin care ni se revelează Sacrul din profunzime, care pune temelie omului nou, ca structură completă, în uniune deplină cu Divinitatea.

Într-un astfel de individ, gândirea, ca reacție, tace smerita, roful ei fiind de-acum preluat de

gândirea pură, care se sprijină doar pe realitatea a ceea ce este, a ceea ce se vede și înțelege nemijlocit, în această ipostază, replica intuitivă informează și determină acțiunea adecvată.

t9

64. PLECTISEALA

Sec dezgust, monotonie – stare proastă de urât, insipidă-mbrățișare de om trist și mohorât;

Nimic n-are gust, valoare – totul e nepotrivit.

Prin ea, viața-i fără de rost – insul un nefericit.

Plictisul, când e acut și în profunzimi domnește.

Omul este istovit, energia-și risipește;

Lenevit îi este corpul, mintea-i este degradată.

Toate-n el se șubrelesc prin otrava blestemată

*

Permanent s-aleg formule – toate simple evadări.

Ca urâtul să-l alunge și s-apară alte zări;

Orice fugă-i o himeră, totdeauna-amăgitoare.

Căci răul prin el renaște și-și adaugă amploare.

*

Nefireasca plectiseală are rădăcini în eu”, întuneric și-nșelare, el confuz este mereu.

EI, prin orișice mișcare, în conflict fără-de-nțeles.

Fiindcă se privește „noul” cu vechiul, lipsit de sens.

*

Privită ca-ntr-o oglindă, această manifestare Instantaneu se obține prețioasa dizolvare.

Când în practicant s-adună Necuprinsa Energie.

Și-nțeles devine totul - prin mișcare-n armonie.

Plictiseala este o stare de monotonie, moleșeală, tristețe și dezgust, care stăpânește omu'! în așa măsură, încât face din el un nefericit, care își duce existența într-o viață lipsită de sens. Întocmai ca o otravă, ea operează prin timp, degradări, atât pe plan psihologic, cât și pe plan fizic. Datorită ei, ni se risipește energia și corpul se lenevește.

De obicei, omul, confundat cu plictiseala, caută cu insistență, o întreagă suită de evadări, numai și numai de a scăpa de această stare de lăncezeală. Dar, toate formulele la care se recurge nu fac altceva decât să ofere mici divertismente, de scurtă durată. Ea revine de fiecare dată, cu nuanțe și mai apăsătoare.

Orice fugă din fața plictiselii constituie o soluție himerică, destinată, încă de la început, eșecului. Plictisitul care, din ignoranță, fuge de plictiseală - ea fiind el însuși - nu poate face altceva, decât să-și agraveze apăsarea.

Ea este o deficiență a ego-ului, structurată pe incapacitatea acestuia de a întâmpina în mod corespunzător scurgerea normală a vieții. Fiecare tentativă de a întâmpina realitatea clipei, cu amintiri înregistrate memorial, se soldează în mod categoric, fie cu stări tensionale, fie cu neînțelesuri încărcate de plictis și dezgust

Să vedem cum se poate scăpa de plictiseală.

Vă sugerază cumva ego-ul o seamă de soluții: teatru, cinema, săli de concerte, stadioane, excursii sau căutarea unor senzații mai la îndemână ca: sexualitate, alcool, droguri etc?

Lăsați-le de-o parte! Și să încercăm altceva!

Asta, cu atât mai mult, cu cât ceea ce indicăm, este și ușor de verificat, ca eficiență, prin aplicarea corectă și imediată!

iată-ne, așadar, față în față cu plictiseala! Ea nu este ceva separat de noi. Suntem una cu ea și nu dorim nimic altceva!

Întâmpinată în mod pasiv, cu toată atenția, a mai rămas ceva din ea? * O simțim încă în continuare?!

Dacă n-a dispărut, înseamnă că nu funcționăm ca un ora întreg, ci ca fracțiune. O parte din noi s-a separat de ea și așteaptă ceva să apară sau s-a proiectat în viitor cu scopul de a acționa asupra plictiselii.

Observați din nou aceste remarci și încercați să rămâneți doar la simplitatea întâlnirii.

Numai în această postură se dizolvă moleșeala și spontan apare starea de Energie Pură, care n-are nicio tangentă cu reacția memoriei.

Doar așa funcționam ca individ complet într-o perfectă armonie și ne bucurăm de toate câte ne sunt oferite de /luxul și reflexul vieții, în neînțetata ei mișcare.

65. PREDICATOR

Cine dă acel îndemn, obsedant să predicăm.

Și-n descoperiri străine, fără sens să ne-

angajăm?

La această întrebare aflați în voi îndoială?

Dacă nu-i folositoare, în ce stă a ei greșeală?

*

Căci, de predicați astfel, socotind că faceți bine.

Rupeți finii cercetării ca prizonieri prin „sine”.

Și-antrenați în tălmăciri, prin timp, mers ca mai-nainte, Confundați în amăgiri, spusele le credeți sfinte.

Astfel, predica o duceți cu-ndrăzneală mai departe.

Prin făloase-aprederi de trăiri adevărate;

Când în predici n-abordezi simpla ta descoperire.

Toată țesătura pusă e lipsită de simțire.

Este doar un joc de scenă - ieftină interpretare.

„Eul” fiind ghidat de scop prin meschina-i căutare, în asemeni predicare, greșeala este-ndoită:

Greșește predicatorul, tot așa și cel ce-ascultă.

*

Cât de multe ai cunoaște din a altora trăire.

Faci greșeli de fond imense și confuz ești în vorbire.

Vei mări la nesfârșit imaginea-nșelătoare.

Socotindu-te pe culmi cu-nsușinde-nnobilare.

*

Iar acei care te-ascultă - sclavi a lor
acumulare - Tot ce spui interpretează c-o firească
deformare.

Ei, fără folos adună încă alte vorbe goale.
Și-acțiunea-i compromisă prin relații ireale.

*

Greșita interpretare naște dizidenți și secte.
Și-nceputu-i compromis prin contacte
indirecte.

Adevărul se-ntâlnește numai când este trăire,
în contact direct cu faptul, prin întreaga ta
simțire.

*

Și-ntr-o zi, Realitatea, strâmta poartă și-o
deschide.

Cu minunea-nfăptuirii, firea-ntreagă ți-o
cuprinde.

Doar atunci poți clar vedea, și-n cuprins nu e
greșeală.

E o predică-nțeleaptă prin trăire personală.

*

Un fir tors în Adevăr cu nimic deosebit De toți
cei ce-aflară calea spre mărețul Infinit.

Fiindcă Adevăru-i unic, clar, precis prin
definire.

Și toți câți ajung la el, sunt uniți prin gând -
simțire.

Numărul predicatorilor de pe pământ este
enorm și el continuă să capete proporții tot mai
însemnate. Se predică despre Adevăr, Eternitate,
Dumnezeu etc „ca și despre nemurire și rostul
vieții de pe pământ, precum și despre ce va fi
„după”. Se întrec între ei slujitorii diferitelor

religii în a-și demonstra, fiecare în parte, credința și superioritatea conceptuală.

Nenumăratele secte, care-și reneagă religia de bază, își au și ele predicatorii lor și numărul acestora nu este de loc de neglijat. De asemenea, diferitele sisteme filosofice au, fiecare, susținătorii lor, care încearcă să demonstreze, fie existența, fie inexistența a ceea ce numim Adevăr Absolut.

Și iată întrebarea pe care ne-o punem nouă înșine, ca și tuturor celor care angajează o conversație privitoare la una sau alia din problemele amintite.

De unde ne vine acel îndemn obsedant de a vorbi despre descoperirile altora? Ne îndoim cumva de absurditatea acestui îndemn? Și, în ce constă greșăia?

În cazul când ne apreciem ca bun semănător al unui concep* de viață, înregistrat de noi doar memorial, suntem numai un simplu ego, repetitiv. Trăim la suprafața lucrurilor, ca imitatori și stăpâniți de amăgiri, ne acordăm valori imaginare.

Când nu vorbim din proprie descoperire, încercarea de a convinge este lipsită de vigoarea pe care ne-o poate oferi doar experiența personală. Greșelile sunt inerente, datorită asocierii cuvintelor, al căror sens și interpretare depind de condiționarea minții fiecăruia.

Una spune predicatorul și altceva înțelege ascultătorul, care traduce și evaluează potrivit zestrei sale memoriale. Așa au luat naștere sectele și dizidentele.

Adevărul nu-l putem întâlni decât prin contact direct cu faptul în sine, ca ființe întregi,

deci numai complet eliberați de toate acumulările noastre înregistrate anterior.

El are această însușire de unilitate. Și, ca atare, toți aceia care-l descoperă îi ei înșiși, îl văd la fel iar uniunea tuturor, formând un singur gând și o singură simțiere, este consecința firească a trăirii acestei Realități.

În concluzie, este cinstit și folositor fiecăruia, să nu angajeze niciun fel de discuții în privința Adevărului, privind viața și moartea, decât în urma propriilor noastre descoperiri.

Numai în acest context putem să predicăm – dacă Sacrul ne îndeamnă în acest sens. Altfel, modesta tăcere va fi mult mai mult folositoare și nouă și celorlalți din jur și lumii întregi

66. PREZENTUL

Un mister cuplat cu clipa – viața ce evoluează.

Ca zgomot sau colorit – peisaj care captează;

Sau sunt gânduri din adâncuri, care povestesc întruna Fala „sinelui” bătrân, care-i împletesc cununa.

El apare ca un fulger ce străluce și dispare.

Neștiută-i e venirea și spontan-a lui plecare.

Nu-l poți prinde-n analize și cu el nu faci tocmeală.

De-ncerci astfel de formule, relația nu-i reală.

*

Tot ce afli este vechiul – azi fictivca repetare.

Impotent a prinde noul, viu și-activ prin exprimare.

Viața cea adevărată e cuprinsă în „acum”.

Care-n clipa ce urmează, nu mai este nkidecum;

Și nimic nu se retine - prin înscris - ca amintire.

E trăire de moment, fără gând ca-nlănțuire.

Gându-aici n-are acces, el fiind vechiul - un trecui.

Căci prin breșa ce ar face-o, ar crea conflict acut;

Iar în dezacordul firii, viața prin ea se destramă.

Confuzia, suferința ne sunt tată, ca și mamă.

Deci, priviți acest intrus - gândul ce vrea să pătrundă!

Prin privit, gândul dispare, energia vă inundă.

*

Făr-a repeta ceva, nici a acorda valoare.

Noi, prin noi, clar devenit-am unitate în mișcare, Viaț-activă-n actual, e o veșnică minune.

Ea-i prezentu în acțiune, văduvit de orice „sine”.

*

Ca desprinși de timp, mereu, nu sunlem în niciun fel Nu-i trăire-nchipuită, nici urmare de model.

Golul psihic ne oferă Necuprinsul ca-mplinire.

Numai unitari cu clipa aflăm divina trăire.

Prezentul, aflat într-o desăvârșită îngemănare cu fiecare străfulgerare de clipă, este, prin natura lui, un permanent mister. Prin el ni se destăinuie scurgerea continuă a vieții, caracterizată ca permanentă noutate și prospețime. În cuprinsul ei,

ni se dezvăluie aspecte ale lumii din afară, ca zgomot și colorit, precum și lumea noastră interioară, ca gânduri, imagini, amintiri.

El apare ca un fulger, strălucește și apoi dispare, tot așa de fulgerător. Orice tentativă, făcută cu intenția de a-l analiza sau reține, este sortită eșecului din cauza spontaneității apariției și dispariției sale. Un alt prezent i-a luat locul, care, la rândul său, urmează aceeași soartă.

Întâmpinarea prezentului cu gândirea noastră veche, perimală, creează, de fiecare dată, confuzie, neînțelegere și contradict în final, conflict și suferință. Așa fiind, pentru a înțelege cu adevărat Realitatea Vieții, suntem obligați să înțelegem mișcarea prezentului. Și nu o putem face ieșindu-i în întâmpinare cu mintea noastră anacronică, cu totul inadecvată înțelegerii noului.

Fiecare amintire, eveniment, experiență sau acumulare de informații se înregistrează prin folosirea unor celule cerebrale. Această materie cerebrală, prin întrebuințarea ei, se uzează și devine astfel inaptă pentru alte noi înregistrări.

ICO

Specialiștii în domeniu susțin ca omul, pe parcursul întregii sale existențe nu folosește mai mult de 10 - 15% din întreaga sa capacitate cerebrală. Restul rămâne neutilizată, iată de ce posibilități umane imense dispunem! Practic, materia cerebrală, care ne așteaptă să o folosim, este inepuizabila.

După ce am aflat și acest amănunt, deloc neglijabil, să vedem cum ne putem întâlni, cu mintea noastră știutoare, oricât de erudită ar fi ea.

Și asta, datorită celulelor degradate, prin folosirea lor în procesul de acumulare.

Așadar, gândirea, ca reacție a minții știutoare, fiind incapabilă să întâlnească noutatea adusă de clipa prezentă, nu are altceva de făcut, decât să-și vadă neputința și să tacă smerită.

O putem, cumva, obliga să tacă? Se poate și asta. Dar cine pe cine obligă să tacă? în această alternativă, ne-am divizat ființa și, nefuncționând ca unitate, nu vom putea întâlni nicidecum unicitatea clipei.

Dacă folosim flacăra atenției și doar privim și ascultăm fiecare imagine sau gând care apare la întâlnirea cu prezentul, vom vedea că tot ce întâlnim în acest fel se destramă și dispare.

Iar în golul psihologic, astfel creat, se realizează unitatea ființei noastre în mișcare, capabilă să întâlnească și să înțeleagă, prin trăire, prezentul în mișcare.

Frumusețea vieții nu o putem întâlni decât cu frumusețea manifestată în noi, la întâlnirea corectă a prezentului.

67. PRIETENIA

Nu-i o-n! anțuire oarbă, rezemată de plăcere.

Un atașament miop, prins de frică și durere.

Sursa existenței sale n-are un suport meschin, în care rezidă teama și amarul din venin.

*

Nu-i legată de un om sau grup, țară, asocieri.

Prin valoarea simpatiei ce procură frământări;

Nu are o Fixitate, nicio formulare-nchisă.

Căci, de-i prinsă-n frontierre, existența să-i

distrusă.

*

Când dorim prietenia, strict pe noi ne căutăm.

Un interes intră-n joc și, prin scop, o cultivăm.

Iar relația e calcul, bunul simț e pervertit.

Toată comportarea-i falsă, zi de zi - neconținut

*

Ea nicicând nu e sectară, căci e prinsă-n Necuprins.

Prin trăire unitară, omul infinit extins.

Reală prietenie e o-mbrățișare-a toate.

Lipsesc orice preferințe, prin gând - fapte măsurate.

*

Un om, floare, anima! și toate câte-ntâlnești.

Ca stegar de viață nouă, bun prieten le-ndrăgești.

Îți e tot așa de dragă, chiar natura zisă moartă, în pornirea-ți naturală, ești prieten și c-o piatră.

*

N-o lovești dintr-un capriciu, s-o urnești din al ei loc.

Sau s-o spargi, s-o mutilezi, din dorința unui joc.

Ea-i o afirmare sfântă, sfânt fiind omul ce-o-ntâlnește, Integrat într-o sclipire, când „ego”-ul se topește.

*

Într-o astfel de trăire, utili suntem tuturor.

Cuprinzându-i prin Iubire, fără scop înșelător.

Ea e mai presus de gând și de oricare știut, în final, ea înflorește doar în omul renăscut.

La temelia unei prietenii adevărate nu sunt nici atașamentul, nici plăcerea și nici meschinul interes. Toate acestea sunt, prin natura lor, aspecte ale substanței ego-ului. Ca structură limitată, prin conținutul acumulărilor, omul nu poate înțelege niciodată prietenia adimensională.

Când noi înșine dorim să ne câștigăm un prieten, de fapt, ne căutăm pe noi înșine, în mod egoist Relația devine calcul matematic - cât mă costă și cât câștig - și bunul simț este pervertit chiar prin cultivarea ei.

Prietenia nu are limite, pentru că fără limite este individul prin care ea se manifestă. Ea îmbrățișează toate câte există, fără să încline preferențial spre ceva sau cineva anume. Fie că este vorba de oameni, de animale, regnul vegetal, fie chiar de natura zisă* moarta. Ea pe toate le cuprinde cu aceeași dragoste universală.

La prima vedere, descrierea pare a fi o exagerare, sau chiar o împlinire imaginară absurdă. Veți gândi, poate, critic, întrebându-vă cum este posibil să avem aceeași atitudine între cele două extreme: om și piatră!?

În parte aveți dreptate! Un om care funcționează în interiorul perimetrului egoist, care-l caracterizează, nu are cum să înțeleagă funcționarea semenului său, a cărui Minte Universală dispune de altă mentalitate.

Și totuși, să încercăm să atingem acest sumum, la care fiecare avem acces, fiindcă toți

suntem creații izvorâte din una și aceeași Sursă Sacră.

Când conștientizăm că suntem limitați, ca niște veritabili prizonieri ai minții noastre condiționată, această fericită descoperire ne smerește mintea, care tace singura. Acum, în acest vacuum psihologic, dispunem de o nouă minte, care nu are nicio legătură cu trecutul. Ea este fără limite, atotcuprinzătoare, sensibilă și înțelegătoare față de toate câte le întâlnește.

Un asemenea trăitor, renăscut prin Iubire, care-i copleșește întreaga ființă, reprezintă „Omul nou-universal”, prin destin chemat să schimbe din temelie viața pe Terra.

Cu vremea, această transcendență va deveni un fenomen de viață obișnuit pentru tot mai mulți pământenii în acest sens, arătăm că tăcerea smerită a gândirii știutoare, în fața frumuseții vieții în mișcare, este „Unica Rugăciune” menită să realizeze această fericită mutație.

68. PRIVITUL

Am descoperit noi oare, ce-i „privit” cu-adevărat?

Sau nu e decât „ego”-ul, un fălos învederat.

Ce se leagă de formule, vrând apoi să le urmeze.

Ridicând în juru-i ziduri, la fel unor metereze?!

*

Când este privit real, nu-i în noi nicio mișcare. Gând, dorința-nchipuire, năvălind la-ntâmpinare.

Noi, prin el, continuu proaspeți și tăcuți în mod firesc.

Căci vorba, la fel și gândul, numai prin timp se-mpletesc.

*

Noutatea se cuprinde când nu-i nicio cunoștință întâlnirea sa prin vechi fiind totala necuviință.

Ba, mai mult decât atât, este, de fapt, o trădare:

Trădăm totdeana noul printr-o falsă comportare.

*

Privirea nu-i înțeleaptă, când, prin vechi anticipăm.

Fiind stegar aceluia „eu”, cu care ne-nfatuăm.

Putem asculta – privi, fără a pune etichete:

Un pom, floare, o grădină, cu-ale lor diverse-aspecte?

*

Câinele, care ne latră, zbor voios de rândunele.

Zgomotul cel de mașină, ape-n șipot prin vâlcele?

Omul cel frumos la chip, sau hidoasa-nfățișare.

Glas melodios rostit, sau dogit în exprimare?

*

Încă am putea privi – Într-un chip desăvârșit.

Lauda ca mângâiere, ori disprețul nedorit?

Sau acuza fără sens, cu totul fără temei.

Fără a face din privit, repetare – obicei?

*

Mai putem oare cuprinde replica-ecou din noi?

Ce îndrugă cel ce știe, care e mișcarea-n voi?
Și-n ce fel întâmpinați în prezent aceste
versuri?

Prin contrast, interpretări, căutând a voastre
sensuri?

Vechiul vă este suportul, știința voastră cea
deșartă?

Sau e liniștea deplină, and imaginea e
moartă?

Doar în privirea tăcută, fără vechi acumulări.
Sacru ni se revelează cu benefice schimbări!

*

Golul psihic e fereastra de pătruns în Infinit.

Unde „sinele”, „egob-ul, omul vechi e abolit
și-n loc un alt om apare, fără vreo dimensiune, în
el, oglindit divinul, consecvent în acțiune.

În practica „Cunoașterii de sine”, privitul
real, cu adevărat, este esențial. Când privim total
atenți, de fapt, noi, privitorul, atenta? ceea ce
privim suntem un întreg tăcut și armonios. În
acest fel lumea exterioară ni se reflecta ca într-o
oglindea și noi doar conștientizăm faptele ca simple
fapte. Sau, altfel exprimat, întâmpinăm lumea din
afara noastră cu pasivitatea întregii noastre ființe.

În acest fel, Realitatea singură își dezvăluie
tainele, pe care noi doar le vizualizăm, fără niciun
fel de verbalizare.

Mult mai anevoios este privitul lumii noastre
interioare, formată din gânduri, dorințe, imagini,
care năvălesc haotic cu sau /ara nicio provocare.
Să vedem câteva cazuri:

Suntem singuri, liniștiți și nicio provocare nu
vine să ne scoată din această armonie. Și totuși,

iată că, de undeva, dintr-o fișă memorială, apare amintirea unei experiențe plăcute. Simpla informație ne antrenează minute în șir, legând amănuntele între ele.

Un alt exemplu, un zgomot venit din lumea din afară, ai unui câine care latră, ne poartă pe cărările timpului scurs, legând alte și alte episoade din trecutul nostru.

În final, constatăm că lumea exterioară, ca și cea interioară, se completează și se influențează, smulgându-ne din prezentul viu, activ și real. Așa devenim jucăria unei gândiri deficitare, care ne-a mecanizat modul de comportare, transformându-ne în adevărați roboți.

Inamicul pertu Tbant, care ne derutează de fiecare dată privitul este ego-ul, care-și manifestă existența prin gânduri, ca reacții ale minții depozitare a trecutului.

Acest depozit memorial este susținut de energii de intensități diferite, al căror autor suntem noi înșine. Și, în funcție de capacitatea sa de dominare, privitul nostru va fi mai ușor sau mai dificil de realizat întâmpinarea corectă a reacțiilor gândirii, prin contactul atent, nemijlocit, spontan și direct, ne asigură destrămarea acestora fără nicio altă intervenție.

Iar, în vidul psihologic, care urmează, apare Omul Universal, adimensional - adică divinitatea din noi, care acționează prin sine însăși ca Iubire Absolută, benefic transformatoare.

Invenția oglinjoarei, prin stimul, de om gândită, Vrând să-și vadă-nfățișarea și s-o facă mai plăcută, Să-i amplifice valoarea, la măsura

potrivită.

*

Stând în față cu oglinda - atentă lucid, făptura, Mintea, la fel și privirea, îi sunt omului măsura.

Ce se vrea realizată pe-a Nego"-ului structură.

*

Preț se pune pe-amănunt - pe părerea-înșelătoare, Ce se vrea îndeplinită - cu vădită repetare.

Totul e meschinărie, fără de nicio valoare.

*

Un alt privit ni se cere, iar oglinda e conștiința, Este un privit tăcut, fără-acumulări ca știință.

Golul psihic și-armonia fac să piară neputința.

*

În loc de privii oglinda, am putea privi în noi.

Cum apar în conștient, gânduri năvălind suvoi. Haosul văzut cum este - ca adevărat război?

*

Poate-aveți cumva imagini, că ați fi făptur-aleasă? Astfel voi vă fixați margini, căzând în propria plasă Comportare de „ego” - drept gândire nemintoasă!

*

Nu afirmați niciodată că ați ști ce spune versul. Căci bătrâna voastră știință vă împiedică-nțelesul! O asemenea-ntâlnire e-mpletită cu eresul!

*

Veșnic omu' - îi prins în lațâncontinuu înșelat.

De întregul lui trecut, care-n clipă-i decedat;
Faptic, vorbe le-s îndemnuri spre ce-i sfânt
cu-adevărat!

*

Încercați să vă priviți, cu privit instantaneu.
Fără gând înșelător! Este oare-așa de greu?
încercați fără-interes, prin clipe, mereu, mereu.

Simplul privit dezagregă lot trecu tu-
înrobitor.

Și-n vid, Adevărul Sacru se impune-nnoitor!
În unitate cu clipa» totu-i sfânt și-nâlțătorf
Reluăm tema „Privitul” dată fiind importanța
sa deosebită în procesul „Cunoașterii de sine”. Jar
pentru o mai bună înțelegere, 1? am asociat cu
obiectul oglindă.

Ce face omul când folosește oglinda? își
privește și studiază chipul. Privitul are, de la bun
început, un scop: studierea înfățișării exterioare a
fetei. Deci, privirea și mintea complet atente,
observă orice amănunt, spre a aduce eventuale
retușări. Întreaga operație este așadar, dirijată de
ego-ul interesat, potrivit condiționării sale.

Însă privitul la care ne referim noi este total
diferit Mai întâi, avem drept oglindă conștiința
lucidă. Iar privitul este tăcut, dezinteresat – deci
total desprins de acumulările minții. Cu acest
privit, pacea, armonia interioară se realizează și
se menține în mod firesc.

De-acum, suntem o stare de conștiință pură,
într-un vacuum psihologic, în măsură să
întâmpinăm orice mișcare venită fie din lumea
exterioară, fie din forumul nostru interior. Este o

stare de conștiință nouă, adimensională, integrată în Mintea Universală.

Așadar, în această conștiință-oglină se reflectă întreg mediul ambiant, cu care venim în contact: semenii, obiecte, natura, în general. Toate acestea își dezvăluie propria realitate, adică așa cum sunt iar noi, doar conștientizăm ceea ce ele spun singure, ce anume sunt

Tot ceea ce privim, putem, eventual, cuprinde și în cuvinte, folosindu-ne de gândirea simplă, a descrierii faptelor, ca fapte.

Cu acest privit simplu, întâmpinăm fiecare reacție a memoriei ca gând, imagine, teamă etc. Întâmpinarea corectă a acestora ne va aduce, de fiecare dată, același climat de pace, de care aminteam mai înainte.

În funcție de frecvența și corectitudinea întâlnirii noastre cu mișcarea vieții, folosind acest privit, vom constata o diminuare a activității ego-ului. Meschinăria, ambiția, orgoliul, temerile de odinioară își pierd treptat energiile care le susțineau. Vom fi mai puțin stresați și mai înțelegători față de nevoile și solicitările semenilor.

Efectul este firesc, natural - mai mult chiar - imposibil de evitat. Cu fiecare privit se produce o spărtură în perimetrul ego-ului, ca o fereastră spre infinit, prin care se scurg părți din energiile care-i susțin existența. Iar, cu fiecare eliminare, se înregistrează progresiv și anemiarea sa. În final, zidul închisorii se prăbușește și fericitul eliberat se integrează funcțional în mișcarea universală. Odată cu acest fenomen, o nouă mentalitate ne v

marca întreaga existență.

Acest fericit eveniment – absolut surpriză – se definește ca unitate psihologică. Un salt calitativ, de esență, din dimensiunea minții, educată la nivelul lumescului în dimensiunea Minții Universale.

Vechea minte, prin natura ei limitată, nu poate în niciun fel să înțeleagă noua minte. Nici nu se pot compara. Una este limitată de conținutul condiționării, cealaltă este Infinită.

70. PROVOCAREA

Atâtare, instigare, joc de-atrageren-tr-o cursă.

O stârnire prin „ceva”, când liniștea-i compromisă, Excitarea-i un impuls, care ne-afectează psihic cu urmări concomitente și-n suportul nostru fizic

Toată antrenarea vieții e continuu provocare.

Chiar și simpla-i existență dă motiv de tulburare.

Sursa ei de exprimare are dublă existență, în lumea cea din afară și-n a „eului” esență.

*

În contextul viețuirii, cauzele-s variate:

Se provoacă om pe om, prin gesturi, vorbe și fapte, Natura-n mișcarea ei ne provoacă-n mod frecvent Prin aspecte diferite, strict legate de moment”.

Furtună și acalmie, aspru ger, arșița, ploaie.

Râuri ce se scurg alene, repezitele șuvoaie;

Troienitele cărări de omăt înzăpezite.

Câmpii care desfătează sau întinderi

pârjolate.

*

Prin această neimire dăm doar câteva aspecte
De om întâlnește-n viață, care-nscriu proaste efecte.

Tot așa ne afectează și-amintirile trăite

Sau ce-am vrea încă să fie - seci dorințe-
nehâpuite.

*

Ne instig-orice mișcare, când e rezistență-n
noi.

Căci neînțelese „ce este” se iscă mereu război
între faptul cel real și ce-am vrea, pe Loc, să fie;

Prin dorințe s-anulează prețioasa armonie.

*

Căutăm doar ce ne place și-aspirăm! a
repetare.

Și fugim de ce displace, vlăguiți de disperare.

Când mișcarea-ntreagă a vieții e cuprinsă-n
mod global, Plăcutul și neplăcutul vor dispărea-n
mod fatal.

De-acum totul e văzut - ca viață naturală.

Dispar orice rezistențe, la fel orice îndoială.

Iar în pacea ce s-așterne, e iubire-n trăitor.

Chiar și-n vremuri de restriște - în război
nemicitor.

Viața, în ansamblul manifestărilor ei,
reprezintă pentru noi oamenii o constantă
provocare. Ne provoacă, în primul rând, semenii
în mijlocul cărora ne ducem existența, prin
gesturi, vorbe și acțiuni. Unele ne impresionează
în mod agreabil, altele - dimpotrivă - ne afectează
în așa măsură, încât răscolesc în noi sentimente
josnice de ură și chiar îndemnuri de răzbunare.

Natura, în general, ne impresionează tot atât de variat, după manifestarea propriilor ei aspecte ca: vreme însorită, ploi torențiale, furtuni dezlănțuite, arșiță, ninsoare etc. Sau câmpii mănoase, înverzite sau pârjolite de soare, deșerturi cu dune de nisipuri mișcătoare, păduri populate de păsări și animale, munți și văi străbătute de râuri cu ape cristaline etc.

Despre toate acestea noi luăm cunoștință prin cele cinci simțuri și în funcție de condiționarea noastră reacționăm psihologic

1.71

prin acceptare sau respingere. Deci, nu totdeauna vom funcționa la fel când ne vom afla confrunțați cu unul și același fenomen. De pildă, declanșarea unei ploi, pentru un agricultor, a cărui holdă suferă de secetă, este o mană cerească. Dar aceeași ploaie cauzează o pagubă însemnată pentru cel care și-a întins cărămizile la uscat în afară de aceste provocări, prilejuite de mediul exterior, mai suntem confrunțați și cu provocări care vin din hrubele tainice ale adâncurilor ființei noastre. Amintiri și întâmplări de mult uitate, sau altele mai recente, nechemate și nedorite, apar în planul conștientului și ne însângerează inima prin irealitatea lor.

Alteori, idealuri seci, dorințe neîmplinite, năvălesc la suprafața conștiinței și-și revendică prioritatea și dreptul legitimei împliniri Iată-ne, deci, față în față cu o seamă de provocări, venite din două direcții: din afară și dinlăuntrul ființei noastre! Care să fie, oare, acea atitudine inteligentă, care să le întâmpine, să le înțeleagă și

să le rezolve pe Loc și fără să lase reziduuri memoriale?

Educația morală, pe care am primit-o de la generațiile anterioare, ne oferă o seamă de metode, de practici și credințe, care, prin structura lor, sunt creații dirijate de ego. Căci, ce altceva sunt dorința de a atinge un ideal spiritual, efortul voinței de a transforma diavolul din noi într-un înger slujitor al Domnului; rostirea de formule sau rugăciuni, pentru a ne purifica; lăsarea în voia unui dumnezeu imaginar; concentrarea asupra unui concept sau idei socotite sacre?

Toate acestea, ca și multe altele, pornesc la drum ca sine, interesat de împlinirea unui anumit scop, ca ideal. Or, tot ce se inițiază în interiorul acestei structuri limitate, nu poate depăși propriile granițe. Unele schimbări de suprafață, determinate de o voință bine antrenată, nu sunt decât simple măști amăgitoare, sub care se ascunde un abil ipocrit.

Dacă privim în jurul nostru și întreaga hartă a acestei lumi, nu este greu să ne dăm seama unde am ajuns, conducându-ne, mai mult sau mai puțin, după îndrumările educațional-morale primile de la înaintași ca moștenire.

Încercați să puneți în practică și ceea ce vi se sugerează în această temă, căutând să fiți tot timpul cinstiți cu dumneavoastră înșivă.

Iar acum, după această largă paranteză, să vedem cum întâmpinăm provocarea?

Reacția gândirii noastre este răspunsul la orice provocare. De fapt, noi suntem această

reacție, care ne arată omul adevărat din noi. Ne privim și ascultăm cu toată atenția. Și ce constatăm? între> clipă reacția se risipește, iar în locul rămas disponibil, continuăm să existăm, să fim, ca stare de Conștiință Pură, fără dimensiuni O stare de bucurie nemaiîntâlnita ne cuprinde întreaga ființă. De-acum, ca ființe complete, putem înfrunta orice impresie venită din lumea exterioară sau interioară.

Acesta este omul nou, care va regenera climatul moral și etic pe Terra, punând temelie împărăției lui Dumnezeu.

71. RAZA DE LUMINĂ

Când am înțeles că sunt - „eu* - făptură conștientă.

Chiar din tainicu-început, o eroare inerentă.

S-aș temu ca primă *filă* în a vieții cărți deschise.

Abordând realitatea prin noianul meu de vise.

*

Eu mă socoteam lumină - merit al descoperirii, însă bezna-mi trâmbița paginile nălucirii.

Și s-au scurs vremuri de-atunci - șir imens de mii de ani, în descoperiri mărețe ne-am văzut tot mai titani

Prin descoperiri externe, ne-am îndepărtat de noi.

Tot mai mult crescând distanța, în adânc - mereu mai gol Contradicții și conflicte au proliferat firesc.

Ură și războaie crunte, prin timp omul

definesc.

Pe parcursul triumfal către lumea din afară.
Siguranța mult dorită ajunsese tot mai precară.
Timorat la orice pas de o lume ne-nțeleasă.
Omu-și caută un sprijin într-o ființă
nebulosă.

*

Inventă un dumnezeu după-a lui închipuire.
Dându-i forme și-nșușiri, după propria-i
simțire; îl clădi pagode, temple și biserici diferite,
invitându-l la oșpețe și la jertfe oferite;

*

Jertfe mari și jertfe mici, deseori chiar
odioase.

Prin absurdele credințe unor brute
nemiloase.

Uciși oameni, anima Je în rostiri de osanale,
far, în probleme ușoare, numai rugăciuni banale.

*

Amăgire și-nșelare, pastile de adormire către
mulțimi aruncate, vizând urmăriri meschine;
Toate-s porniri efemere cu-mpletiri de interese,
Uneori chiar ineptii decontate prin excese.

*

Distincte ca exprimare, religiile felurite cu
multiplele lor secte, mai multe, mai încălcite,
Surse sunt de învrăjbire, ce pe oameni li separă,
Mărind haosul din lume – spre a lor veșnică ocară!

—

Alții, după a lor minte, strâmtă și amăgitoare,
Limitată-n conținut și, la fel, în exprimare.

Neputând să demonstreze sacrul drum spre

Infinit, Ce e Marele Sublim. Adevărul mult râvnit;

*

Au creat prilej a crede că-n Eternul
Necuprins.

Doar materie există - Spiritul - total exclus!

Ce temei se pune lumii printr-o astfel de
gândire??

Ce relații pot să nască în absență de Iubire?!

*

Când omul își e măsura - „Sinele” infatuat -
Viața: egoism feroce, totul spre el dirijat.

De-aică nasc, proliferază contradicții și
conflicte.

Un adevărat blestem pentru ființe
neîmplinitei

*

După ani de căutări începute-n zori de zi și
continuate-n noapte, înțelesul lui „a JT EI, prin el,
veni deodată? Ca o rază de lumină, Despiciând prin
zid o poartă! Eu, nici merit și nici vină.

M-am văzut Imens în toate, fără „eu* -
dualitate o perfectă integrare, negrăită simplitate.

Și vibram ca Necuprins în deplina
prospețime.

Antrenat în pas cu clipa prin Sublima Acțiune.

*

Ca Imens - Atemporal - am descoperit, în
fine.

Că, deșert de-ngustul „eu”, dincolo de orice
„sine”.

Omu-m el e Dumnezeu, ca făptură împlinită
Prin iubire - Bunătate - frumusețe Infinită.

În această temă vom încerca să descriem evoluția psihologică a ființei umane, de la începuturile sale, ca ego și până la marea descoperire a divinității sale.

Prima pagină a existenței ca „sine” o înscrie identificarea sa cu structura corpului fizic. Ei făcu din această descoperire valoare de referință și centru de interes, spre care vor fi dirijate toate activitățile sale ulterioare. Eu sunt, eu am, eu pot, eu vreau, eu știu etc. Așa s-a născut și apoi a continuat să ia tot mai mari proporții imaginarul „sine”.

Cu fiecare descoperire făcută în lumea exterioară, s-a îndepărtat tot mai mult de fondul sau interior. Dar, odată cu creșterea acestei distanțe se amplifică și confuzia, teama, contradicțiile și conflictele din interiorul omului, mai întâi. Apoi, ulterior, din ei s-au extins și în raporturile sale cu semenii și restul mediului ambiant.

După o vreme oarecare, timorat tot mai mult de o lume pe care nu o putea înțelege, omul a căutat un sprijin tot în lumea din afara lui. Așa ajunse el să-și croiască zei, după propria înfățișare, cărora le-a clădit altare, pagode, temple, biserici, ca lăcașuri de slujbe și jertfe. În acest fel au luat naștere diferitele religii care, prin timp, au evoluat Astăzi, religiile, cu numeroasele lor secte, sunt în primul rând structurate pe credințe diferite, care, prin natura lor, separă oamenii. Și, în decursul veacurilor, nu de puține ori, s-au dovedit, prin comportarea lor, cu totul străine de ceea ce înseamnă Divinitate, Iubire.

Alții, cu totul limitați de o minte îngustă, strâmbă și oarbă, neputând să înțeleagă ce este aceea Adevăr, Sacru, Iubire Absolută, pur și simplu, neagă totul Pentru ei nu există Eternul Necuprins, nici spirit, ci doar materie brută.

La ce fel de lume poate da naștere un asemenea concept? Ce fel de relații se pot înfripa pe structura ateismului? întreaga viață împletită cu un egoism feroce. Ipocrizia, fariseismul, ambiția, orgoliul și duritatea sunt doar câteva din mostrele de comportament din această adevărată junglă.

După mulți ani de cercetări, cu practici insistente, așa cum ne-au învățat înaintașii, mi-am dat seama că toate soluțiile și îndrumările s-au dovedit greșite, total ineficiente și, ca atare, le-am abandonat.

Aceasta a fost marea cotitură, determinată de înțelegerea realității fenomenului spiritual.

La Marele Adevăr nu se ajunge prin eforturile ego-ului - așa cum ne sfătuiesc teologii, filosofii șialii îndrumători spirituali - ci prin inactivitatea minții acestei structuri egoiste. Altfel zi, eliberarea de energiile care ne țin prizonieri în cușca acestui eu, începe chiar cu fenomenul eliberării, prin tăcerea smerită a actualei mini deficitare, care funcționează haotic, egoist.

Urmând această practică a întâlnirii cu mine, într-o zi, fără niciun fel de avertizare, înțelesul lui „a fi” mă cuprinse dintr-odată, ca o „Rază de luminal și, în vechea mea alcătuire psihologică s-a produs o sciziune sau despicare, întocmai ca o fereastră cu deschidere spre Nemărginire, eu

însumi contopit în această Infinitate!

Prezent, în pas cu clipa, de-acum doar proșteime, am înșele deplin ce este aceea „Sublima Acțiune”.

Numai prin desprindere de la bun început, de îngustul sime, care întotdeauna este limitat de propriul interes, suntem ființă umană completă, integrală – Divinitate prin Iubire, Bunătate și Frumusețe Infinite.

72. RĂSFĂȚUL

Surogat de hrăni prunci, prunci săraci și fără minții.

Care văd în alinare, în seci mângâieri mărunte, împliniri esențiale, prin impulsuri ancestrale.

*

Sărăcia cea din om îl obligă să trăiască

Tot timpul la suprafață și, greșit, să se hrănească

Cu produse nefirești, din îndemnuri pur lumești.

*

Plăcerea din embrion, prin vremuri acumulată, îi planifică răsfățul: o dorință-nsămânțată, în ansamblul ei cuprins cu multiple complicații

*

Nu tot timpul anturajul – oamenii de lângă tine.

Dispuși să dea satisfacții, să fi alinte al tău „sine”.

Și lipsit de răsfățare, nasc conflicte, contradicții.

*

Degradarea tot mai mare - final - ură, suferindă, în fond, care e misterul, *însoțit* de neputință.

Ce dă ghes să tot speram la plăcutul blestemat?

*

Tot trecutul - ca un cerberstăpân dominant în noi.

Vrea plăcerea Împlinită, chiar prin lupte sau război;

Ce-i displace - ocolit, sublimat sau alungat.

...Astfel „centrul mărginit” prin a lui acumulare De-acceptări și de respingeri, dă răsfățului vigoare.

Toate-s vise, amăgire - insul rob prin timp - gândire.

*

Complet toate înțelese și pătrunse cât mai bine.

Sunt, spontan, și dizolvate de fireasca acțiune.

Finalizarea înscrisă prin tăcuta armonie.

*

Nu mai vrem, nu mai dorim niciun fel de mângâiere.

Căci Iubirea-ndestulează dincolo de-a noastră vrere, în noi toți, capacitatea de-a-ntâlni Supremul Bine.

Înclinația oamenilor (bărbați și femei) de a dori să fie răsfățați, demonstrează lipsă de seriozitate și sărăcie spirituală. Plăcerea de a fi mângâiați - sentiment primitiv - pleacă din centrul

primar al embrionului din care a luat naștere și s-a dezvoltat ego-ul. Tot timpul preocupai numai de îndeostularea simțurilor sale, acest om își complică el însuși propria existență. Câte neajunsuri, contradicții și conflicte, însumate ca suferință, nu ar putea fi evitate, dacă s-ar înțelege superficialitatea răsfățului.

Mediul familial sau din afara familiei, unde obligațiile profesionale ne solicită prezența, nu în tot timpul ne este favorabil Un capriciu, o dată satisfăcut, dorește repetarea. Așa nasc și se dezvoltă patimi, care domină și degradează făcând din pățimaș, sclavul propriei sale plăceri.

Nucleul ego-ului a luat naștere odată cu prima satisfacție dorită și Împlinită. Iar acum, dorința este un abis fără fund. Ea a devenit, cu vremea, un adevărat tiran, care nu se mulțumește niciodată cu împliniri parțiale și, cu atât mai puțin, cu neîmplinirL

Solicitați în mod constant de realitatea viului, în veșnica lui mișcare, la fiecare întâlnire cu el, ne-am comportat potrivit condiționării proprii. Din plăcerea simțurilor am creat un ideal dorit în mod obsedant, iar din neplăcere, prilej de evitare și fugă permanenta.

În acest mod, ne-am creat pivotul de interese, care ne ține fixați, mișcându-ne doar atât cât ne permite priponul. Deci, acest centru limitat de acumulări înregistrate memorial, dă vigoare răsfățului prin acceptarea plăcutului și respingerea a ceea ce displace.

Dacă toate acestea sunt clare, precis înțelese, prin înțelegerea lor deplină, ele dispar și, odată cu

disparația, întreaga noastră ființă, devine o imensă armonie tăcută.

În această tăcere, întâlnim Iubirea, care ne îndestulează în mod desăvârșit, iar apoteoza răsfățului nu-și mai găsește rostul

Toți pământenii au această capacitate, de a întâlni în existența lor de zi cu zi, spre desăvârșirea lor, acest „Suprem Bine”.

73. RĂZBOIUL

Acțiune violentă, încleștare agresivă.

Din pornire e nocivă, prin efecte - distructivă.

Aprig luptă om cu om și adesea se suprimă.

Cânvrăjbirea și cu ura în final ajung la crimă.

*

E război între familii, un transmis prin moștenire.

Ca vendetă - veac de veac - fără saț, fără oprire;

Alt război e dus de trusturi și diverse-asociații.

Unde „banul” este totul, numărat prin compensații

*

Alt război, între religii, prin a lor false credințe, împletiri de interese și meschine năzuințe;

Războiul de grup de state e cel mai distrugător.

Un adevărat măcel - sângeros, necruțător:

*

Nimic nu este scutit de ura cea declanșată»

Vrând - nevrând, în al său foc, lumea-ntreagă antrenată. Distrugerea de vieți și de bunuri e

imensă.

Suferința ce-o aduce este la fel de intensă.

Dar, de ce există ură? De ce oare e război?
Au în ele rațiune? O putem vedea prin noi?

Toat-această nebunie nu în om matur se-
nscrie.

Ea-i aspect de om simintit, dominat de
mișelie.

*

El mereu cultivă ura, război zâânic
pregătește.

Prin ce face, prin ce spune, prin toate ce *le*
gândește.

Tot ce azi vedem în lume: violențe,
confruntări.

Nu-s decât mișcări de haos, de-ale minții
frământări.

*

Prin activitatea noastră, noi creăm climat în
lume.

Căci cu lumea una suntem și la rele și la
bune.

Când acest „ego* nebun e-nțeleș și depășit.
În lumina clarității de-armonie-i coplesit

Ura piere-n bunătate și războaiele-ncetează.
Fiindcă-n omul integral, toate se
armonizează.

Acest fericit final, de cuprins prin simplitate.
Ne deschide poarta vieții spre Sacra
Realitate.

Nu este nevoie să dăm războiului nicio

definiție, fiindcă el este arhicunoscut. Tot timpul omenirea a fost angrenată în confruntări sângeroase de diferite amplitudini.

Se luptă omul cu aproapele său pe interese meschine, tot atât de trecătoare, precum suntem și noi, cu toții, pe acest pământ. Finalul acestei demențiale înțeleștări se sfârșește adesea cu uciderea unora dintre ei sau chiar a ambilor învrânănați.

Există războaie între familii, trusturi și diferite asociații determinate de interese materiale, bănești.

De asemenea, există conflictele cu caracter religios, care oferă cea mai aberantă formă a războiului! Să ucizi în numele lui Dumnezeu? Ce fel de minte este aceea, care asociază ura și violența cu Suprema Iubire și Bunătate?! În niciun caz nu poate fi vorba de homo sapiens, sapienst

Războaiele între state și apoi grupuri de state sunt cele mai distrugătoare. Într-un fel, tot Pământul, toată lumea este antrenată. Suni uciși milioane de oameni, implicați direct sau indirect în marea înțeleștare. Iar numărul celor care păstrează în corpul lor prin diferite infirmități, urmele acestei conflagrații nu este deloc neglijabil.

La toate acestea se mai adaugă și distrugerile de bunuri materiale, obținute cu atâta trudă și sacrificii, pentru bunăstarea generală a omului.

Dar, împreună, să încercăm să descoperim cine anume este vinovat de pregătirea acestui climat de violență și ură, care, în final, conduce la declanșarea măcelului?

Individul, care a ajuns la o anumită

maturitate spirituală, nu se lasă antrenat de aversiune, resentimente și, ca atare, nici nu-și urăște semenii, chiar dacă aceștia ar face parte dintr-o altă rasă sau etnie decât a lui.

Omul, care funcționează ca ego învederat, prin întreaga sa activitate: gândire, exprimare și înfăptuire, pregătește în mod continuu climatul de violență și ură între oameni. Dacă la acest exemplar mai adăugăm și pe ceilalți, care funcționează la fel, în final, fluviul de energie negativă ia proporții uriașe, determinând efecte pe potriva cauzelor respective.

Dar, să venim cu un exemplu, redus la scara națională a unei țări - respectiv țara noastră să zicem că A, B și C - cetățeni ai acestei țări, sunt, prin excelență, egocentriști. Fiecare dintre ei, zilnic, urmărindu-și propriul interes, împrăstie în jurul său o energie negativă, determinată de ambiție, orgoliu, dorința de a fi cineva, ipocrizie etc. Fiind energii similare, ele se atrag și formează un singur șuvoi! La nivelul unei țări, cu oameni care gândesc la fel, micul șuvoi devine un fluviu.

În final, acest fluviu de energie întâlnește omul potrivit, care va fi conducătorul politic al statului respectiv. Deci, el este creația noastră. Adesea îl contestăm. O facem din confuzie și ignoranță. Egoismul, orgoliul și ambiția acestuia, fiind o însușire la nivelul țării, depășește cu mult aceleași însușiri aflate în fiecare dintre noi, susținătorii lui. Nu întâmplător se spune că fiecare țară are conducătorii pe care îi merită.

În concluzie, noi, prin activitatea noastră zilnică, creăm toi ce se întâmplă în lume. Fiindcă

noi și lumea ne influențăm reciproc. Gândurile noastre influențează lumea și, în același timp, primim în loc ce emitem, adică energii de aceeași calitate.

Numai când înțelegem, cu claritatea minții, atotcuprinzătoare, această structură haotică a ego-ului, ea se destramă de la sine. De

acum, ca ființă completă, liberă de orice fel de condiționare, ființăm ca Iubire Creatoare, capabilă să pună temelie unei alte lumi, fără violență, lăcomie, ură, lupte sau războaie nimicitoare.

74. REACȚIA

Replică - precum ripostă - un răspuns la provocare.

Se întâmpină stimulul, ce procură tulburare, întreg dinamismul vieții e punctat de estimări.

Strâns unite cu plăcerea și-ale firii neplăceri.

*

Prin reacție aflăm tot ce-am vrut și ce n-am vrut, Toat-acumularea noastră - al conștiinței conținut.

De modul cum azi vibrăm, aflăm tot ce-am adunat.

Și-ntărit prin repetări - prin timp „eul” conturat.

*

Clar efect sau consecință - tot ce-n clipă se ivește.

Cauza fiind în trecut, care-n prezent se vedește;

Ea istorisește totul - izvorul, precum cărarea, Moștenirile-ancestrale ce-i formează-nfățișarea.

Violența, lăcomia, cruzimea de animal.
Viclenia, aroganța – fruct al omului dual;
Reacția-i, în final, strict ceasornic de destin.
Care azi, prin ce-a fost ieri, personal îl
întărim:

Efect – cauza lui „ieri”, „mâine” – cauză –
efect la o consecință justă – „sine*” activând defect,
– Prin înscris fictiv de „centru” cu întreaga-i
plămădeală.

Ce fără de greș ne-arată cum e ființa actuală.

*

Putem să privim global acest mod de
comportare?

Să întâmpinam spontan riposta la provocare.

Făr-a face analize, făr-a folosi cuvinte.

Strict pasiv, goliți de „ego*” și să trecem mai-
nainte?

*

Astfel, ființa se-ntregește, când reacția
dispare.

Alt destin nu se mai naște – viața-i
binecuvântare, în această conjunctură au loc
sfinte transformări.

Sacrul împlinindu-și rostul prin firești
realizări.

Atâta vreme cât vom funcționa ca prizonieri
ai sinelui, vom întâmpina noutatea vieții – în
constanta ei mișcare și reînnoire – cu răspunsuri
perimate, învechite, deci, cu totul
necorespunzătoare, între înțelegerea noutății
vieții și răspunsurile formulate de experiențele

anterioare, există o totală incompatibilitate.

Dar, să încercăm descifrarea acestor reacții, adică să vedem ce taine ale trecutului nostru se ascund în spatele lor. Fiecare reacție ne descoperă un fragment din trecutul nostru, estimat ca plăcere sau durere. Este adoma unei amprente lăsate de o experiență, pe care cândva am trăit-o doar parțial. Experiențele complete nu lasă niciodată urme psihologice memoriale.

Așadar, fiecare reacție este purtătoare de destin. Dorințele și idealurile de odinioară, neîmplinite sau împlinite numai în parte, apar la suprafața conștiinței ca răspunsuri prilejuite de mișcarea vieții.

În lumina acestei descoperiri, fiecare putem descrie cu precizie omul real din noi, așa cum a fost format în viețile sale anterioare. De fapt, acest om se află prezent în Uegul cuprins al structurii ego-ului și, el este susținut de energii corespunzătoare calității acumulărilor sale.

Prin urmare, omul obișnuit este o ființă cauzală, care răspunde la încercările vieții potrivit înșușirilor sale, determinate de moștenirile ancestrale.

În acest fel, reacțiile apar ca efecte ale unor cauze aflate în trecut, ca înșușiri care ne condiționează. Minciuna, ambiția, ipocrizia, lăcomia, aroganța, violența, ura și altele, când apar în câmpul conștiinței noastre, ne demonstrează fondul nostru sufletească Noi suntem toate aceste efecte, ale căror rădăcini cauzale ne-au adus la reîncarnare.

Întrebarea ce ne-o punem este aceea de a afla

atitudinea potrivită la întâmpinarea vieții? Ce se întâmplă dacă la una din provocările vieții răspundem, de pildă, cu violență, care ne-a apărut ca reacție la acest impact?

Am transformat reacția - efect, în cauză, care va întări și mai mult alcătuirea ego-ului! Deci, o și mai mare încătușare.

Ce se întâmplă însă, dacă conștientizăm reacția, adică violență și o cuprindem cu întreaga noastră atenție, fără să urmărim altceva? Este doar o simplă întâlnire cu violența - ca reacție - efect! Constatăm că ea se risipește spontan. Flacăra atenției a distrămat-o!

O asemenea întâmpinare afectează, în același timp, și structura „eului” cauzai!

În concluzie, încercările vieții sunt o necesitate. Ele reprezintă adevărate teste, prin care ne putem cunoaște funcționarea tempocauzală, care ne separă de adevărata realitate a divinității ființei noastre. Și, în funcție de ceea ce ni se relevă prin conștientizarea lucidă, ne împlinim în mod inteligent adevărata menire în scurtul popas al acestei vieți, de ființe întrupate, ca urmare a Legii cauzalității amintite mai sus. **t**

Cu alte cuvinte, realizăm diminuarea trecutului cauzal, prin anularea reacțiilor - efecte, reducând corespunzător șirul reîncarnărilor pe Terra.

75. REVENIREA

Întoarcerea la trecut, la vremuri cândva apuse.

Gânduri seci, fără de rost, în prezent, de ieri impuse.

Astfel ca o adăpare dintr-un lac - apă stătută.
Când, cu fiecă trăire, prin ea, mintea mai
robită.

*

Retrăim imaginar un mănunchi de clipe
moarte.

Și când ele-nscriu amar, paginile-s disperate.
De-s cuplate cu plăcerea - scop continuu
căutat.

Au în umbra lor durerea dorului neîndestulat

*

Spre mai bunele-nțelesuri dăm o seamă de-
nțămplări: Un dispreț, o siluire sau stresante
provocări.

Amintiri de cataclisme, un război distrugător
Sau plăceri îndestulate prin exces - copleșitor.

*

De ce mintea nemintoasă se proiectează-n
trecui Trăind într-o nebuloasă prin plăcut și
neplăcut?

Analiza-i jocul minții, faptic, tot o revenire la
ce-i scris memorial - dând o nouă adâncire.

*

Revenirea intervine impusă de mecanisme,
Impregnate-adânc în „sine” prin repetări -
conformisme. Azvârliți în ireal, prin ea retrăim
trecutul.

Ca un searbăd ideal - încleștat cu cunoscutul

*

Revenirea de-i cuprinsă și-nțeleasă-n mod
global.

Ființa infinit extinsă o va dizolva total la
făptură împlinită vom trăi în actual.

Uniți prin Eternitate cu ce e Sublim - Real

Revenirea este un proces imaginativ, prin care încercăm să re trăim întâmplări, evenimente, care au avut loc cândva în trecut și care ne-au impresionat într-un anumit fel.

Această întoarcere în timp înseamnă, în primul rând, desprinderea noastră de realitatea și noutatea vieții, care se mișcă în mod constant, pentru a trăi clipe fictive, moarte, păstrate ca cicatrice memoriale. Și, în funcție de aceste imprimări, vom fi impresionați psihologic și somatic. Această deplasare imaginativă este, nu numai o pierdere de vreme, fără folos, ci și o degradare pe ambele planuri, psihologic și fizic.

Amintim o seamă de întâmplări, care lasă urme pe scoarța cerebrală: o jignire, o siluire, o frustrare, un cataclism, un incendiu etc. Sau clipe de plăceri excesive, de glorie, de laude, de aplauze etc. Cu fiecare revenire, aceste amintiri capătă o importanța tot mai mare, care ne automatizează mintea până în prag de obsesie.

De ce, oare, această minte păărăsește prezentul și pleacă pe canalele imaginației, undeva, în trecut?

Dacă încercăm să dăm răspunsul folosind aceeași minte, prin analize, psihanalize, este tot o revenire la acel trecui Deci, acest joc al minții ne va conduce în mod fatal, tot în interiorul sferei limitate a minții condiționate.

Fiecare repetare contribuie la mecanicitatea minții egoiste, care, în mod automat, ne târărăște în ireal, obligându-ne să trăim clipe cunoscute - în prezent lipsite de viață.

Nu avem altă soluție, decât să o deconspirăm, ori de câte ori evadează din prezent

Deci, foarte atenți, luăm în observare mișcarea minții și, lEnd „una” cu ea, realizăm deplinătatea ființei. De-acum, ca ființă completă, nedimensionată și indivizibilă, ne contopim în Realitatea Vrejii și trăim clipă de clipă cu tot ceea ce ea ne oferă.

Nici probleme, nici conflicte, niciun fel de temeri, nu-și mai găsesc rostul sau rațiunea de a fi, fiindcă mișcarea în Eternitate este, prin ea însăși, flacăra care arde și transformă în scrum orice fel de impuritate.

76. REVOLUȚIA

Nu-i vorba de transformări, ce-s prin sânge-nregis trate.

Unde, interesul, ura, sunt cu crime-nșămânjate.

Când stâlpii cei găunoși, impotenți se prăbușesc și cioturile se ridică prin destin ce-l făuresc.

*

Toate astea laolaltă sunt schimbări de stăpâniri.

Forma veche se destramă, copleșită de-nvrăjbiri.

Tema abordării noastre: „Mutația integrală”.

A făpturii fragmentare prin cuprindere totală.

Omul, prin timp modelat, e centrat pe egoism.

Tot ce face, ce gândește, se reflectă-n conformism, Viața-ntreagă-i nebuloasă – rătăcirii

din ignoranță și, de weine"-ademenit, își dă singur importanță.

*

În conflict cu el, cu lumea - un climat de contradicții.

Final - 2 bucium și durere - acceptări și interdicții Lipsa noastră de-nțeleș ne procur-amărăciuni.

Stresuri ce ne vlăguiesc - absurde deșertăciuni.

La nimicuri dăm am ploare, prinși de-a noastră-acumulare: Lucruri veștejite, moarte - În prezent fără valoare.

Ființa-om, prin vremi robită, nu se schimbă prin formule.

Nici prin sisteme morale sau prin religii credule.

*

Redresarea-n noi apare prin relația directă.

Când spontan vedem mișcarea de făptură incompletă.

Ce-i văzul așa cum este, fără nicio urmărire.

Piere tot - cu-ntregul „sine” - dincolo de-nchipuire.

Revoluția-i totală și făptura integrată la dimensiuni eterne, de mintal nemăsurată!

Doar cu astfel de trăiri lume nouă se clădește.

Fără ură și-nvrăjbiri, căci Iubirea tot unește.

*

Iar conducătorii Terreii, care dirijează gloata.

Se vor regăsi continuu, fiind unifi cu lumea toată.

Interesul lor și-al lumii - sacru prin fidelitate.

Fericita întocmire numai prin Divinitate.

Revoluția este o schimbare radicală și bruscă în raporturile politice, economice și sociale ale unei societăți. De cele mai multe ori, ea îmbracă haina violenței și a cruzimilor dezlănțuite în mod sălbatic. Se dăruiește un sistem de conducere, apreciat ca înrobitor și altul li ia locul, socotit ca superior.

De fapt, este doar o schimbare de stăpânire. Forma veche se prăbușește și alta îi ia locul. Iar omul rămâne tot ceea ce a fost și înainte.

Tema noastră însă, se referă la o altă revoluție, și anume, la transformarea radicală a mentalității pământeianului. Ființa fragmentară, dualistă, limitată egocentric, este înlocuită cu ființa integrală și adimensională, care funcționează în contact direct cu viața ca Iubire Creatoare.

Omul obișnuit este o creatură a timpului, care l-a format din informațiile culese și memorate, din propriile experiențe, ca și din bunurile materiale pe care le posedă, el și-a făcut o imagine despre sine. Deci, el privește lumea înconjurătoare ca și viața, în desfășurarea ei, de la înălțimea acestei imagini - splendidă de cele mai multe ori.

Pornind de la această irealitate, este normal ca el să-și petreacă aproape tot timpul în contradicție cu el și lumea înconjurătoare. Câte conflicte, zbucium și durere nu se nasc și se amplifică pe fondul ignoranței sinelui, care se estimează că este „cineva”, fiindcă știe, cunoaște și are!

Dominat până la sclavie de acumulările sale

memoriale, **d** funcționează în prezent aidoma unui robot și dă importanță unor lucruri mărunte, ocolind, din ignoranță, esența însăși a vieții

Un astfel de om, trăind ca prizonier, închis în colivia pe care singur și-a construit-o, se îmbată cu amăgiri, în paguba propriei sale evoluții spirituale.

Transformarea psihologică a omului, limitat de sfera propriului „eu”, nu se poate realiza prin sisteme de morală, crezuri religioase sau rostiri de formule. Toate acestea, ca și multe alte metode, au fost deja testate. Și care sunt efectele?

Acești practicieni, fie că mimează comportarea omului onest, cinstit și bun, fie că se ascund cât mai abil în spatele unor măști frumoase, pe care și le ajustează pe un fond tot atât de hidos, de meschin.

Ipocrizia camuflată sub masca omului bine educat o întâlnim astăzi în mod frecvent – din păcate – tocmai la aceia, care se pretind a fi îndrumători de suflete.

Redresarea omului nu poate fi desăvârșită decât într-un singur fel. Prin golirea sferei ego-ului de energiile care ne (**î**n prizonieri. Și iată cum: Drept instrument operațional folosim numai atenția, care, de fapt, este chiar flacăra Sacrului – aflat în profunzimea ființei noastre.

Cu toată atenția, vom întâmpina fiecare reacție a minții, care răspunde prin gânduri ca: dorințe, aprecieri, temeri etc. la întâlnirea cu mișcarea vieții.

Acest contact direct, nemijlocit, fără să urmărim vreun anume rezultat sau interes,

dezagregă pe loc acea reacție. În locul liber, devenim o ființă completă, fără margini și cunoaștem – prin trăire – fenomenul Iubirii fără margini.

Astfel de întâlnire anemiează alcătuirea ego-ului și, într-o bună zi, în centura lui de rezistență se produce o spărtură. Acesta este fericitul fenomen al eliberării de sub autoritatea acestei sclavii.

O nouă mentalitate ne cucerește fără voia noastră. Vedem altfel, rostul existenței. Ambiția, teama, orgoliul, ura nu-și mai găsesc în noi niciun ecou.

Această veritabilă revoluție psihologică ne-a scos de sub stăpânirea marelui tiran „ego” – vinovat de întreaga tragedie a lumii – și ne-a plasat în dimensiunea Minții Universale.

Cu cât va crește numărul unor astfel de trăitori, cu atât se va schimba climatul pe Terra. Iar conducătorii vor fi aleși în funcție de capacitatea lor de înțelegere, iubire și fidelitate față de interesele comune ale cetățenilor.

Această fericită realizare nu poate avea loc decât prin contopirea individului în Divinitate.

În ansamblul ei, viața, în mersu-i cotidian.

Cu surprize permanente, zi de zi și an de an.

Ne determină reacții de-acceptări și de respingeri, încadrate-n forme certe, memorate prin alegeri.

Îndrăgim tot ce ne place și-n contextul mângâierii Plăcutul e și mai mare prin amprenta repetării. Neplăcutul e veninul – căruia li rezistăm.

Ne opunem eu-ndârjire sau din faţă-i evadăm.

*

În climatul rezistentei se-ntâlnesc teama şi ura, Energia se destramă – slăbiciunea-i dă măsura Omului încătuşat, care se agită-ntruna.

Zi şi noapte căutându-şi fericirea drept cunună.

*

Rezistenţa nu-i în stare să ne scape de defecte.

Ea ne dă numai iluzii de schimbări, doar aparente. Răul mai mult s-adânceşte, prinde forţă, ia amploare, Bietul om se chinuieşte, degradarea tot mai mare.

*

Tot ce-aduce fluxul vieţii, spontan, Fie-ntâmpinat Fără-a face osebite sau visa vreun rezultat.

Toată fiinţa înglobată în fireasca existenţă.
Ce-i realitate-n clipă, lipsită de dependenţă.

*

Numai astfel fragmentarea – mărunţă şi parcelată, Devine Imensitate şi-mplinire-adevărată. Într-o astfel de postură, zgomotul trece prin noi.

Fără nicio rezistenţă, cum curg apele-n şuvoi.

*

Când nu-s piedici, stăviliri, să oprească-al vieţii mers.

Ci doar fluenţa perfectă, fără-impulsun, ca revers.

Nefind psihic, perturbări, în noi se-nscriu transformări.

Ce fac din prunc „Om Sublim”, mai presus de gând - sfortări.

Viața - În ansamblul mișcării ce o caracterizează ca a fare - este în același timp noutate și prospețime, care variază de la o dâpă la alta. Fiecare clipă ne aduce câte o surpriză, la care noi reacționăm fie prin acceptare, fie prin respingere, potrivit condiționării noastre, ca ființe tempo-spatiale.

Îndrăgim tot ceea ce ne place, și, prin repetarea trăirii plăcutului, creăm în noi obiceiuri, care devin apoi automatisme mintale, ce ne domină întregul comportament în fața a ceea ce nu ne place, comportarea noastră este diametral opusă. Fie rezistăm, ocupându-ne, după posibilitățile noastre psihologice fie, pur și simplu, evadăm, căutând altceva, după gustul și înclinațiile proprii.

În climatul rezistenței apar, întotdeauna, teama și ura, care, prin natura lor, ne divizează ființa și ne împrășteie energia. Un idealist, de pildă, în aspirația lui spre perfecțiune, întâlnește, la un moment dat, „ceva” care-l face să cadă în păcat. De o parte, atracția psiho-somatică, de altă parte, idealul spre care aspiră. Iar, la mijloc, el, care înclină spre una sau alta, însoțit de teama de a nu ceda ispitei și, prin cădere, ura împotriva a ceea ce a prilejuit căderea sa.

Folosirea rezistenței ca instrument de luptă împotriva tentațiilor vieții nu-și găsește deloc eficiența practică. Și iată de ce! Rezistența este susținută de efortul de voință, de a face sau nu ceva, apreciat ca potrivit idealului propus. Or,

rezistența, voința, ca și idealul fiind elemente obișnuite ale ego-ului, ele nu pot realiza decât schimbări de suprafață, amăgitoare și totdeauna limitate la dimensiunea acestuia.

De altminteri, fiecare activitate, ce are loc în interiorul acestei structuri mărginite, nu face decât să îi mărească și mai mult autoritatea și, odată cu ea, degradarea și suferința.

În locul acestor instrumente, cu totul neadecvate, vom folosi la întâlnirea noastră cu plăcutul sau neplăcutul, adus de mișcarea vieții, flacăra atenției. Deci, noi înșine fiind această flăcără, întâmpinăm tot ce ne aduce scurgerea vieții ca ambiția, plăcerea, durerea, teama, orgoliul etc. În urma acestui contact direct, spontan și simplu, conștientizăm că am devenit deodată ființă integrală. Nu avem margini și suntem într-o perfectă stare de armonie. Zgomotul lumii exterioare, ca și reacția lumii noastre interioare, trec prin noi, fără să opunem nicio rezistență.

Practic, constatăm că totul se scurge într-o ordine desăvârșită, fără niciun fel de recul psihologic.

În lipsa perturbărilor psihice, au loc transformări radicale, care fac din omul-prunc, un „Gângant Sublim”, fără să existe în acest sens vreun ideal dinainte stabilit.

78. RUGĂCIUNEA

Ruga-n a ei țesătură se vădește ca cerșală.

Când meschina creatură se vrea ființă ideală.

Prin scop, insul - ca „ego” - de-mplâniri interesat.

Ca un rob el le dorește, fiind de ele posedat.

*

În mizera-i existență, foarte grea e sesizarea.
Aria desfășurării fiind țesută cu-nșelarea.
Rugăciunea cerșetoare are-aspecte felurile.
Dup-a omului visare, prin plăcerile râvnite:

*

Avere sau sănătate, glorie, un bun renume.
Idealuri variate cu dorințe zise - bune;
Uneori vizat Sublimul - ca dorință de-a fi
sfânt.

Când, prin el, neputinciosul, pune preț pe
amănunt.

În oricare rugăciune se produce-o separare.
Practic, o diviziune cu efecte-amăgitoare:
De o parte, rugătorul, de - alta este
Rugăciunea.

Și-n final, zis - Creatorul - care-ascult-
amă răciunea.

*

În contextul rugăciunii se-mpletesc în mod
activ.

Interesul clar, meschin, cu un creator fictiv;
Toate-s opera gândirii, prin impulsuri
susținute.

Spre a „eului” plinire - aspirații seci -
mărunte.

*

Orice rugă e un zgomot ce destramă armonia.
Ritmul ei adesea-i ropot - legat cu
dizarmonia.

Cum e dangătul de clopot, ce perturbă
Universul cu vibrări îndepărtate, care-mpiedică-

nțeleșul.

*

Când omul se află-n pace, când nu-i teamă, interes.

Și când nu-i nicio dorință, afirmată-n mod expres.

„Sinele” hibrid dispare și făptura se-ntregește.

Ea devine creatoare și-neontinuu se sfințește.

*

În postura de „nimic” e-n stare de rugăciune.

Stâlp rea! de galaxii prin Sublima-i Acțiune.

Ruga tăcută transformă tot ce e urât, meschin.

Prin ea practicantul află că-n esența să-i divin.

Rugăciunea, în întregul ei cuprins, apare ca o cerșetorie făcută de un sine interesat, care aspiră la o împlinire oarecare. De pildă, i se cere lui Dumnezeu o realizare materială sau un câștig oarecare, glorie, renume etc. Se roagă omul pentru sănătatea lui sau a unei ființe dragi și alte multe asemenea aspirași, socotite ca dorințe bune.

Uneori, anumiți idealști vizează Sublimul. Este cazul acelor oameni care doresc să devină sfinți. Ei recurg la acest mijloc simplu, de a se ruga, pentru atingerea scopului dinainte stabilit

În orice rugăciune se produce o separare, adică o diviziune a ființei, cu efecte amăgitoare. De o parte veni pe cei care se roagă, de altă parte este rugăciunea propriu-zisă și, în sfârșit, așa-zisul creator, care ascultă amărăciunea sau aspirația idealistă.

În contextul rugăciunii stau fată în față interesul mărunț, meschin, egoist – cu creatorul imaginar, fictiv. Toate astea sunt opera gândirii, ca dorințe personale susținute prin eforturi voliționale.

Oricare rugăciune, prin rostire de cuvinte, înseamnă zgomot, care perturbă liniștea Universului și împiedică, în acest fel, înțelegerea corectă a vieții! și a frumuseții, prin care Sacrul ni se învederează.

Dar să vedem ce se întâmplă cu omul, care se ană într-o stare de liniște conștientă, în care nu există nicio teamă, nici interes exprimat sau imaginat și raci nu se adresează la vreo ființă închipuită.

În această ipostază, șinele dispăre și ființa se întregește – corp și psihic – unitate – În uniune cu Universul. Mintea sa devine Universală, atotcuprinzătoare, care operează transformări benefice sfințitoare.

Numai în postura de inactivitate mintală – vid sau nimic psihologic – ne aflăm în stare de Rugăciune Transformatoare.

Tot ce este urât, meschin, dispăre fără să lase urme. Numai când practicantul este în mod real chiar această liniște, află prin el însuși că, în esența ființei sale, este Divinitate.

79. SATISFAȚIA

Eu, flămând fără-nțetare – zi și noapte însetat
Cât de mult l-am îndopa, cât ar fi de adăpat.

Va țipa în gura mare, că nevoie încă are.

Un adevărat abis, fără nicio limitare.

*

Nicicând nu-i îndeestulat, niciodată mulțumit.
În tot timpul fragmentat, structural -
închipuit;

Ca nectar îi e plăcerea și dorința de mărire.
Care-l duc în mod fatal către trista-nlănțuire.

*

Dintr-un fleac - un amănunt - el se vrea
satisfăcut și dorința lui morbidă, bine-nfiptă-n
cunoscut.

Ca blestem - impuls haotic ce-și caută
mângâierea.

Fiindcă orișice plăcere are-n umbra sa
durerea;

*

Două gemene - unite - setea veșnic le-
nfrățește.

Merg mereu nedespărțite - bietul om se
chinuiește.

Astfel de sete, cuprinsă, înțeleasă și pătrunsă.
De la sine va dispărea, ființa-n Infinit extinsă.

*

Ca făptură înglobată în mărețul Necuprins,
vom trăi armonios; Aici nu-i nimic de-ales, la fel
nimic dureros.

Fiindcă-n unitatea ființei aflăm Sacra
Fericire.

Altceva nu mai dorim, Ea fiind Suprema-
mplinire.

Atâta timp cât vom funcționa ca făptură
concentrată pe ego, cu o minte condiționată de
patina timpului, nu vom putea întâlni niciodată
adevărată mulțumire acauzală, existentă prin ea
însăși.

Așadar, ca prizonieri ai acestui tiran - incriminat de întreaga tragedie umană - suntem condamnați la o existență superficială, însetați și înflămânziți după măruntele satisfacții. Niciodată mulțumit, stăpânul care ne orchestrează viața, se manifestă ca un adevărat abis, insaturabil, imposibil de umplut.

Acest hidos și viclean „sine”, funcționând deci ca fragment, e! caută, în mod permanent, ceea ce îi satisfac simțurile, ca și dorințele de glorie, de mărire etc. Cu vremea, toate acestea, prin repetare, se transformă în adevărate obsesii, care denaturează întregul comportament intelectual.

Din lucruri mărunte, neînsemnate, această caricatură de om vrea să fie satisfăcută. Dar, nu de fiecare dată și nici la nivelul pretențiilor sale, semenii sunt dispuși să ne ofere satisfacții și să ne mângâie imaginea favorabilă pe care ne-am construit-o noi înșine.

Așa apare mâhnirea sau durerea psihologică, ca reacție naturală a minții în procesul de gândire, realizat în mod mecanic. Plăcerea și dorința de împlinire sunt împletite în mod fata! cu durerea și nesiguranța. Și bietul om, din ignoranță sau puțină înțelegere, plătește de fiecare dată tributul propriilor greșeli.

Consideram cumva acest fenomen ca un destin, în fața căruia suntem obligați să ne resemnăm, ca neavând altceva de făcut?

Nicidecum! Nu există problemă psihologică pe care ființa umană, funcționând ca unitate completă, să nu o poată rezolva! În cazul nostru, iată cum procedăm. Ori de câte ori apare această

sete, care se vrea împlinită, o întâmpinăm cu toată atenția, fără să urmărim un anumit scop sau ideal.

Această simplă, spontană, atotcuprinzătoare și tăcută întâlnire, o destramă fulgerător. Ce a rămas din ea? Nimic! Dar, în acest nimic sau vid psihic, se realizează unitatea ființei, care se integrează în mărțul Necuprins.

Aici nu avem nimic de ales, nici dorințe și, ca atare, nu există nicuamă, nesiguranță sau durere.

În schimb, ca ființă completă - În perfectă armonie - întâlniri Fericirea - noi înșine fiind această stare indescriptibilă. Numai prin cunoașterea, ca trăire personală a acestui fenomen copleșitor d* mulțumire, descoperim Suprema împlinire.

Ca un fulger e plăcerea, care-nțeap-adânc și piere Legată și cu durerea - dorința de mângâiere, Ce-aspiră la repetare ca o searbădă chemare.

Un „ego” ce se frământă după-a lui înverșunare.

Orice plăcere-mplinită, naște setea de urmat.

Prin ea, ființa-nlănțuită de trecut imaginat.

Gândirea o măsluiește și-i dă impuls ca să crească încontinuu o-ntărește - tot mai mult vrea să rodească.

*

Din ea face unic Jel - scump ideal de urmat, Conturând un fals model - prin ei - omu-ncătușal. Este unică plăcerea, purtând haine diferite.

După cum e-nlănțuirea simțurilor încâlcite.

*

Plăcerea devine zbucium, multă suferință - chin.

Un adevărat taifun, când focul nu-i stins deplin, Plăcerile pervertesc prin a lor otravă dulce.

Distrug tot ce-i omenesc - vieții - piatră de răscruce.

*

Împlinirea lor deșartă îi dă omului fiori și predestinări de soartă, prin noianul de erori, în ansamblul lor privite, deodată amuțesc.

Fiind stimuluri mărginite, ce ne leagă și-amăgesc.

*

Iar în golul ce survine - ființa om e creatoare.

Căci a pierit orice „sine*“, orice fel de limitare, în atare ipostază, aflăm Sacra Bucurie.

Care schimbă tot climatul și a lumii nebunie.

Plăcerea, în sensul ei semantic, de senzație și sentiment, deține un loc important în *desfășurarea* existenței noastre. Ne întâlnim cu plăcerea ca senzație, când îngurgitim o mâncare sau un aliment gustos. Plăcerea *apare* aici, ca reacție normală și utilă digestiei. În această corijaktură nu apar niciun fel de contradicții sau stări conflictuale.

Problema se ivește însă când facem amintire din gustul mâncări» respective, pe care o dorim atunci când ne lipsește.

Să luăm un exemplu și din plăcere ca sentiment într-o împrejurare oarecare, cineva ne apreciază în chip favorabil, cu sau fără motivație. În acest caz, plăcerea acceptată și îndrăgită

interior, amplifică importanța de sine și, prin ea, structura ego-ului. Repetarea laudelor și acceptărilor de fiecare dată, conduc, în final, la setea de a fi mereu lăudat. Așadar, înlănțuirea ființei de gustul plăcerii se determină de gândirea condiționată, care a făcut din ea un ideal, urmărit în mod insistent.

Plăcerea, privită în totalitatea manifestărilor ei, este unică, indiferent de simțurile prin care o percepem.

Îndată ce am făcut amintire din plăcerea trăită, ea devine obsesie, care aspiră încontinuu la repetare. În această alternativă, omul este posedat de imaginea plăcerii și se zbuțumă, se chinuiește și, adesea, săvârșește fapte cu totul reprobabile, pentru satisfacerea ei.

Iar, prin încălcarea normelor elementare de conduită morală își creez, pe potrivea lor, destin cu totul nefavorabil. Plăcerea, asociată cu otrava dulce de aici – o vom întâlni ca amărăciune, zbuțum și chinuri – drept Tevers – în lumea de dincolo de mormânt în concluzie, orice plăcere pe care o întâlnim în mod direct ca realitate prinsă într-o clipă de viață, să o dăm uitării, odată cu consumarea acelei clipe.

În eventualitatea că nu am făcut-o și am înregistrat-o memorial, amintirea fiorului respectiv – care revine în prezent ca reacție – vom încerca să o destrămăm odată cu energia care o susține. Pentru aceasta, înarmați cu atenția globală, o vom întâmpina de fiecare dată când își face apariția, cu sau fără vreo anume incitație.

Întâlnirea corectă a ei conduce, în mod sigur,

la dispariția acesteia, împreună cu energiile care o susțin. Este o întâlnire simplă și tăcută și nimic altceva.

În locul devenit disponibil, realizăm ființa completă și întâlnim Iubirea ca frumusețe și bucurie, la nivel absolut, care transformă radical întreaga noastră mentalitate.

Din imensul șir de fapte și de conflicte umane.

De-astă dată iat-ales-am scuza și formele sale.
Prin scuză cerem iertarea faptului Incriminat.
Fie vrut, fie nevrut, de „ego” realizat.

*

Alteori, închipuirea fals determină eroarea.
Și dă curs la falsa scuză, mărinind încă degradarea. Scuza-mbracă două forme: e scuza de suprafață, Numai din buze rostită, cu meschina-i rezonantă.

*

Ea devine obicei și pe ins îl programează.
Greșeli - scuze - în șuvoi, ce-n jur totul infestază, Fără logică, simțire, pline de fățarnicie.
Fiecare repetare - un îndemn spre nebunie.

Scuza, cu ecou profund și rostire naturală
Este scuz-adevărată, prin cuprindere globală.

Plină de sinceritate, se vrea-ndată compensată, Spulberând complet orgoliul și paguba reparată.

*

Scuza, care nu-i urmată și de-ndemnul reparării.

N-ar fi decât vorbă goală, cu destinul

degradării.

Nu prin scuze se transformă firea noastră defectuoasă, Ci atunci când spulberăm comportarea nemintoasă.

*

Nu se urmărește scop, nu există gânditor.

Când greșeala-i săvârșită, o-ntâlnim cuprinzător.

Prin cuprins, ea-i dizolvată, iar în liniștea creată, Rostim vorba potrivită de-acea clipă inspirată.

*

Din greșeli multe se-nvață, când n-au loc împotriviri, Analize, frământări spre anume Împliniri.

Ale vieții provocări pier, așa precum și vin.

Vasul conștiinței golii – omul integrat deplia

Scuza este, în primul rând, o recunoaștere a unei greșeli săvârșite cu sau fără voia noastră. Totodată, ea vrea să însemne și o manieră de a repara prejudiciul cauzat persoanei respective.

Alteori, o greșeală imaginară, închipuită de mintea noastră, care funcționează incorect, dă naștere la o scuză care nu-și are rostul.

Scuza îmbracă două aspecte: scuza superficială și scuza reală, naturală.

Scuza superficială, numai din buze rostită, ca o simplă formulă de politețe, însușită prin educație. Prin repetare, ea devine obicei cuplat, în mod mecanic, cu greșelile, care și ele devin comportări repetitive. În acest fel, frecvența greșelilor și scuzelor, care le urmează drept automatisme, capătă un aspect de fățarnicie, cu

urmări degradante, care lezează bunul simț și morala insului.

Cealaltă formă de scuze este o rostire pornită din adâncul ființei, deci plină de sinceritate. Părerea de rău este exprimată în mod natural, însoțită de dorința onestă de a repara sau compensa imediat pre/udiciu) cauzal.

Scuza, care nu este sincer urmată de îndemnul reparator, nu este altceva, decât o vorbă goală destinată degradării morale a omului.

Transformarea noastră psihologică nu se realizează prin rostire de scuze, ci prin spulberarea cauzelor, care generează erorile atitudinii noastre în relația cu semenii.

Cine, oare, este răspunzător de toate greșelile și păcatele care ne amărăsc zilnic existența?

Descoperirea ne aparține în întregime, nouă înșine.

Folosindu-ne de atenție, ca de un reflector care luminează și împrăștie orice întuneric și umbre, constatăm că infractorul se află în interiorul minții noastre condiționate. El operează prin gândurireacții, concretizate în exprimări verbale și înfăptuiri. Acesta este ego-ul, șinele sau personalitatea, ori conștiința de suprafață a omului.

Odată deconspirat de flacăra atenției, el își pierde autoritatea și, ca atare, în clipa respectivă, energia lui se împrăștie. Iar, în lipsa impulsului energetic respectiv, el dispare definitiv.

În locul gol, apare omul real – creație divină – care se manifestă ca Inteligență transformatoare,

nesupusă greșelii și, deci, nici implicată în rostiri de scuze.

Acesta este cazul fericit când atenția spulberă, de la bun început, tendința sinetului de a se manifesta potrivit alcătuirii sale defectuoase.

Cum procedăm însă, când, în lipsa atenției noastre, greșeala a fost de la săvârșită?

Surpriza greșelii nu atrage atenția și prin ea, devenim conștienți. Fără să urmărim altceva, conștientizarea lucidă dezagregă eroarea cu emoția respectivă. Iar, în liniștea care urmează, ne oferă soluția cea mai potrivită, privind repararea actului Incriminat.

Din greșeli, învățăm să ne cunoaștem. Ele ne spun cine suntem. Și, întâmpinate - folosind atenția - așa cum deja am arătat, ele dispar spontan. Cu fiecare dizolvare, vasul conștiinței se tot golește, diminuând autoritatea ego-ului, până la punctul critic al spargerii. Odată cu începutul eliberării, ființa umană, prin fereastra deschisă spre Infinit, poate transcende, cu ușurință, dintr-o dimensiune în alta - plan fizic - ca minte particulară și Eternitate - ca Minte Universală și Iubire Absolută.

82. selecție cerebrală

Din îndepărtate vremuri, în cutia craniană s-a subtilizat continuu materia cerebrală, în cuprinsul său global, este creierul uman.

Un complex ordinator, ca funcțiune - spontan.

*

Prinde freamătul din jur - pe loc dă interpretare Potrivit cu-a lui structură - cu-a sa veche programare.

E ceaslov, care cuprinde al omului tot trecut.
Tot ce-a cumulat prin sine și-n el viața a sădit.

*

Stratul de la suprafață prinde faptele recente.
De curând înregistrate - socotite conștiente;
în adâncuri conservate și cu grijă tănuite.
Faptele inconștiente - de peredele-acoperite.

*

Au o-ntindere imensă, totdeauna-s un mister.
Uneori înscriu osânda, alteori sunt giuvaer.
Ambele compun un tot* - o structură
integrată.

Conștiința, ca unitate: evidentă - voalată.

Neînțelegerea o împarte, *dându** nume
«fifesfce.

Fals proces de divizare - fruct al mința
mărginite.

Condiționarea vremii fi dă forma fi structura.
Un adevărat blestem în a clipei canjuneferă.

*

Cât de multe am cunoaște, printr-o minte
cuffirată.

Pe întinsul cerebral e o parte neînsemnată.

E la fel cu picătura față de un lac imens.

Care, practic, se oferă să-i cuprindem a) său
sen».

*

Creierul neocupat-*În substanța să-virgin.

Ne oferă chezășia înțelesului deplin Al vieții
în mișcare - permanentă noutate.

Adevăr ca exprimare prin vădita simplitate.

*

Când mișcările gândirii, prinse-n freamăt - se opresc.

Noi celule cerebrale intervin în mod firesc.

Și, prin ele, lotu-i clar, nimic nu e alterat.

Căci, ce-i nou, numai prin nou e văzut cu-adevărat

*

Astfel, prospețimea vieții, prin creier nou înțeleasă.

Dă climat real de pace - de trăire-armonioasă.

La acest nivel, finitul se deschide spre divin.

Uniunea săvârșindu-și prin ea, tainicul destin.

Omul, pe parcursul îndelungatei sale evoluții, legal de corpul fizic, în luptă pentru existență și adaptare la mediu, și-a creat diferite organe cu funcții precise! n vederea autoprotecției.

Printre acestea se află și creierul uman, ale cărui celule s-au subtilizat în mod constant, în funcție de acumulări de informații și experiențe. De fapt, el este un intermediar între structura corpului nostru astral și lumea fizică. Prin conexiunile sale neuronice, el analizează, interpretează și ia decizii în funcție de depozitul memorial. Răspunsurile sale la permanentele provocări ale vieții, sunt dinainte programate. În acest fel, la noutatea prezentului, el răspunde de fiecare dată bazându-se pe concluzii trase din experiențele anterioare.

În funcție de vechimea înregistrărilor pe scoarța cerebrală, deosebim mai întâi faptele recente, aflate la suprafața conștiinței. Acestea ne sunt la îndemână și nu facem niciun fel de efort

pentru a le exprima sau folosi, după cum o cer necesitățile.

În profunzime se află conservate faptele inconștiente, bine ascunse, la care se ajunge cu foarte mare greutate de către mintea tributară timpului. Întinderea acestei suprafețe, numită inconștient, este mult mai vastă.

Ambele însă formează un tot: conștiința, ca unitate operațională, pe plan fizic, folosind în mod spontan cunoștințele evidente, de la suprafață, sau, cu oarecare întârziere, când este vorba de cunoștințele voalate prin trecerea timpului.

Alții au divizat conștiința în conștient, subconștient și inconștient. Or, cu o asemenea conștiință divizată, nu vom putea cuprinde întregul vieții, care se afirmă ca realitate prin clipe de existență.

Capacitatea creierului este imensă, practic inepuizabilă. Astăzi, se știe că pe parcursul unei vieți, oamenii folosesc doar o parte infimă din posibilitățile cerebrale. Restul creierului rămâne teren virgin, nefolosit.

Dar, prin „Cunoașterea de sine”, tocmai această parte a creierului ne oferă garanția că putem, cu adevărat, întâlni noutatea vieții, cu creier nou, nealterat de cunoașteri anterioare.

La întâlnirea noastră cu reacțiile gândirii, acestea dispar prin iluminarea lor de către flacăra atenției. În acea clipă de vid psihologic, noi celulele cerebrale intervin în mod firesc și, prin ele, totul e văzut și înțeles dar, precis și, în mod absolut adevărat în acest fel, prospețimea vieții, înțeleasă prin creier nou, conduce inevitabil, la o viață

armonioasă prin clipe de trăire adevărată. În această conjunctură, finitul se deschide spre Nemărginire, cu care se unește, ca o chemare determinată de un tainic și firesc destin.

83. SENTIMENTUL

Ca un val, prin undulări pe oglinda unei mări.
Se afirmă sentimentul cu vădite perturbări.

El împiedică vederea de pătruns în adâncime.

E o stavilă reală, ce creează-ntunecime.

*

Fiind mișcare emotivă – totdeauna-i turbulentă.

Nasc confuzii, neînțeleșuri și greșea l-ai inerentă.

Fiindcă-n frământarea minții, acțiunea-i eronată, începutu-i dă profilul – drept formulă programată

Când echilibrul se rupe și armonia dispăre, în noi haosul domnește, suferința ia amploare.

Acțiunea neghiobiei se impune-n mod firesc.

Rătăcirii prin timp și spațiu – „sinele” ni-l definesc.

*

Noi, prin simțuri, luăm contact cu lumea cea din afară.

Prin gândire și imagini – cu lumea interioară și, legați de amintiri – prin știut și-aprecieri.

Emoția intră-n joc, cu-ale sale degradări.

Nicicând pace nu-i în om, nici reale înțelesuri
încontinuu frământări și înregistrări de stresuri;

Proiectate în afară – În mediul cel ambiant,
înscriu infestarea lumii – cel mai aprig poluant.

*

Sentimentu-i forță oarbă cu aspecte fragmentare.

Imposibil de strunit prin niciun fel de efort.

Numai pacea îl dizolvă, când insul e integrat, în contact cu Infinitul - „Om și Sacru”-ngemănat

*

În liniștea ce survine, fără efort și-așteptare.

Ființa-i, practic, unitară și-ntr-o veșnică mișcare.

Iubirea și Frumusețea, Bunătatea - Infinite. Se impun nedirijate de concepte învechite.

Sentimentul, prin natura sa emoțională, se înscrie ca factor perturbant, care întunecă și deformează claritatea conștiinței Așadar, întâlnirea noastră cu fapte, întâmplări, oameni, cu natura, în general, dacă este însoțită cu impulsuri sentimentale, se ivesc, în mod inerent confuzii, neînțelegeri și chiar erori fundamentale.

De altminteri, orice reacție emoțională tulbură apele sufletului și întreține haosul și întunericul de nepătruns al structurii ego-ului. Deci, prin el suntem prizonieri ai timpului și toate acțiunile noastre se definesc drept rătăcirii neghioabe, generatoare de temeri și suferințe.

Să vedem cum apare acest fenomen „care tulbură și deformează realitatea faptelor.

Prin simțuri noi luăm contact cu lumea din afara ființei noastre, iar, prin gândirea-reacție și imagini, cu lumea subiectivă din interiorul nostru, La toate acestea intervine factorul amintire, legal de știut, adică de experiențe anterioare, însoțite de concluzii, evaluări etc.

Din întâlnirea respectivă, emoția își pune amprenta sa turbulentă, însoțită și de degradările ei firești, inevitabile. Așadar, prin acest contact, nu vom avea parte decât de temeri, frământări și stresuri epuizante, dăunătoare atât spiritual, cât și pe plan fizic.

Sentimentul, prin alcătuirea lui, ca energie oarbă și surdă, nu poate fi demolat sau strunit prin eforturi de voință, sau alte instrumente ale ego-ului. Numai pacea sufletului 11 poate dizolva și numai într-un singur fel, și anume, prin contactarea sa globală, directă și tăcută.

Complet atenți, perfect lucizi, vom întâlni fără să urmărim anume scop sau să așteptăm vreun eventual rezultat. În acest fel, energia prin care s-a manifestat, se împrășteie, iar întreaga noastră ființă, aflată acum în perfectă armonie, se unește cu Infinitul.

În această fericită ipostază, cunoaștem prin trăire Iubirea, frumusețea și bunătatea la nivel absolut, care nu au niciun fel de tangență cu conceptele noastre formulate la nivel de intelect

84. SENZAȚIA

O răsfângere concretă la o certă stimulare.

Care antrenează ființa spre fireasca ei mișcare;

Sunt senzații prin contact cu lumea exterioară.

Care, legate de simțuri, au o existență clară.

*

Organul aude, vede, pipăie, miroase, gustă.
Prin contact nemijlocit orice senzație-i justă;
Prețios îndrumător de cunoaștere reală.

Scump semnal, în permanență, de-apărare ideală.

*

Senzația prin gândire este mult mai complicată.

Structurată pe imagini, chiar de la-început e moartă;

Căci plămada de cuvinte - simboluri - aprecieri.

Nicicând nu-s realitate, d himere-n evocări.

*

Sterp consum de energie, vlaga ni se risipește.

Azvârliți din actual, ce-ntâlnim ne amăgește.

Sechestrați de lucruri moarte, cu rădăcini în trecut.

Viul, cel prezent acum, nicidecum nu-i cunoscut

*

Doar cu-ntâlnirea spontană, ce-i fictiv se risipește iar în golul ce s-așterne, energia se-ntregește.

De-acum, ca om integral, devenit-am puritate.

În măsură să-nțelegem starea de Divinitate.

Noi luăm cunoștință de lumea exterioară prin cele când simțuri: văz, auz, miros, gust și pipăit și asta, desigur, dacă organele respective de simțuri funcționează în mod normal. Iar, cunoașterea a ceea ce ele ne aduc o cuprindem în cuvântul „senzație”.

În acest fel, instrumentele de simțire capătă o importanță vitală, atât pentru protejarea existenței noastre fiziologice, cât și pentru buna

orientare în mediul înconjurător.

În practicarea „Cunoașterii de sine”, senzația, ca purtătoare de informație reală și actuală, reprezintă cheia de boltă a contactului nostru cu Adevărul sau Realitatea, care nu poate fi în niciun chip contestată. Ce se întâmplă când privim un clar de lună, un asfințit de soare, un copil care zâmbește?

Acest simplu contact înseamnă a fi „una” cu ceea ce ne informează privitul la nivel de senzație. În această ipostază, întâlnim frumusețea din interiorul ființei noastre, prin care vedem frumusețea din lumea exterioară.

În cazul când trecem dincolo de senzație și rostim un singur cuvânt, care se și memorizează, frumusețea dispare. Deci, simpla verbalizare destramă spontan farmecul extazului.

Acesta este prețul desprinderii de realitatea clipei respective, părăsirea frumuseții Infinite și reîntoarcerea în climatul coliviei propriului „ego”.

Să vedem ce se întâmplă când ne întâlnim cu amintirea unei senzații – trăită anterior – și înregistrată în memorie?

Fenomenul este ceva mai complicat încă de la început contactul este nebulos. Ne întâlnim doar cu o imagine a acelei senzații. Totul este ireal – evocăm o himeră!

Fiecare desprindere de realitatea clipei prezente, pentru a întâlni altceva, decât ceea ce „este”» ne amăgește. Se consumă energie fără niciun folos practic, care, în final, se materializează în conflict și suferință.

Amintirea senzației o tratăm doar cu simpla

conștientizare. Această apariție fictivă, văzută așa cum este ea, ca simplă ficțiune, fără să dorim altceva, se desprinde de noi, singură.

Iar în locul rămas disponibil, prin dispariția ei, devenim ființă liberă și integrală. Suntem stare de Conștiință Pură, în măsură să înțelegem prin trăire personală ca Iubire Atotcuprinzătoare, originea noastră divină.

85. SENZUALITATEA

Viață-ngustă, antrenată de-o plăcere excesivă, Ființa-ntreagă dominată de-a ei forță emotivă.

Când pe om 11 stăpânește, rațiunea lui dispare.

Tot ce face sau gândește este-nscris prin tulburare.

*

Dezmățul și vanitatea se-ntâlnesc în acțiune.

Stăpână-i dualitatea - nicicând nu-i înțelepciune, Categorie-n mișcare, ea nu poate fi ascunsă.

Stăpânită prin sfortare sau, prin voință, distrusă.

*

În „ego” mustește sursa, aici fierbe senzualul.

Insului se-nline cursa ce-i determină finalul.

Memoria o-ntreține, îi dă suflu și vigoare.

Mereu gândul intervine - ca dorinț-amăgitoare.

*

Prin corp nasc necesități, care trebuie-implinite la simple realități, faptic, neînchipuite.

Dar, gândirea năvălită, degradează ce-i real.

Firea, sectar convertită sub nivel de animal.

*

Iar în lume răul crește cu oricare voluptate.

Căci, prin „sine” se-mpletește lumea ca realitate, întâmpinată frontal, voluptatea indecentă. Se destramă-n mod normal cu influența-i infectă.

*

Și, în spațiul gol s-așterne ce-i frumos, ce-i armonie.

Acea sfânta castitate, dublată de bucurie.

Iubirea și Fericirea în acest climat apar.

Omul împlinindu-și rostul - În voiajul său hoinar.

O viață de om, dominată de una sau mai multe plăceri exprimate excesiv, fac din această biată ființă - o unealtă a patimii. Ce putem spune de un alcoolic sau morfinoman, care, pentru a-și satisface înclinația patimii, înșală, minte, fură și uneori chiar ucide sub stăpânirea viciului.

Câte tragedii familiale nu se înregistrează de pe urma senzualității bolnăvicioase a unuia dintre parteneri, care dezertează din fața obligațiilor, pe care le are față de vlăstarele cărora le-au dat naștere.

La acești pătimiși, rațiunea dispare în fața tulburării permanente, incitată și întreținută de abisul ce nu poate fi niciodată îndestulat, saturat!

Dezmățul și vanitatea, lăcomia insaturabilă și stresul inerent sunt efecte ale unor cauze adânc înrădăcinate în senzual.

Oare cine este acest senzual?

În ego mustește fără încetare sursa, izvorul

senzualului. Memoria o întreține, ea îi dă vigoare prin gândirea repetitivă, mecanică, ce intervine ca o dorință, care se vrea mereu împlinită și în mod cât mai cuprinzător.

Dar să revenim la realitatea desfășurării normale a necesităților impuse de însăși structura psiho-somatică a individului.

Corpul, prin alcătuirea sa fundamentală, solicită un minimum de necesități, care trebuie împlinite, în mod natural, atunci când ele își revendică dreptul faptic, funcțional. Dar, iată că intervine factorul haotic - gândirea năvălită - degradată de plăcerea sinelui tempo-spațial, care denaturează tot ce este real, azvârlind ființa om sub nivelul animalului.

Iar, o ființă umană degradată de senzualitate - așa cum am arătat anterior - influențează, prin însăși calitatea sa de componentă, ca parte a acestei colectivități.

Ne întrebăm cum ar putea, oare, un om obișnuit, dominat de senzualitate, să scape de capcana al cărei prizonier este?

Cunoașterea de sine oferă soluții simple, a căror eficacitate se poate verifica pe loc, cu condiția, însă, de a o pune în practică imediat. Asta depinde numai și numai de pacient. Dacă el refuză medicamentul, boala progresează. Și, prin asta, își asumă întreaga responsabilitate.

Iată și soluția. De fiecare dată întâmpinăm cu toată atenta acel impuls al patimii, care ne vine ca reacție a gândirii. Este doar o simplă întâlnire și nimic în plus.

Întâlnirea simplă a dorinței posesive, face ca

energia acesteia să dispară, chiar în clipa respectivă. În continuare, întâlnită tot la fel, de cele ori apare, vom observa că vigoarea ei se diluează progresiv și, în final, dispare complet. Prin epuizarea energiei, îi dispare și rădăcina cauzală, și, ca atare, nu mai apar nici efecte.

În vidul creat de fiecare dală, întâlnim Iubirea și frumusețea, ca urmare firească a purității minții și integrării ființei. Numai în această fericită stare de „a fi”, omul își împlinește adevăratul rost al reîncarnării.

86. SINGURĂTATEA

Golirea total-a minții de întregul conținut
Ființa fiind complet desprinsă de bătrânul ei trecut.

Scump climat de libertate, salt firesc în Necuprins.

O viață unitară – omul infinit extins.

*

Gândirea nu o acceptă, mintea tot timpul fricoasă.

Ea nu vrea nimic să piardă – cu ce are – e făloasă;

Și adună doar ce-i place, ce dorește, ce-i convine, Adunatu-i prețuit – scump tezaur pentru sine.

Când dispare orice frică, lot mintalul se golește.

Și-atuncă, fără vreo sfortare, ființa-ndată se-ntregește; Energia se adună – corp și psihic – unitate.

O reală-mpletitură de Adevăr – Realitate.

*

Mintea care e golită, tobă-i goală ce răsună.
Când îndată e lovită, ea vibrează ca o strună;
Ca timp este inactivă; prin tăcere-i acțiune.
Fiind cu Universul - „una” - ea devine-
înțelepciune.

*

Când în profunzimea noastră dăinuie
singurătatea.

Vom cunoaște, prin trăire, Frumusețea,
Bunătatea.

Nimic nu ne afectează și nici nu acumulăm.

Ca universalii în clipe, noi în Tot* ne
încadrăm.

*

Singurătatea apare când vom cuprinde
mișcarea:

Teama, ura, interesul, succesul, ca și
frustrarea.

Sau când înglobăm dorința, care se agită
întruna.

Mereu în război cu alta, care vrea să fie
prima;

*

Practic, toate întâlnite cu atenția globală.

Care spulberă, destramă orice formă ideală;

Prin ea Sacrul ne cuprinde, benefic și-nnoitor.

Omul consecvent iubire - încontinuu creator.

Fenomenul singurătății, realizat pe clipe de
existență, reprezintă punct de referință - ca
început și sfârșit în „Cunoașterea de sine”.

Practic, se concretizează prin golirea totală a
minții de întregul ei conținut, înregistrat

memorial. În clipa respectivă, trăitorul, fiind eliberat de întregul său trecut, atinge deplinătatea funcțională a ființei sale și se integrează în Infinit

Mintea omului obișnuit, fiind concentrată în jurul valorilor sale egoiste, în care plăcerea și vanitatea dețin un loc important, respinge singurătatea, socotind-o inamicul propriei sale existențe. Cum să renunțe ea la tezaurul de cunoștințe, prin care se autodefinește, ca înțeleaptă, hrănindu-se tot timpul cu amintiri plăcute, care-i gâdilă imaginea sinelui amăgitori?

Ce s-ar putea face cu o asemenea minte, plină de orgolii dar și înfricoșată de a nu dispărea în neant? Cum putem noi vedea asemenea sesizări, ca existente și în modul nostru de a fi, de a ne manifesta?

O asemenea descoperire, de ceea ce se întâmplă în interiorul ființei noastre, pretinde o anumită doză de probitate morală, onestitate, cinste!

Dacă conștientizăm această realitate, mintea își vede singură modul eronat de funcționare și, smerită, tace. În acea clipă de inactivitate, ființa-om se întregește. Corpul și psihicul formează o singură unitate, care dispune de o energie pură, în care se revelează Adevărul – Realitatea.

Pentru o mai bună înțelegere a acestui fenomen, venim cu această comparație. Mintea (care este golită în modul descris mai sus, este întocmai ca o tobă goală, care vibrează numai când este atinsă de ceva. În rest, ea este inactivă – sau tăcută – și, în această tăcere are loc acțiunea. Realității Transformatoare, benefica. Fiindcă

mintea particulară, prin tăcere, întâlnește Mintea Universală, în care se integrează în mod desăvârșit.

Așadar, când această singurătatea ne cuprinde ființa în mod total, vom cunoaște, prin trăire, ce este Iubirea, Frumusețea, Adevărul, la nivel absolut în concluzie, reluăm simplitatea punerii în practică a cunoașterii la singurătate nu se ajunge făcând din ea un ideal de urmărit și împlinit prin dorință, eforturi de voință, imaginație etc. Asemenea mijloace de realizare aparțin ego-ului. Și ele nu ne pot transcede dincolo de limitele ce-l definesc.

Singurătatea ne cuprinde ea - însăși, când luăm contact cu ceea ce nu este ea, adică prin întâlnirea noastră cu „ce este”, ce apare în planul conștiinței ca teamă, interes, succes, frustrare, ambiție, aroganță, ură, etc. etc.

De asemenea, când conștientizăm, lupta care are loc între dorințe, fiecare aspirând la întâietate.

Toate acestea, întâlnite în mod simplu, cu flacăra atenției, dispar fără să lase urme. Și, în locul devenit liber, Sacrul - aflat în profunzimea fiecărui om - se revelează ca Iubire, care pune temelie unui om nou și, prin el, o lume total diferită ca mentalitate, decât cea actuală.

87. SLĂVIREA

Câtă risipă de vorbe, prin zgomote-nșelătoare.

Sunt rostirile de Slavă - de trufie purtătoare!

Rostitorul, crud la minte, cel slăvit - un amăgit.

Care grabnic pune preț pe cuvântul cel rostit

*

În procesul de slăvire - e ades - exces de zel,
înşirări de vorbe-alese, împletite-n chip şi fel.

De o slugă nemintoasă, ce se caută pe sine,
întărindu-şi înrobirea, creatoare de destine.

*

Ce poţi slăvi-n lumea asta, unde toate-s
trecătoare.

Cele preţuite astăzi - mâine-s fără de
valoare!?

Practic, lumea ne oferă exemple nenumărate
De deşertăciuni curente, falsului înfeudate.

*

Dar, să venim c-un exemplu: Christ astăzi
triumfător, în Ierusalim primit ca divin dezrobitor;

Osanalele de-acum - mâine, blesteme, huliri.

Oamenii erau aceiaşi - robiţi de-ale lor
porniri.

Acum, după mii de ani, lumea este
neschimbată.

Slăvirea şi defăimarea de-acelaşi „ego”
purtată.

Drept osândă şi blestem, ca destin prin timp
format.

Omul singur făurindu-şi lanţuri de încătuşat.

*

Vedem asta-n mod real - simplă
conştientizare cu o minte clar-lucidă şi-atent
călăuzitoare? Întâlnirea tot dizolvă: vechiul om -
proasta slăvire: Practicantul aflând calea prin
onestă lui trăire.

Slăvirea sau glorificarea unei persoane

poartă-n propriul său nucleu, ignoranța sau ipocrizia celui care o rostește, ca și germenul trufiei, ce va afecta pe cel slab la minte, căruia i se adresează. „Omul slăvit” cade ușor în plasa amăgirilor, dacă face imprudența de a accepta, în forul său interior, elogiile care i se aduc.

Slăvirea este o împletire de vorbe cu grijă alese, țesute cât mai frumos de o slugă fără minte, care urmărește un anumit scop, prin natura lui, egoist.

Exagerarea sau falsitatea laudelor rostite determină cauze de destin și pentru cel care slăvește. Nimic nu scapă fără să plătim!

Și-acum, 11 întrebăm pe slăvitor. Există, oare, ceva în lumea asta atât de trecătoare, care merită cu adevărat să fie slăvit?

Tot ce prețuim astăzi, mâine nu mai are nicio valoare. Altceva, cu totul nou ne-a adus viața, care contrazice și anulează ceea ce a fost mai înainte. Astăzi am slăvit conducătorul, și mâine, când steaua lui a asfințit pe Terra, 11 hulim și chiar îl ucidem. Țsta este omul la nivel de ego!

Biblia ne oferă exemplul divinului Christ care a pățit în același fel, cum am arătat mai sus!

După două mii de ani, lumea este tot la fel construită, pe același „eu” deficitar.

Atât slăvirea, cât și defăimarea se găsesc în aceeași minte ignorantă, căreia astăzi, acum și aici îi spunem: Trezește-tei și rupe lanțurile destinului, care te aduce mereu aici pe pământ, pentru ispășirea propriilor greșeli din viețile anterioare!”

Vedeți asta clar, precis, ca un fapt adevărat,

care nu poate fi de nimeni și de nimic contestat?

Dacă vedem toate astea cu mintea noastră lucidă, întâlnirea dizolvă orice meschinărie umană, ca și proasta slăvire.

Numai așa devenim oameni întregi, perfect conștienți înăuntru și în afară și nu mai simțim nevoia de a ne ascunde în spatele unor măști înșelătoare.

88. SPERANȚA

Atașament de-o idee proiectată-n viitor.

Din anume disperare îi tâșnește-al său izvor.

Când omul e disperat își dorește liniștirea și dispare din real, îndrăgind închipuirea.

*

Practic, ea-i produs hibrid, determinat de un gând și-ntărit neconținut, fie vrând, fie nevrând.

Născută numai din teamă, deci, confuză prin născut, Adevărul se destramă, omul - rob de la-nceput.

*

Ca proptea imaginară, nicicând nu-i adevărată, în ea, ignoranța vede o formulă înțeleaptă.

Liniștea de suprafață, care, prin ea se ivește.

Camuflează profunzimea și pe ins îl amăgește.

*

Prin ea prețuim „ce nu e” - hrănindu-ne cu himere.

Și cărării spre lumină îi opunem bariere.

În a ei complexitate nu este nimica sfânt.

O-mpletire de iluzii și un searbăd legământ.

*

Astfel, risipită-i vloga prin fictive-aprecieri.
Atrăgând pe cel ce speră, în deșarte evadări;
De ce, oare, să sperăm în „ceva” care
lipsește.

Și de ce să nu-nfruntăm faptul ce-acum se
ivește?!

*

De ce suntem nevoiași, lacomi după
mângâieri?

Și de ce ne proiectăm când spre mâine, când
spre ieri?

Dacă observăm „ce este” - integrăm a lui
mișcare Fără să facem efort, legali de-o justificare!

Astfel aflăm Adevărul, noi, prin el,
înțelepciune.

Contopiți în Univers, în perfectă uniune;

Iar speranța-și pierde sensul, fiindcă noi
vibrăm ca Tot”.

Și cuprinzând înțelesul, o catalogăm drept
„ciot”.

Să vedem direct cum ia naștere speranța.
Izvorul ei se află într-o stare de deznădejde, pe
care nu am învățat cum să o tratăm. Și, întocmai
ca un laș, fugim din fața realității ei și ne refugiem
în ceva, cu lotul ireal, fictiv - speranța. Pentru
liniștirea noastră; ne rupem de real și îndrăgim o
ficțiune.

Teama și gândirea-reacție îi alimentează, în
mod permanent, izvorul, ele fiind, prin natura lor,
haotice, confuze. În acest fel, speranța ne
desprinde de realitate și ne înrobește, inevitabil,
încă de la început

Ignoranța noastră vede în ea formula

salvatoare, chiar inteligentă, fiindcă liniștea de suprafață a conștiinței camuflează profunzimea, dându-ne imagini de împliniri amăgitoare.

Mai descoperim că, prețuind ceea ce nu este, ne hrănim doar cu himere, îndepărtându-ne, în acest fel, de cărarea care duce spre lumina Divină.

Speranța, în întregul ei, nu are nimic sfânt, ea fiind numai o împletire de iluzii, de care ne atașăm din teamă și multă, chiar foarte multă, ignoranță.

Și acum, întrebarea logică, rațională: De ce, oare, să ne punem speranța în ceva care nu există, care lipsește în clipa de față, și să nu stăm vitejește față în față cu faptul prezent, activ, real?

Și încă ne mai întrebăm, de ce suntem așa de nevoiași și lacomi după mângâieri, căutându-le, fie în trecutul mort, anacronic, învechii, fără nicio valoare în prezent, fie într-un viitor incert, nesigur?

Ce se întâmplă dacă, folosindu-ne de flacăra atenției, întâmpinăm ce este acum în noi, ca deznădejde, fără să urmărim ceva anume?

În cazul când această întâlnire este corect realizată, deznădejdea se destramă.

Și, în acea clipă de gol psihologic, ne contopim în Eterna mișcare a Universului, unde de-acum dispunem de o nouă minte, pură în integritatea ei, care nu are niciun fel de tangență cu mintea particulară. Într-o asemenea funcționare, speranța nu-și mai găsește niciun rost. Bucuria pe care o simțim ca Minte Universală depășește orice vicisitudine întâlnită pe parcursul acestei existențe.

89. SPONTANEITATEA

Fulgerea de o clipă, care-ndată și dispare.

Un impuls din viața noastră, care momentan și moare: Gând, imagine, dorință, senzații ce năvălesc.

Neînțelese prin „acum”, toată viața chinuiesc.

*

Existența-i o mișcare, măsurată prin spontan.

Dacă nu-i cuprinsă clipa, n-o-nțelegem an de an.

Numai fiind real prezent, vedem sclipirea din clipă.

Ce pretinde agerime, ca și trudă de furnică.

*

Fără ea, nicicând în stare de răspuns la provocare.

Iar prin ignoranța noastră, viețuirea-i tulburare;

Ciunt se chinuiește omul, ca pasărea prinsă-n laț.

Când preț pune pe-al său „sine* cu nesăbuit nesaț.

*

Încleștarea unei minți, care vrea o împlinire.

Searbădă preocupare și o seacă-nchipuire!

Devenim, firesc, spontani, când suntem lucid-alent la orice mișcare-a vieții, ca reflex în conștient

*

Gând, emoție, credințe, născute din neputința.

Sau un sentiment confuz, ancorat de-o năzuință.

Numai mintea potolită e-n afar de

confruntări.

Nu se pierde-n analize, nu țintește modelări.

*

Când, în absoluta pace, pierde funcția lui „eu”.

Sensibili, lucizi, statornic, ne vom deplasa mereu;

Spontan – totu-ntâmpinăm, ce-am atins și părăsim și nimic nu se reține – n-avem ce să povestim.

Viețuind în acest chip – prin relația directă.

Ne desprindem de ce-i fals și aflăm calea cea corectă, în acest context, Iubirea, Frumusețea, Bunătatea își impun Divina Lege în pas cu Realitatea.

Spontaneitatea, ca însușire a spiritului, este o calitate naturală, care se declanșează prompt și de la sine, capabilă să cuprindă și să înțeleagă eterna mișcare a viului, ca noutate și prospețime de la o clipă la alta.

Întreaga existență este o mișcare măsurată prin sclipire spontană, ca ceva neașteptat. Pentru a o înțelege, ni se cere o minte ageră, vioaie, și, la fel, undă cu folos, ca aceea a unei furnici harnice.

Deci, orice gând, imagine, dorință, teamă, ambiție ca și orice senzație, dacă nu sunt intim privite spontan, în clipa când ele apar, ne întunecă viața și ne copleșesc prin suferință.

Lipsa spontaneității ne privează de a da răspunsurile potrivite nenumăratelor provocări, prin care viața ne testează, în funcție de destinul care ne-a adus pe Terra, la reîncarnare.

Mintea, care dorește să devină spontană și

face eforturi în acest sens, este o mine ignorantă, dirijată de eul înrobitor și confuz, care, căutându-se pe sine, se degradează în continuare.

Devenim, în mod firesc, spontan, când, folosind atenția ca lumină, întâmpinăm tot ce ne aduce viața ca reflex inconștient. Astfel, întâmpinăm gânduri, emoții, credințe, temeri etc. fără să facem din acest contact un anumit scop sau ideal de împlinit

O asemenea minte liniștită, nu se pierde în analize și nici nu are în vedere vreo modelare.

În această minte dispăre funcția lui „eu* și „al meu” și devenim sensibili, lucizi și spontani.

Tot ceea ce întâmpinăm este atins, înțeles și imediat depășit, noi fiind gata de a întâmpina în același chip, clipa următoare. Nu este nimic de reținut și, ca atare, nici de povestit. Bucuria, pe care ne-a oferit-o acea întâlnire, este o adevărată binecuvântare. Ea slăbește autoritatea timpului, care ne-a condiționat.

Practicând această relație directă, ne detașăm de tot ce-i fals și aflăm calea cea nouă, manifestă prin iubire și frumusețe acauzale. Mintea, lucidă prin puritate, devine instrument de aplicare a Legii Divine pe clipe de Realitate.

90. STĂPÂNIREA DE SINE

Când, prin gânduri și efortare, vrem real să ne-nțelegem.

Să ne-aducem transformări, iluzii din plin culegem.

Căci, prin struna lui, ego-ul, nicicând nu este-n măsură să-și determine-implinirea, privind propria structură.

*

În stăpânirea de sine, practicantul se divide:
Mai întâi, stăpânitorul, cu-ale lui porniri
avide.

Apoi, bietul stăpânit: gând, dorință,
sentiment.

Și-n final stă interesul – aberant și insistent

*

Tot programul stăpânirii în „ego” se
desfășoară.

Un război între dorințe – una pe-alta se
omoară.

Aspirând, oricare-n parte, de-a fi unica
chemare Spre eterna fericire prin divina
integrare.

*

În asemenea-ndârjire creăm un „sine” gigant.
Dându-i falsă prețuire, socotindu-l important;
Dar nu-i decât un schilod – un produs
imaginai Susținut de violență, vanitos și-nverșunat

*

Nimic nou, nici o-nnoire în plămadă și în glod.
Nu se produce prin „sine” – omul vechi și mai
nerod.

Cu-a lui falsă prețuire – încă și mai mult
neghiob, Timpului prizonier – îi va fi de-a pururi –
rob.

*

Fără bici, fără voință – când nu-i nicio siluire.
Nici măcar vreo așteptare de anume
împlinire.

Ce-i văzut lucid, global – omul vechi cum
intervine El de-ndată și dispare în Sacrul păcii

depline.

*

Liniștea necum forțată și în niciun fel dorită
Deschide spontan cărarea spre Iubirea Infinită.

Care curăță, transformă ce-i meschin, hidos,
diform.

Câte-n timp s-au adunat – tot ce e impur în
om.

Printre diferitele metode și practici, folosite
de mintea știutoare pentru a-și aduce sieși
transformări de înnobilare, se înscrie și
„Stăpânirea de sine”.

În scopul aplicării ei, mai întâi ne
documentăm. Cine stăpânește și pe „Cine”?

Prin urmare, mai întâi ne alegem drept ideal
un model, pe care dorim să-l realizăm în modul
nostru de comportare. Calitățile acestuia ne vor fi
ca niște tipare spre care ne îndreptăm prin
eforturi ale voinței, spre a ni le ajusta.

Lupta, care se declanșează, are loc la nivelul
conștientului, unde se reflectă întreaga noastră
condiționare. Deci, omul vechi din noi reprezintă
inamicul, care trebuie stăpânit de omul ideal,
anume selecționat. Interesul personal ne va însoți
tot timpul, ca ideal de dus la bun sfârșit.

În acest fel, ființa noastră se divide în
slapânitorul, stăpânitul și idealul.

Practica stăpânirii de sine – după cum vedem
– se desfășoară numai în interiorul ego-ului, unde
se angajează adevărate lupte între diferite dorințe,
fiecare aspirând la suprema dominare.

În acest mod se creează un gigant imaginar,
vanitos, căruia îi dăm o valoare și importanță

excesivă.

Desigur ca, printr-o voință antrenată, practicantul poate atinge stăpânirea omului vechi din sine și afișarea omului nou, dar numai ca aspect de suprafață. Omul nou este doar o mască sub care cazanul energiilor din interior clocotește cu intensitate și mai accentuată decât la începutul experimentului.

Și iată de cel Toate reacțiile omului vechi, care apar în lumina conștientului, sunt refulate în structurile mai profunde de către cerberul-voință, care veghează și ține sub control ceea ce nu-i convine. Acolo, în întunericul din adâncuri, el este mereu întărit prin violența de la suprafață.

În acest fel, nu se produce nicio înnoire, rad o ameliorare reală, ci doar o stare amăgitoare de suprafață Omul vechi, mai robit decât înainte și mai degradat, prin masca ipocrită de suprafață.

Transformarea noastră radicală se realizează fără ideal, fără siluire și chiar fără să așteptăm o asemenea performanță.

Dar, să vedem ce se întâmplă când întâmpinăm în mod global mișcările omului vechi, care se manifestă prin reacțiile mecanice ale mâinii? Este vorba doar de o întâlnire simplă, în care nu dorim și nu așteptăm nimic! Descoperim, pe loc, că tot ce întâmpinăm în acest mod, se risipește în Sacrul păcii depline sau vidul psihologic.

Linșteea, în niciun fel forțată, dorită, cultivată sau închipuită, ne deschide în mod spontan cărarea spre Iubirea adevărată. Și ea curăță și înnobilează tot ce este impur, meschin, hidos în

noi, ca degradări ale timpului și ale vieții ignorante pe care am dus-o până acum.

Așadar, transformarea omului nu se realizează prin stăpânirea de sine, ci prin simplitatea „Cunoașterii de sine”.

91. STĂRUINȚA

Însușirea unui „sine” ce se vrea realizat.

Ca o aprigă pornire spre un țel determinat.

Socotit drept misiune – țel suprem armonizat.

Prin meschinul egoism, ca final imaginat

Toată truda, osteneala – din zori până-n asfințit, Cu-ndârjire-i susținută spre-mpplinirea unui vis.

Ca un ideal în viață, înțeles și consfințit Prin a timpului formule, acceptate de un ins.

*

Îndârjirea stăruinței corelată-i cu plăcerea Ce-i dă aripi, o-ntreține prin îndemn perseverent când nu-i logică-n gândire, care-și caută-mpinirea Prin imboldul aberant, riscul este iminent;

*

În lucruri mărunte, mari, fără sens ne avântăm.

Și-n eforturi nemintoase energia risipim.

Noi, cu-ntreaga noastră ființă, aprig ne înverșunăm, încercând să depășim tot opusul ce-ntâlnim.

*

Finalul, cel mult râvnit, ce ne-atrage și-nvrăjbește.

Pe măsura împlinirii sau numai a-nchipuirii.

Dă semnalul importanței, orgoliul continuu

crește.

Și-n ansamblul ei, făptura intră-n focul degradării.

Văzând acest rezultat, de „ego” determinat.

Justificat ne-ntrebăm: oare e vreo stăruință
Unde nu-i niciun efort, niciun scop imaginat,
împlinită-n chip firesc, fără efort și voință?

*

Cu siguranță există: și iată cum o aflăm:

Viața în a ei mișcare – pentru bunul înțeles –
Cere-n mod imperativ, consecvent s-o abordăm.

Insistent, clipă de clipă, fără de scop sau gând
expres!

*

Astfel, stăruinț-apare ca-mplinire naturală.

Nicidecum determinată de-ale noastre
căutări.

Ci impusă de viață, spre-nțelegera-i reală.

Prin relație directă, scutită de frământări

Stăruința, privită de la nivelul minții obișnuite
se caracterizează ca însușire a sinelui, care, prin
intermediul voinței, aspiră la atingerea unui scop
sau ideal.

Întreaga desfășurare se definește ca
purtătoarea unei împliniri egoiste, urmărită cu
încăpățănare dârză, tenace. Întreaga osteneală,
susținută cu dârzenie, urmărește de fapt,
împlinirea unui lucru imaginar, realizabil în timp.

Mai remarcăm că stăruința este corelată cu
plăcerea, care impulsionează și atrage, așa cum
pilitura de fier este atrasă de un magnet puternic.
În această conjunctură, dispărând climatul propice

unei gândiri raționale, riscul erorilor comportamentale este inerent Astfel, găsindu-ne față în față cu fapte, întâmplări sau evenimente aduse de cursul normal al vieții, ne înverșunăm, căutând opusul lor. Așa se creează stări conflictuale se risipește fără rost multă energie, structura egoismului se fortifică și odată cu ea, și degradarea noastră morală.

Văzând aria de desfășurarea a stăruinței, ca și rezultatul final, ce) înregistrează, ne punem legitima întrebare: Poate stăruința să

* apară și în altă ipostază, decât a minții condiționate? Adică să fie o Împlinire firească fără voință, fără efort și fără scop imaginai?

Desigur există! Și, iată cum îi descoperim realizarea!

Viața, în ansamblul desfășurării ei, este ca un fluviu, care curge fără încetare. Deci, fiecare dintre noi, pentru a o putea înțelege în mod corect, așa cum este ea, trebuie să-i ieșim în cale în mod stăruitor, clipă de clipă și cu toată atenția, fără să facem din această întâmpinare scop sau ideal de atins.

În această împrejurare, stăruința se înscrie ca împlinire naturală, impusă chiar de viață, pentru buna înțelegere a ei. Iar această relație directă a noastră cu viul în mișcare, neavând nicio legătură cu ego-ul, căutător al împlinirii, este absolvită de orice fel de frământare.

În concluzie, viața, pentru a fi înțeleasă, obligă pe fiecare trăitor să-i acorde întreaga atenție, clipă de clipă, în mod stăruitor. Orice altă atitudine înseamnă lipsă de respect și chiar

dispreț față de Realitate.

92. ȘTIUTUL

Lungă e cărarea vieții și mister pornirea primă.

Acel tainic început – ca-nregistrare sublimă.

A cunoașterii – științei, a faptelor însumate.

Care, veacuri după veacuri, au ajuns tot mai bogate.

*

Primul impuls folosit – răspuns la nevoi acute.

Știutul fiind instrument la năprasnicile lupte;

Crud climat de vitregii și de aprigă-nclăștare.

De trăirea îndârjită și un loc mai bun sub soare.

*

Mai târziu se perverti, conturând ființa hidoasă.

Ce pe sine se socoate mai presus – în toate-aleasă; Comoara de cunoștințe fiind prilej de vanitate, Piețuire-nchipuită și relații anulate.

*

Prel de punem, insistent „pe acest bătrân știut.

Nu vom mjelege viața și Adevărul Absolut!

Care-i veșnic prospețime, prisă-n clipe diferit.

Căci ce naște din mișcare, rând pe rând e depășit

*

Știutul, firesc obstacol la Cunoașterea de sine;

Prin el toate sunt confuze, creând proasta acțiune;

Știutoru-i plin de el și trufaș fără măsură.

Iar relația prin „sine” este totdeauna dură:

*

Jignește cu ușurință, prea-nțiept se socotește.

Deși e un fond arid, care veșnic se fălește.

Numai azvârlind știutul, vom trăi reala pace.

Când, fără un gând anume, energia se reface.

*

Doar Ființând ca unitate, într-un permanent prezent.

Se-nțelege Adevărul, clar, prin clipe, evident.

Prin el aflăm puritatea și Iubirea fără margini.

Ce ne structurează firea, fără-trecut, fără imagini.

În decursul îndelungatei sale evoluții pe Terra, omul a avut nevoie de o cât mai completă informare. Căutarea hranei de Fiecare zi, evitarea pericolelor pe care le putea întâlni la fiecare pas, îngrijorat de mediul ostil, în care era nevoie să-și ducă existența îi impuneau să știe, să cunoască cât mai multe lucruri. Fără o asemenea minte tehnică, el nu ar fi putut supraviețui vicisitudinilor impuse atât de condițiile climatice nefavorabile, cât și a multor animale osiile, mult mai puternice decât el.

Cu vremea însă, din comoara de cunoștințe de o valoare inestimabilă pe plan fizic – el și-a atribuit imaginativ, valoarea psihologică. În acest caz, știutul a devenit sursă de vanitate, orgoliu, pervertindu-i astfel comportarea de ființă superioară tuturor celorlalte viețuitoare.

De-acum, stăpânit de imaginea frumoasă

despre sine, el nu mai este în măsură să comunice prin relație directă, nici cu semenii și nici cu natura în ansamblul manifestărilor ei.

Prin urmare, pe plan spiritual, știutul, prin natura sa, vechi, perimat, în prezent anacronic, ne împiedică să înțelegem viața și Adevărul - nou, proaspăt de la o clipă la alta.

Știutul este deci, un firesc obstacol, care face imposibilă realizarea cunoașterii de sine. El creează confuzii și stări conflictuale datorită naturii sale perimate. Folosirea lui în prezent, împiedică, de asemenea, și împlinirea corectă a acțiunii rezonabile.

Omul, supraevaluându-se prin acumulările lui ancestrale, atinge culmea trufiei și tratează semenii cu aroganță și dispreț. O asemenea mentalitate nu poate fi decât dăunătoare prin conflictele și suferința ce singur și le prilejuiește.

Semenii cu care vine în contact, nu sunt dispuși să-l aprecieze, precum el își imaginează că este. Un asemenea fond arid, prin supraestimare, se degradează moral, împovărându-și corpul astral cu energii negative. Iar, la trecerea „dincolo”, va fi nevoit să-și petreacă o bună bucată de vreme în medii de aceeași calitate morală. Și suferința lui va fi cu atât mai mare, cu cât entitățile din jurul său sunt inferioare din punct de vedere intelectual. Mai mult decât atât, orice tentativă de a-și arăta superioritatea este, de îndată, răsplătită prin batjocură, jigniri, insulte și chiar acte de violență. Altfel, cum ar putea să învețe nemintosul savant că gloria, slava, renumele, sunt goale deșertăciuni, dacă nu sunt asociate cu modestia și

calitățile Sacrului aflat în profunzimea ființei sale.

Numai eliberându-ne de trecut, vom putea întâlni pacea sufletului și, prin ea, vom atinge integritatea ființei, adică vom putea funcționa ca om complet. Fiindcă numai ca ființă unitară, în contact direct cu clipa prezentă, vom înțelege – prin trăire – Adevărul.

Numai întâlnind puritatea minții, prin starea de conștiință lucidă, lipsită de trecut și viitor, vom descoperi Iubirea acauzală, fără margini, care ne transcende în Universalitate.

93* SUCCESUL

Un miraj – fata morgana – închipuire deșartă.

Care, incompleta ființă, prin entuziasm o-mbată:

Un final avantajos, care zdruncină făptura.

Prin simptomul importanței, depășind orice măsură.

*

Cultivat în om, succesul din a lui copilărie.

Cu îndemn perseverent, de-a fi vârf de ierarhie.

Tot voiajul prin viață e vânare de succes.

Relația-i compromisă prin conflicte fără sens.

*

Îndârjirea spre succes, contopită e cu ura.

Concurența spre potou îi dă forja și-anvergura;

Spre ținta cea mult dorită, cu toții se-nghesuiesc.

Aspirând, oricare-n parte, la fructul care-l râvnesc

*

S-ar putea oare-implini un succes fără de luptă.

Făr-a fi ambițioși și fără de ură cruntă?

Câștigarea sa deplină să nu-nscrie îngâmfare.

Ce ridică-n constelații prin a ei falsă valoare?

*

Cu siguranță se poate când Iubirea înflorește.

Și când „sinele” dispore în focul care-l topește.

Competiția în viață, numai Iubirea o-nscrie.

Când oricare împlinire e trudă cu bucurie.

*

Succesul nu-l urmărim, munca cinstea tăl oferă.

Fără să nască mândria, căci lipsește cel ce speră.

Iar atenția lucidă este cheia minunată.

Ce deschide orizonturi de trăire-adevărată.

Succesul, pentru omul incomplet, funcțional egoist, apare ca un miraj sau drog, care-i zdruncină întreaga ființă, prin importanța psihologică ce și-o însușește.

Întreaga noastră educație, încă din copilărie, a fost asociată cu importanța succesului, ca un scop suprem al vieții, de urmărit cu perseverență. Or, acest cult al împlinirii cu orice preț, conduce, cu sau fără voia râvnitorului, la conflicte între semeni. În orice întrecere, la care iau parte doi sau mai mulți concurenți, se dau adevărate lupte, care degenerază în ură, și violență. Îndârjirea este cu atât mai dură, cu cât miza succesului este mai importantă. Suficient de grăitoare sunt în acest sens bătăliile, care se poartă în careul

ringului, pe arenele sportive, confruntările politice etc.

Întrebarea, pe care ne-o punem, este aceea de a afla dacă există sau nu vreo concurență, în care să lipsească cu desăvârșire ambiția, animozitatea, iar succesul să nu genereze îngâmfare, orgoliu?

Desigur că există și o putem descoperi în mod frecvent, în simpla noastră relație cu celălalt, care întocmai ca și noi, vizează același succes sau reușită.

Când, de pildă, doi inși iubesc meseria, pe care o exercită, întreaga lor activitate este impulsionată de acest foc al dragostei.

Premiul sau cununa succesului va reveni aceluia care și-a investit propria energie, în măsura iubirii faptului, care i-a adus unanima recunoaștere. Iar bucuria care însoțește succesul, se înscrie ca puritate sufletească, ce îndestulează psihologic în așa măsură, încât nimic altceva nu mai poate să intervină. De fapt, această stare de bucurie se întâlnește numai la nivel de integrare în Universalitate.

În această ipostază, succesul nu mai apare ca ideal de împlinit Munca cinstită, însuflețită tot timpul de dragoste, i-l oferă. Întrucât ego-ul, cu valorile lui relative, lipsește cu desăvârșire, nu pot să mai apară nici impulsurile meschine ale orgoliului.

Tema ar fi incompletă, dacă nu am releva că flacăra atenției este cheia miraculoasă, care ne deschide porțile Infinitului și ne oferă Iubirea Absolută și, prin ea, adevărata viață de fința

completă, Universală.

94. TALISMAN

Obiect divers, comun, ce mintea-l evaluează
Valoare neadecvată – plăsmuirea-i stă la bază.

Concluzia îi dă viață, teama mereu îl înalță cu
zvâcniri din adâncimi – ca o searbădă speranță.

*

„Sine” – rob încătușat de un ciot – ca o belea.

Floare – obiect sau cruce – purtate ca
zdrăngănea, Socotite-n chip naiv, cu puteri
misterioase.

Izvorâte-n crezuri oarbe de făpturi
neputincioase!

*

Deseori un talisman este de gât atârnat.

Pe reverul unei haine sau ca un breloc purtat;

Expus uneori vizibil – ca reclamă și mândrie.

Alteori purtat în taină și păzit cu strășnicie.

*

Cum de-acestui talisman îi dăm așa
importanță?

Ce defecțiuni umane îi dau astfel de creanță?

Din confuzie și teamă îi țâșnește-ntreg
izvorul.

Imaginar îl susțin – permanent sunt
protectorul.

*

De-i cuprins dintr-o ochire, piere-niregul
conținut, Fiindcă-ndată e pătruns și-nțeleș în
amănunt;

N-are nimic sfânt în sine, nici nu dă suport
real.

E un obiect banal – fals văzut, memorial

Tafismanul este un obiect oarecare, considerat că ar avea o încărcătură magică, supranaturală, în măsură să-l ajute pe acela care-l poartă. Un individ, care funcționează în deplinătatea ființei sale, nu poate fi victima unei asemenea amăgiri

Să-ți pui toată nădejdea într-un obiect din lumea exterioară și să crezi că el te va apăra în fiecare clipă, ca și în momentele de grea cumpănă!?

Iată cum se autodemască structura limitată, confuză, haotică a omului ignorant și veșnic temător, prizonier al închisorii egoiste, zidită chiar de el însuși!

Obiceiul de a purta asemenea obiecte, cu semnificația dată de purtător, se pierde în negura vremilor. În lumea religiei creștine s-a împământenit purtarea cruciuliței, ca talisman. Alții folosesc trifoii cu patru foi sau alte obiecte.

De obicei, aceste obiecte sunt atașate de o sfoară sau lăntișor, care se poartă în jurul gâtului, la reverul hainei sau ca brățară.

Unii fac taină din purtarea talismanului. Alții, dimpotrivă, fac din el prilej de faimă și mândrie și, în mod intenționat, îl scot cât mai mult la vedere - ca reclamă.

Importanța talismanului - așa cum am arătat mai sus - își trage originea din mintea confuză a omului condiționat, care vede în el un sprijin real în fața mișcării misterioase a vieții, diferită de la o clipă la alta.

Atașamentul față de obiectul respectiv ia proporții nebănuite. Omul nu se mai desparte

niciodată de el. Iar, în clipa de pe urmă, solicită să-i fie pus în coșciug. În lumea astrală, îi va purta imaginea o bucată de timp, potrivit atașamentului respectiv.

Dacă un asemenea obiect vă înrobește în așa măsură și cele relatate anterior nu vă trezesc, era mai bine să nu fi citit această temă. În creierul astral s-a înregistrat întreaga lectură. Iar, la trecerea „dincolo”, o veți avea în față și regretul va fi cu atât mai dureros, pentru că, ați aflat adevărul despre talisman și nu i-ați dat urmărire. Detașarea de el depinde numai de dumneavoastră. Singuri hotărâți într-un fel sau altul.

Punerea în practică a „Cunoașterii de sine” vă solicită să-i acordați vâei, în mișcare, întreaga atenție. Or, dacă această atenție este atrasă de un obiect, înseamnă că ignorăm, sau chiar disprețuim cu bună știință Sacralitatea Viului.

95. TEAMA DE MOARTE

Te-am întâlnit întâmplător pe tine-nfricoșată moarte.

Era un splendid clar de lună, un început de toamnă-n mie2 de noapte.

Visam că zbor la câțiva metri de pământ și, nu știu cum, se luminară-n mine toate.

Eram de toate-n juru-mi conștient.

Și-nțelegeam orice, precis și consecvent.

Știam cum corpu-ntr-un anume loc, se odihnește, far eu, desprins de el și distanțat, evoluam independent și-nțelepțește.

Prin mine, clar pulsa adevărata ființă.

Aveam cu mine totul: gândire, sentiment, voință.

Și, prin impuls interior, plineam orice dorință,
în mine, neîncetat, curgea izvor de apă vie.

Lucid, prin conștient interpretam orice cu
bucurie; Râvneam să fiu de-a pururea legat de
lume-aceea, Pământul să-l sacrific cu tot ce-are de
preț.

Pe clipa veșniciei și-al ei climat măreț.

Dar... vai! un gând hoinar, viclean,
necontrolat De-ndată puse capăt la-ntreaga
epopee.

Prin neștiut credeam mărețul fenomen, un
semn al nebuniei în mine declanșat

Și nu de bun augur, favor învederat,
deschiderii de drum făpturii arătat.

Și teama, stimulată de gândul cel fatal.

Mă readuse grabnic în corpul meu camal.

*

* * *

De-atunci trecut-au ani - un număr însemnat
Prin file de decenii și-n slove-nregistrat

La fel desprins de corp, de nesfârșite ori
văzut-am acea lume, mereu deosebită;

Acolo totu-i nou, cu fiecă clipită, nicicând nu-i
fixitatea de stare-ncremenită.

Am întâlnit adesea o hime-mpestrițată.

Ducându-și existența pe planuri diferite, de
soarta lor legată.

Prieteni, cunoscuți, dușmani Inveterați.

Ce părăsit-au viața de griji împovărați Dovezi
nenumărate s-au adunat mereu.

Cu ele, certitudini, că-n om e Dumnezeu.

*

Tot timpul informat, am întrebat adesea:

De ce vă temeți oameni?! Că moartea-i o himeră!

Sunteți nemuritori! Din voi nimic nu piere;

Al vostru corp carnal, prin ani el se destramă,
în părțile primite din zestrea procreării.

Iar spiritul etern, cu ce-are mai de seamă.

Se duce-n altă lume, sub semnul învierii.

Eternu-i conținut se mișcă - acționează în
mod determinat de-a sale însușiri.

Defecte - calități - ce-activ 11 programează.

Iubirea, inocența și bunătatea firii Monede-s
drept valoare, pe om îl prețuiesc și-i stabilesc și
mediul ca preț al fericirii.

*

Când teama cea de moarte, cândva, vă
copleșește.

Nu-i acordați avans, căci gândul o-ntărește.

Prin simpla-i întâlnire, ea - **n** mod fatal
dispare și veți afla voi singuri, că tot ce-i viu nu
moare.

În această temă descriu primul fenomen de
dedublare, declanșat spontan în luna August 1948
și continuat apoi pe parcursul a 42 de ani de
existență. Acest fenomen face obiectul cărții
„Moartea morții și desăvârșirea”.

Descoperirea fenomenului a fost pentru mine
o absolută surpriză. La acea dată, nu citisem și
nici nu aflasem pe vreo altă cale ceva despre
dedublare.

Deci, dintr-o stare de vis, în care mă aflu, la
câțiva metri deasupra solului, în curtea casei, am
devenit perfect conștient în dublura corpului
existam cu întreaga mea capacitate psihologică și

spirituală. Dispuneam de o minte dară și știam precis unde îmi era corpul, unde-mi era familia și ce evenimente mă aduseseră în comuna mea natală.

Practic, mă simțeam foarte bine în această a doua dimensiune de existență. Doream să nu mai revin în corpul meu carnal, care zăcea într-un pod de bucătărie. Dar, un gând de teamă m-a readus în corpul fizic.

Surpriza și entuziasmul primului fenomen care-mi demonstra că nu există moarte, m-a determinat să inițiez, în continuare, o gamă variată de experiențe. Și așa, cu fiecare experiență, noi și noi dovezi veneau să întărească convingeri deja formale.

Numai după opt ani de zile am putut să citesc și să mă documentez și de cele ce spun și alții că au făcut. În mare vorbind, experiențele mele își au un caracter particular de originalitate. Această deosebire este perfect justificată de Legea Universală a mișcării permanente, aducătoare de noutate de la o clipă la alta.

În această dimensiune, am întâlnit cunoscuți și necunoscuți, care au trăit cândva pe Pământ și care „dincolo” continuă să-și ducă existența, așezați pe niveluri de evoluție morală.

Am mai aflat că dreptul și incoruptibilul judecător, care se află în fiecare dintre noi, - ca Scânteie Divină - ne pune în situația de a ispăși greșelile și păcatele, pe care le-am săvârșit aici, pe Terra. Nicio greșeală nu scapă fără ispășire, pentru ca din asta să învățăm a nu mai greși. O impune chiar Legea dragostei, care, în fond, ne

vrea pe toți să atingem fericirea adevărată.

În lumina cunoștințelor pe care le-am cules din lumea astrală, cu îngăduința și sprijinul acelei lumi și văzând câtă suferință provoacă teama de moarte, nu fac decât să dau asigurări că, așa-zisa moarte, nu este altceva decât părăsirea învelișului trupesc. Este la fel cu dezbrăcarea hainei, care nu ne mai este de folos și trecerea într-o altă dimensiune cu mult mai multe posibilități de deplasare și instruire, decât în lumea asta.

Tot acolo am aflat că Pământul este loc de ispășire, în sensul de a goli conținutul ego-lui de întreaga zgură a energiilor negative, al căror autor suntem noi înșine. Iar această operație de înnobilare nu o poate realiza decât Sacrul din noi. Să-i dăm, deci, posibilitatea să *ojacă*.

În cazul când vreodată vă cuprinde teama de moarte, să nu-i acordați nicio importanță, pentru că gândirea îi amplifică intensitatea și vă copleșește întreaga flintă.

Întâmpinată cu flacăra atenției, ea, în mod fatal, dispare dădută și în locul gol veți constata că existați totuși ca stare de Conștiință pură, fără dimensiuni. Această stare de „a fi”, care apare când gândirea nu mai mișcă, ne demonstrează că viul din noi nu moare, adică suntem Nemuritori.

Stare-acută de sfială, de jenă sau de rușine. Prinsă-n „eu!” dereglat, cu impuls născut în sine.

Ca răspuns nepotrivit Ja-ntâlnirea provocării.

De neputincioasa fire, în procesul fragmentării.

*

Teama cea de compromis, cramponată-n

profunzime, Prin asocieri în timp - ca durere și asprime.

Sunt timidului măsura în a lui evaluare.

O prejudecată seacă, impusă de-acumulare.

*

O expresie sau gest, sau doar o amintire îi determină un șoc, răscolind întreaga-i fire.

Uneori, ca ceara-i palid, alteori complet roșește, Exprimarea-i bâlbâială, sau deodată amuțește.

De fapt, ea este o boală și, atunci când nu-i tratată, Dereglează-ntreaga ființă - sănătatea afectată.

Când timidul vrea - ca „sine” - prin el să se integreze, El se tulbură, e aspru și încearcă să braveze;

*

Cumulând multe erori, uneori comite crime.

Fiindcă dereglarea minții n-are limite-n asprime.

De ea nu ne vindecăm prin niciun fel de sisteme, Războindu-ne cu noi, prin nenumărate forme.

*

Căci, fiind opera gândirii, practic, sunt neputincioase să producă transformări firii noastre nebuloase, Numai dincolo de gând nasc premise de succes, Când nu-i nicio frământare, nicio poartă de acces;

*

Atunci dar este cuprinsa și-nțeleasă radical
Țoală frământarea minții în aspectul ei global;

Astfel, pierde de îndată orice formă de sfială.

Dând prilej de viață nouă - cu modesta îndrăzneală.

Generată de fragmentarea ființei, Umiditatea apare ca o stare de sfială, de nesiguranță, de jenă sau rușine față de o anumită provocare a vieții. Ea este strâns legată de fondul de acumulări memoriale. Fiecare insucces, greșeală sau amărăciune, care și-a lăsat amprenta dureroasă pe imaginea ego-ului, perturbă și emoționează ori de câte ori este solicitat să ia o anumită atitudine.

Astfel, o expresie, un gest sau numai o vagă aducere aminte li răscolește întreaga fire, determinându-i un șoc emoțional. Uneori, timidul este palid ca ceara, alteori roșește, se bâlbâie sau chiar amuțește.

Prin aceste manifestări, care afectează sănătatea fizică, timiditatea se înscrie ca o adevărată boală psihică și necesită un tratament adecvat în cazul când timidul încearcă să braveze, pe lângă tulburarea deja existentă, se mai adaugă și duritatea, care și-o impune ca soluție eliberatoare. Confuzia, haosul psihologic, asociate cu violența, conduc uneori chiar la omucidere.

Un om condiționat tempo-spațial, care trăiește ca prizonier în interiorul limitelor egoiste ale propriei conștiințe, nu poate, prin el însuși, să se vindece de timiditate. Orice tentativă, făcută în acest sens, conduce în mod inevitabil la amplificarea defectiunii respective. Se întâmplă așa, fiindcă ego-ul nu-și poate aduce lui însuși transformări benefice, înnobilarea omului, creație a timpului, nu o poate realiza decât Scânteia

Divină, existentă în fiecare dintre noi. Dar, pentru asta, noi suntem datori să-i dăm posibilitatea să-și îndeplinească nobila misiune. Or, datoria noastră este aceea de a-i deschide calea spre noi. Și cum o putem face? Simplu de tot! Minte noastră particulară să-și vadă neputința și să tacă, smerită, în fața Atotcuprinzătorului Dumnezeu.

Într-o asemenea tăcere, Sacrul din noi se afirmă ca Minte Universală, care operează transformări potrivit substanței sale divine.

În această nouă structură, ființa noastră funcționând ca un întreg unitar, poate să răspundă în mod inteligent, oricărei probleme de viață cu modesta îndrăzneală.

Fenomen profund real, ce preschimbă orice ființă.

Prin mulații de structură, peste seaca năzuință.

Cu asemenea schimbări, omul e Universal.

Și evoluează ritmic, ca un „tot”, firesc, normal.

*

Avuția sau știința nu-s factori de transformare.

Nici sprijinul pe-o credință, numscrie-acea schimbare. La fel, nici voința dârză nu rezolv-acea minune.

Fiind dorință turbulentă, golită de-nțelepciune.

*

Când se dă vreo importanță unui sprijin din afară.

Firea-i prinsă-n amăgire prin trăire

fragmentară, și-acțiunea-i teamă, zbucium, finisată-n amăgire Fără sens devine totul - final - tristă-nlănțuire.

*

Pe cărarea dreaptă a vieții nu sunt idoli, nici credințe, Semn de slăbiciuni lumești și sectare-obșnuințe.

Noi privim doar existența, strâns uniți doar cu „ce este”; Ce-a fost „ieri” - e trecut mort - „Viitorul”? o poveste!

*

Fiind atenți la ce e nou, e-nceput de transformare.

Asta nimicește vechiul cu-a lui seacă-ncătușare.

Un înscris ereditar și-amplificat prin trăire.

Semn de violență, ură, aroganță, amăgire.

*

Ea nu are loc în timp, fiindcă timpul e gândire.

Ca speranță, ideal, credințe, închipuire.

Ci-n contact cu ce-i „acum”, în pacea fără efort.

Când s-atinge Necuprinsul, fără a căuta confort.

*

Simplitatea întâlnirii ne golește-ntreg știutul;

Mintea cea particulară altoită cu plăcutul»

Iar în locul disponibil, Mintea Cosmică apare.

Ce ne unește cu-ntregul, dând Sublima Transformare.

Transformarea psihologică a omului obișnuit - prin natura sa egocentrist - Într-o altă ființă cu o

altă mentalitate, ca unitate deplină, total distinctă de cea actuală, este, pe cât de posibilă, tot pe atât de ușor de realizat. Omul nou, la care ne referim, funcționează ca un „întreg” și dispune de o nouă minte, în permanentă uniune cu Mintea Universală.

În decursul mileniilor, care s-au scurs, problema acestei transformări a suscitat un viu și legitim interes. Atunci, ca și acum, aceeași problemă preocupă întreaga omenire.

Poate fi cineva mulțumit de modul cum funcționează la nivel psihologic?

Dacă pe planeta albastră există asemenea oameni, este foarte gravi Ei suferă, fie de o crasă ignoranță, fie de cecitate morală!

O simplă privire în jurul nostru este mult prea suficient ca să ne dăm seama câtă degradare morală străjuiește peste tot – om și societate.

Filosofia materialistă a lansat teoria că omul poate fi transformat psihic, dacă i se creează condiții materiale pentru o viață mai bună. Rezultatul a fost dezastruos. Mintea oamenilor s-a degradat și mai mult, punând preț pe avere și alte lucruri trecătoare.

Alții au pus accentul pe știință, adică pe acumulări de cunoștințe, ca aducătoare de transformări radicale. O minte, cu cât este mai cultivată, susțin ei, cu atât omul este mai bun, mai cinstit, mai omenos. Nici susținerea acestor îndrumători nu își găsește mult așteptata împlinire. Știutul contribuie la amplificarea importanței ego-ului. Vanitatea, orgoliul și trufia eruditului înscriu noi și noi forme de degradare

morală.

Teologia recomandă credința într-o ființă superioară ca factor esențial, determinant în schimbarea credinciosului. Ei au coborât divinitatea la nivelul minții omenesti. Și rezultatele se vădi Sute de secte, în confruntare cu religiile de bază, fiecare cu pretenția că numai calea urmată de ea este cea adevărată.

Diferitele doctrine și practici orientale au pus accentul pe imaginație, dorință, rostiri de mantre și efortul susținut de o voință antrenată, ca factori decizionali în schimbarea omului. Dar și la aceste practici observăm că întreaga activitate se desfășoară în interiorul capcanei ego-ului, care, prin el însuși, nu se poate depăși psihologic. Colivia „eului”, atât de îndrăgită de sine, nu poate fi sfărâmată de constructorul ei.

În general vorbind, atunci când se dă importanță la un sprijin din afara ființei noastre, se produce o inerentă fragmentare – noi – separat de sprijinul respectiv – În care ne punem toată nădejdea. Teama, frământarea, amăgirea și atașamentul, care se ivesc în mod firesc, în ipostaza divizării ființei, sunt frământări sufletești, care **t** prin natura lor turbulentă, nu au cum să ne ajute.

Deci, pe cărarea ce duce la Adevăr, nu sunt nici idoli, nici credințe-amăgitoare, nici idealuri prestabilite – toate acestea fund soluții îndrăgite pe fondul ignoranței și slăbiciunilor lumești

Pentru a realiza transformarea psihologică, noi pornim de fiecare dată, de la faptul real, concret, al clipei respective.

Ce-a fost ieri, azi reprezintă ceva deja consumat, acum, doar reziduu memorial, imaginar, lipsit de consistență.

Iar viitorul, nimic altceva decât o proiecție mintală, La fel de ireală.

Dacă acordăm toată atenția la ceea ce se mișcă acum în noi, ca gând, dorință, imagine, vom constata că toate aceste apariții dispar, sunt spulberate. Acesta este începutul transformării noastre psihice. În golul ce survine în mod natural prin dispariția gândurilor, întreaga ființă transcende în Necuprins, cu care formează o unică mișcare.

Această simplitate a întâlnirii cu noi înșine ne golește de întregul știut, care structurează mintea particulară, altoită cu plăcutul și durerea. În locul disponibil apare Energia Cosmică, care ne copleșește întreaga ființă. În această conjunctură se concretizează Sublima Transformare.

98. UN NOU POPAS

De la cel dintâi popas, formulat prin neștiute.

Clară scurgere de vreme – clipe vrute și nevrute.

Cerebral înregistrate, măsurate, ceas de ceas.

Scurgere și de viață, zi de zi și pas cu pas; iată-ne ajunși aici și poposim înc-o dată.

Ca etapă de control, pe cărarea minunată.

*

Punem deci, în mod firesc, și-nțeleapta întrebare:

Razele străpung văzduhul, sau e vechea-ntunecare

Putem noi vedea real sau e tot o amăgeală.

O mișcare limitată de-o formulă ideală?
E aceeași minte veche, care vede și compară.
Drum trasând imaginar, de urcuș, ca pe o
scară?

*

Claritatea luminării - un voiaj spre veșniciei
când dispar conflicte, temeri, în climat de
armonie»

Și întreaga viață e cuprinsă-n simplitate
Prin nemijlocit contact cu Sacra Realitate.

*

În relația cu mediul* totul are importanță.
Cum e gândul de-mplinire, rezemat pe o
speranță.

Sau imboldul cel mecanic - drept posesia lui
„ieri”;

Prinse-n plasa nebuloasă, țesută cu
mângâieri.

Nimic nu e de omis, nici „ceva de-adăugat.
Totul trebuie cuprins, auzit și observat.

*

Începând din acest ceas, să-ncercăm o
meditare:

Corpul, complet relaxat, mintea, fără de
mișcare.

Și capabilă să prindă orișice de orișunde.

Fără-a urmări vreun scop prin a gândurilor
unde.

Suntem simplă observare, ce cuprinde tot ce
vine.

Un simplu recipient, umplut și golit prin sine.

*

iată-ne spontan ajunși a fi liniște deplină.

Când deodată totul moare, fără-n timp să mai revină.

Prin această meditare, făcută cu insistență.

Se adună energia, ca o flacără - esență.

Care dezagregă ritmic, tot trecutul obsedant.

Socotit de omul - prunc, drept depozit important.

Prin ea, vechiul se transformă, născând Omul cel Sublim și-n a lui manifestare, totul e-nțeles deplin.

De la popasul anterior, cuprins în vol. I - Ferestre spre Infinit - iată-ne ajunși ia al doilea popas, pe care vom încerca să ni-l facem cât mai folositor. În acest sens ne punem câteva întrebări:

Razele atenției lucide străbat ele perimetrul limitării, spre a ne putea uni cu Mintea Universală, sau suntem tot în interiorul coliviei ego-ului?

Ne întâlnim în mod real cu ceea ce apare „acum” și „aici” - sau ne amăgim însoțiți de vreo formulă ideală, care ne limitează acțiunea?

Suntem la fel de programați de mintea veche, care privește, analizează și dă soluții de urcuș pe drumul imaginar al scării spre ceiuri?

Răspunsul clar, lucid, la aceste întrebări reprezintă, de fapt, drumul nostru spre Veșnicie. El se înscrie prin lipsa oricăror conflicte, temeri, îndoieli. Pacea sufletului, armonia, echilibrul însoțindu-ne în mod constant în această minunată călătorie. Întreaga noastră viață prin simplitate ne unește cu Sfânta Realitate.

În relația cu mediul, nimic nu trebuie să ne scape, totul văzut pe loc, așa cum este. Deci,

conștientizăm orice gând, speranță, - trecutul cu sechelele memoriale - plăcerea ca și durerea.

Nimic nu se omite și nici nu se adaugă ceva! a ceea ce este. Totul cuprins global, cu lumina atenției, auzit și observat Atât și nimic altceva!

Dar, să încercăm și o meditare. Corpul relaxat, mintea liniștită, fără să aștepte sau să dorească ceva, capabilă să prindă orice și de orișunde. Suntem doar o simplă observare, care cuprinde tot ce ne aduce mișcarea vieții. Un simplu recipient, care se umple și se golește prin sine.

În această clipă, întâmpinată spontan de întreaga noastră ființă, face ca totul să dispară, fără să lase urme; noi înșine devenim disponibili pentru clipa următoare.

Asemenea clipe de meditare, făcute în orice împrejurare de existență - singurătate sau în mijlocul mulțimii - ne adună energia, devenită flacăra, care consumă, arde și dezagregă în mod ritmic întregul nostru trecut, obsedant și posesiv.

Numai și numai în acest fel omul vechi, timorat de o viață neînțeleasă, atinge culmile Sublimului, descoperindu-și Sursa Sacrului, din care cândva a purces prin misterioasa decizie divină.

99. UN TEST

Prietene, ești sigur că te-ai desprins de toate?

Că nu-ți creezi probleme la cele întâmplare?

Că n-ai o preferință, numai a ta anume?

Că-n fața existenței nu ai nimic a-ți spune?

*

Când un coșciug spre groapă în mod firesc se-

ndreaptă.

Cum vezi și-acționezi prin vorbe, gând sau faptă?

De-i fiul tău, de-i soț, iubit – ca ființe îndrăgite
Sau, rob unor credințe, evaluate sfinte.

Pe catafalc e-nvăță torul de tine adorat.

Ori e un oarecare, un ins neînsemnat?

*

Văzutul, estimarea ți-arată de-i Iubire.

Sau doar ce-a zămislit banala-nchipuire?

*

Când e real, Iubire, nu ești în niciun fel.

Nu-i nicio atașare înscrisă de-un model.

Pe-ai tăi nu-i vezi distinct de lumea cea străină
Nicicum, te-ncrâncenezi cu știința ta bătrână!

Ca om eliberat, nu stabilești valoare A celui
ce trăiește, sau celui care moare.

La toate integrat, ești flacăra, lumină.

Desprins de mărginire, ființarea ta-i Sublimă!

Cunoașterea de sine, la fel ca și orice
activitate cu caracter intelectual, educativ, poate fi
supusă la diferite teste, în scopul verificării
exactității sale aplicative.

Spre deosebire însă de alte teste, în cazul
nostru, atât întrebările, cât și răspunsurile sunt
strict personale. Nimeni nu este obligat să dea
altcuiva socoteală. La întrebarea, pe care și-o
pune fiecare în intimitatea sa, va încerca să-și dea
și răspunsul real, corect, cinstit, fără niciun fel de
rabat sau părtinire.

Și iată întrebările:

Suntem noi siguri că ne-am desprins de toate

și nu ne creăm probleme la cele ce ni le aduce viața?

Suntem noi cumva prizonieri ai unor anumite preferințe, care să ne creeze conflicte, în cazul când viața ne oferă opusul lor?

În ce mod răspundem prin gândire, exprimare și acțiune când moare cineva dintre persoanele apropiate de noi sau un oarecare, total străin de noi?

La toate aceste întrebări nu avem de dat decât un singur răspuns dacă, bineînțeles, am realizat întâlnirea cu noi înșine de fiecare dată.

În oricare din aceste împrejurări, ajutați de atenția lucidă, vom întâmpina, de fiecare dată, reacțiile minții noastre particulare, fără să urmărim nimic altceva. Simplitatea întâlnirii destramă mintea particulară și, în locul ei, întâlnim Mintea Universală, care funcționează ca Iubire Creatoare.

De-acum, complet eliberați de cele pământești, nu ne mai afectează nici fenomenul moarte, apreciindu-l ca ceva natural – nediferențiat în funcție de insul care moare sau trăiește.

Ființarea la nivelul Sublimului face din fiecare trăitor o nouă ființă umană, dotată cu o gândire pură, total distinctă de vechea alcătuire a ego-ului mărginit, concentrat în jurul propriului interes meschin, haotic, generator de stări conflictuale și multă suferință.

100. URA

Întuneric, tulburare, negură ce ne-ngrozește.

Armonia dintre oameni se destramă –

nimicește.

Corp și psihic alterează, prin ea totul se destramă.

Fiind mișcare-a nebuniei, veșnic antrenează spaimă.

*

Ura-nregistrată-n „sine” - ca final confuz - format când lipsește mulțumirea - de cârtire-ncătușat.

Ambiția, violența - în exces - o fac mai mare.

Valuri ce izbesc în jur - răutății dând amploare.

Molimă-i la fel ca ciurma, care se extinde-ntruna.

Rezultatul său nociv înscriind adesea crima;

Șir de crime generează, fiind o strânsă legătură între „eu” și lumea toată, ca o unică structură.

Prin explozia de ură - baza nervoasă distrusă.

Și-armonia - pe măsură - În tot corpul compromisă.

Fața omului - hidoasă - precum toată-nfățișarea.

Prinsă-n hâd îi e privirea, vorba-ntreagă comportare.

*

Rezistența și opusulli vor da mai largi hotare.

Credința, la fel și știința, nu sunt căi de anulare;

Fiind dinamică prin sine - energie fragmentară.

Veșnic sprintară prin timp - ca idee solitară.

Ura și „ego-ul – una, rod prin timp realizat.
Va dispărea-n mod fatal, în omul cel integrat.
Iar atenția e calea – ea fiind Sacru-n acțiune.
Ce determină schimbări prin iubire,
înțelepciune.

Ura este un sentiment de dușmănie, care produce efecte nocive pe ambele planuri: fizic și spiritual. Omul, cuprins de ură, acționează ca un adevărat dușman împotriva propriului său corp. Impulsul psihologic de ură afectează, în mod deosebit, întregul sistem neuronal, apoi inima, ficatul, pancreasul și stomacul.

Pe plan spiritual, ura ne degradează moral. Un om care urăște își pierde uzul rațiunii. Iar, sub imboldul ei, se săvârșesc multe acte condamnabile, uneori chiar crima de omucidere.

Pentru lumea exterioară, acela care urăște este un veritabil poluant psihologic al mediului înconjurător. Prin undele gândirii sale, el impresionează pe toți semenii aflați pe aceeași lungime de undă cu el, amplificându-le ura. Și dacă, undeva, pe Terra, se produc acte de violență și crime, vinovați suntem și noi, cei care urâm, devenind astfel, în mod indirect, coautori la săvârșirea acestora.

Ura nu poate fi ascunsă. Ea se reflectă în privire, ochii scânteiază, figura se schimonosește! Duritatea limbajului și tonul ridicat, gesturi dezordonate, completează tabloul dizgrațios al insului cuprins de ură.

Izvorul dușmăniei se află în perimetrul „eului” înrobitor. În centrul său de interese

germinează, prinde formă, ia amploare și se declanșează, fiind încontinuu susținut de energiile conflictuale ale acestuia.

Acum, după ce i-am descoperit și spațiul unde se cuibărește, să vedem ce posibilități avem pentru a o elimina în întregime.

Dacă încercăm să-i opunem rezistență sau să o copleșim, cumva, cu opusul ei, constatăm că asemenea tentative îi dau și mai mare dârzenie. Rezultatul nu ne surprinde! Fiindcă dorința, care se confruntă cu ura, face parte tot din structura aceluiasi ego. Și el nu-și poate aduce lui însuși transformări radicale.

Nici credința religioasă, și nici știința, cu toate informațiile ei, nu ne pot ajuta să ne vindecăm de asemenea racilă. Pentru că ambele fac parte tot din sfera cunoscutului, prin natura lor, energii fragmentare.

Așadar, sentimentul de ură și ego-ul fac parte din una și aceeași energie fragmentară.

Dar, ce se întâmplă, oare, dacă întâmpinăm cu flacăra atenției această energie ori de câte ori apare?

Vom vedea că simplul contact, fără să urmărim vreun scop anume, face ca această energie să dispară. Iar, în locul gol, ființa noastră, ca un întreg, dispune de o conștiință lucidă, fără limite. În această postură apare minunata iubire, care dizolvă întregul ego.

În concluzie, pentru a eradica întreaga ură, al cărei autor suntem, ca ego, nu avem altceva de făcut decât să o întâmpinăm în mod tăcut, folosind flacăra atenției, pe măsură ce ea apare.

Frecvența întâlnirilor, realizate în acest fel, va conduce la completa ei eliminare.

101. VOINȚA

Instrument de violență, forță oarbă și tortură.
O dorință susținută de înaltă anvergură;
Insistentă cultivare o transformă în gigant.
Care-ncătușează toiu, târând omul în neant.

*

Firea toată o cuprinde, orice mișcare-i supusă.

Ea, ca unică dorință - aspru cerber - strict impusă.

Va închide-n profunzime - sub cătușe - întreg răul.

Ce zvâcnind sub presiune, va mări continuu hăul.

Oprimând omul real, un alt om se zămislește.

Sub o mască ipocrită - „sine” - ce se definește;

Eforturi neconținute dau aspect ce-ar vrea să fie.

Prilejuind neînțeleșuri și-amăgiri care-l mângâie.

*

Voința, prin ea, fiind scop, modelată de gândire.

Nu-i în stare s-anuleze egocentrica trăire;

Ea dă „eului” îndemnuri și-o meschină fasonare.

Opunând vederii clare, alta, oarbă-nșelătoare.

*

Piedică-i prin tot ce face și n-aduce

transformări.

Iar, prin faptele impuse, nasc și mai mari degradări Fals ne socotim pe culmi - fericită împlinire.

Vădită mistificare, produsă de-nchipuire!

*

Văzând actul de voință - dur, absurd - așa cum este, Cuprinderea sa globală, dintr-odată-l nimicește.

Fără cerber, înnța-ntreagă se comportă-n mod normal, Spulberând întreg trecutul, și cu el - omul dual.

Cu o minte clar - lucidă, viața-i bine-nțâmpinată.

Fără traume, excese - drept trăire-adevărată.

Ne mișcăm doar în prezent, într-o Sfântă Simplitate.

Dincolo de timp și spațiu - fericiți prin libertate.

Voința este o însușire psihică, definită ca atare prin orientarea conștientă a omului spre realizarea unui scop. Pe plan fizic, ea este folosită de mintea tehnică pentru ducerea la bun sfârșit a unui act decizional de realizare practică. În acest climat, utilitatea ei este indiscutabilă. Un proiect sau o hotărâre oarecare, pentru a fi materializată solicită eforturi susținute de voință.

Pe plan psihologic și spiritual însă, este cu totul altceva. Aici mintea condiționată a insului care funcționează fragmentar, folosește voința în chip neadecvat. Un „eu*” meschin, haotic, încontinuu interesat de satisfacerea pornirilor sale

egoiste, prin dorința împlinirii scopurilor sale, transformă voința în act de violență și tortură.

Ce fel de rezultate ne poate aduce dorința oarbă care pretinde că poate să-i imprime ființei umane transformări benefice radicale?! Ce încredere îi putem acorda, când susține că ne poate transcende dincolo de limitele ei?

Și toate aceste pretenții le vedem realizabile numai prin eforturi de voință! În acest fel, orbirea ei, transformă voința într-un adevărat cerber. Tot ce apare la nivelul conștiinței, este strict cenzurai, în funcție de interesele sale limitate și posesive!

Așadar, omul condiționat, care, la întâlnirea cu viața, se manifestă prin diferite reacții psihice, nu-și poate goli conținutul conștiinței datorită acestui paznic. El suprimă orice început de manifestare și refulează, în profunzimea conștiinței, energiile respective. Astfel, degradarea crește în interior, prin cumul de energii negative, controlate și ținute sub presiune de către acoperământul voinței. Masca ipocritului este, așadar, opera acestei voințe bine antrenate.

Voința, ca parte componentă a minții condiționate, nu este în măsură să integreze ființa umană. O voință forte, după exerciții insistente, poate să-i dea numai schimbări de suprafață. Dar acestea sunt doar simple nuanțe cosmetice, totdeauna amăgitoare, care amplifică degradarea deja existentă.

Dacă vedem impulsul de voință, așa cum este el, dur și absurd, prin simpla cuprindere globală, vom constata că el dispare în mod spontan.

Întâlnirea atentă i-a spulberat atât energia, cât și conținutul informațional.

În vidul psihologic, care survine de la sine, ființa întreagă se comportă în mod natural.

Prin dispariția trecutului, înregistrai memorial, dispăre și dualitatea, iar, în acest caz, dispunem de o minte nouă, clară, hiddă, care întâmpină viața, așa cum se mișcă ea, într-un constant prezent în concluzie, atenția lucidă și simplitatea întâlnirii cu propriile reacții ale minții condiționate, ne eliberează de masca ego-ului și ne deschide calea spre Eternitate.

Aceasta este perspectiva de viitor a omului nou, care va dispune de o nouă minte de proporții universale, cu care el se va integra perfect, în Mintea Cosmică. Iubirea și frumusețea îi vor completa înnobilându-i existența de Fiecare zi, în mod cu totul natural, firesc.

102. ZGOMOT

E un fenomen real, prins de simțuri ca vibraire.

Care-n mod auditiv se afirmă prin mișcare:

Cum e, cântecul de păsări ori furtuni dezlănțuite.

Sau un zbor de avion, vorbele de om rostite.

*

Diferit de-asemeni zgomot, ce-i ușor de sesizat.

E un altul, mai subtil, mult mai greu de observat:

E murmurul de cuvinte care-i dau gândirii viață.

Când total se fragmentează, însoțit de

ignoranță.

*

Prinși de zgomotul normal, ce urechea 11 suportă.

Care-i optica gândirii, la-nlâlnit cum se comportă?

De opune rezistență și-l ascultă prin cuvinte.

Desprinsă-i de fenomen, trăind vremi de mai-nainte;

*

Căci gândirea capricioasă vânează mereu plăcutul, Neplăcutul fiind respins în contact cu auzitul.

Astfel, zgomotul formal, care-n clipă s-a ivit.

De gândire-i comentat, fără sens – nepotrivit

Orice gen de-ntâmpinare va crea mereu conflict Prin timpul care separă: între-acum și ce-a pierit, Este-ntâmpinat prezentul cu trecutul consumat.

C-o gândire obsedantă, care vede deformat...

Numai lăsate de-o parte: gânduri, vorbe, aprecieri.

Real vă puteți deschide la oricare provocări Actul ascultării-atenle pe toate le-nveselește.

Fiindcă-n pacea ce s-așterne, Adevărul se vădește.

*

Cu atenția totală, zgomotul se mișcă-n noi.

Cum în albia tăcută, râul curge prin zăvoi.

Vom trăi cu-adevărat, doar desprinși de ce-a trecut.

Cu prezentul integrați - om complet, om Nou-Născut.

Zgomotul este un fenomen natural de diferite intensități, care se propagă prin vibrații și este conștientizat de organul respectiv de simțire. Enumerăm câteva; un cântec de pasăre, un zbor de avion, o furtună dezlănțuită sau vorbele rostite de un om.

Deosebit de acest zgomot, ușor de sesizat, mai există un alt zgomot, acela al gândurilor, care, de fapt, sunt tot rostiri de cuvinte - dar tăcute - care au loc pe întreaga suprafață a conștiinței noastre neliniștite.

Întrucât, pe drumul cunoașterii, nimic nu trebuie să rămână neclarificat, să vedem și în această conjunctură, care este atitudinea noastră în prezența diferitelor zgomote.

Să vedem ce se întâmplă când ne aflăm în fața unui zgomot, a cărui intensitate este suportabilă?

Dacă întâmpinăm zgomotul cu estimări, aprecieri, comentarii, susținute de fondul nostru memorial, de fapt, nu-l ascultăm. Nu suntem în relație directă cu el, ci cu noi înșine. Adică, ne ascultăm trecutul nostru.

Practic, ceea ce ne place, acceptăm, iar ceea ce displace, respingem. Comentariile minții particulare nu au niciun sens, ele fiind total nepotrivite cu audiția. Așa se nasc conflicte între ceea ce se afirmă ca zgomot prezent, real și înregistrările memoriale ale unui trecut, care apare ca gândire repetitivă, obsedantă, ce deformează și întunecă înțelesul.

Dacă lăsăm de-o parte gânduri, vorbe, aprecieri - mintea noastră rămânând complet tăcută și total deschisă față de orice provocare, ea împlinește condiția simplității ascultării. În această condiție, fenomenul ascultării atente oferă pacea, armonia și echilibrul întregii ființe, în care ni se revelează. Adevărul Absolut, prin el însuși. Iar, în prezența Sa, toate câte le auzim sunt primite cu bucurie.

În omul nou, complet desprins de înregistrările trecutului, este întâlnită prin trăire directă - Fericirea fără margini, la care, conștient sau inconștient, aspiră fiecare ființa umană.

Cuprinsul

Notă de prezentare

1. Acum
2. Acumularea
3. Adaptarea
4. Adversarul
5. Afecțiunea
6. Alimentația
7. ALte degradări
8. Aluzia
9. Amăgirea
10. Ambiția
11. Apatia:
- 12 Aprofundaea
13. Ascetism
14. Așteptarea
15. Atenția
16. Austeritatea
17. Aversiunea
18. Binele și răul M

19. Bogăția
20. Bucuria
21. Coborârea spre adâncuri
22. Comunicarea
23. Cooperarea
24. Creația
25. Cutremurul
26. Recepția **w**
27. Dedublarea.
28. Degradarea psihică
29. Demonul
30. Destin
31. Deșertăciunea
32. Dezordinea
33. Distracția
34. Diviziunea
35. Drumul vieții
36. Eveniment
37. Evoluția
38. Frica
39. Frumusețea
40. Gelozia
41. Golirea „cuiui”.
42. Identificarea
43. Imitarea
44. Închisoarea
45. Îndoiala
46. Înflăcărarea
47. Întâlnirea
48. Înțelegerea
49. Invidia
50. Ispita
51. Lenea

- 52. Liber arbitru
- 53. Memoria
- 54. Minciuna M...
- 55. Modelul...
- 56. Necunoscutul
- 57. Obiceiul
- 58. Obişnuinţa
- 59. Oboseala
- 60. Obsesia
- 61. Ordinea
- 62. Orgoliul
- 63. Pălăvrăgeala
- 64. Plictiseala
- 65. Predicator
- 66. Prezentul
- 67. Prietenia
- 68. Privitul
- 69. Privitul în oglindă
- 70. Provocarea
- 71. Rază de lumină
- 72. Răsfăţul
- 73. Războiui
- 74. Reacţia
- 75. Resemnarea
- 76. Revoluţia.
- 77. Rezistenţa
- 77. Rezistenţa
- 78. Rugăciunea
- 79. Satisfacţia
- 80. Să uităm plăcerile
- 81. Scuza
- 82. Selecţia cerebrală
- 83. Sentimentul

- 84. Senzația
- 85. Senzualitatea
- 86. Singurătatea
- 87. Slăvirea
- 88. Speranța
- 89. Spontaneitatea
- 90. Stăpânirea de sine
- 91. Stăruința
- 92. Știutul
- 93. Succesul
- 94. Talisman
- 95. Teama de moarte
- 96. Timiditatea
- 97. Transformarea psihică
- 98. Un nou popas
- 99. Un test
- 100. Ura ZZ
- 101. Voința
- 102. Zgomot